

Giới thiệu Thê Tử Của Tà Vương

Truyện Thê Tử Của Tà Vương của tác giả Quý Tích Đồ Đồ là một câu truyện thuộc thể loại truyện Xuyên không, nữ cường, nam phúc hắc, gia đấu trạch đấu, báo thù đủ cả,

Thê nhân phi nhỏ gọi nàng hai tiếng “Ách nữ”, phê tử không biết quy củ. Một lần trùng hợp nhận thức thân nhân, cứ như vậy một đường trái rộng bước tới. Người không ngừng đào hầm hầm hại ta, ta liền làm cho người gà trộm không được còn mất thêm năm gạo. Ai có thể ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu

Thê nhân phi nhỏ gọi nàng hai tiếng “Ách nữ”, phê tử không biết quy củ.

Một lần trùng hợp nhận thức thân nhân, cứ như vậy một đường trái rộng bước tới.

Người không ngừng đào hầm hầm hại ta, ta liền làm cho người gà trộm không được còn mất thêm năm gạo.

Ai có thể ngờ...

Phía sau đôi mắt hoa đào bình tĩnh vô ba kia lại ẩn dấu lệ quang, một ánh mắt cũng đủ làm người ta mao cốt từng thiên đây.

Nàng nhìn bề ngoài nhu nhược, lại làm việc cực đoan tàn nhẫn, nàng tâm ngoan thủ lạt vì mục đích chính mình mà không từ thủ đoạn.

Đợi đến khi nàng không còn muốn che giấu bản thân nữa thì có hối cũng không kịp...

Nhưng là đến khi nam nhân tà mị cuồng vọng kia xuất hiện, nàng như thế nào... thay đổi.

Hắn tà mị cùng bừa bãi, gặp được nàng đồng dạng tàn nhẫn cùng kiêu ngạo, rốt cục là hắn thắng nàng, hay là nàng trộm được tâm của hắn?

* Đoạn nhấn một :

Nữ tử bị ghim người trên giá gỗ, chặt vật đến cực điểm, vết thương trên cổ tay chảy xuống dòng máu đỏ tươi vô cùng chói mắt, gân mạch nàng đã gần như toàn bộ bị phê! Con người đỏ tươi lãnh huyết đảo qua từng người từng người một trước mặt nàng, đem từng khuôn mặt quen thuộc đáng ghê tởm khắc sâu vào trong tâm, không một chút phần nộ, không một tiếng kêu khóc...

Ta muốn các người, sống không bằng chết, chịu hết mọi thống khổ gấp vạn lần thống khổ hôm nay ta trải qua!

Con người âm trầm đó làm người ta nhìn đến phát sợ, cả người nàng lạnh lẽo như Tu La vừa thoát ra khỏi địa ngục tăm tối.

Con đau từ xương cốt cùng máu thịt càng kích thích toàn thân, đầu óc nàng càng thanh tỉnh, hồng quang theo ánh mắt tràn ra bốn phía.

* Đoạn nhấn hai :

“Người là nữ nhân mà bản vương coi trọng, cho dù có chết cũng đừng mong chạy thoát.” Bạc môi của nam nhân nhất câu, tà tử mà càn rỡ tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Người là nam nhân bốn tiêu thư coi trọng, nhất định sẽ sử dụng người cả đời.” Đôi môi đỏ mọng của nàng bá đạo đáp lại hắn.

“Bốn vương vui vẻ chịu đựng a!” Cúi đầu hắn cuồng bạo mà ôn nhu cắn lên đôi môi nàng.

* Đoạn nhấn ba:

Hắn tự tay đem nàng đẩy vào địa ngục, lại đột nhiên phát hiện tâm tư chính mình không biết lúc nào cũng đặt trên người nàng rồi.

“Ta thực hối hận!” Ánh mắt bi thương của hắn dừng ở một bóng hình xinh đẹp, “Ta thực sự yêu người! Ta nguyện cùng người cả đời chung sống, dù người muốn là chính giang sơn này!”

Nàng ngồi bất động chăm chú nhìn hắn, nâng tay kiểm chế bàn tay hắn, lãnh khốc đáp lời: “Nếu bản vương phi muốn giang sơn này, phu quân bản vương phi sẽ thay ta đoạt đến!” Dưới sâu đôi mắt nàng là tận cùng giận, vô cùng hận: “Thù này của bản vương phi cùng điện hạ, bản vương phi sẽ từng chút từng chút tính.”

* Đoạn ngắn bốn :

Một cái oa nhi bốn tuổi tay cầm một cái túi lớn, đôi mắt hoa đào tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn một đám hắc y nhân trước mặt. Một ngón tay mũm mĩm đột nhiên chỉ về phía trước, nhu nhu nói : “Hôm nay liền để cho các ngươi thưởng thức một chút mùi vị thịt người nha, toàn bộ giết sạch cho ta, một người cũng không để lại!”

Dứt lời, hơn mười con sói lớn từ phía sau oa nhi lao ra, một bộ mặt hung thần ác sát lướt về phía Hắc y nhân mà oa nhi vừa chỉ đến, nhất thời huyết tinh bay đầy trời.

Oa nhi hồn nhiên đặt mông ngồi dưới đất, thân thủ ở trong túi lấy ra một cái bánh bao nóng hôi, tròn mắt không chớp nhìn về phía trước, hai tay nâng cái bánh bao lớn chậm rãi ăn.

Oa, bánh bao quả thực là mỹ vị!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1 : Địch nhân

Một chiếc xe Ferrari màu đỏ như máu chạy như bay trên đường lớn, tiếng ma sát giữa bánh xe với mặt đường vô cùng chói tai làm cho người ta run sợ.

Chiếc Ferrari này đang chạy ra vùng ngoại ô, bên trong xe người người đều là tuấn nam mỹ nữ.

Đêm lạnh như nước, người bình thường đã tiến vào mộng đẹp ngọt ngào hết rồi, nhưng những người này thì khác. Ferrari đi đến một ngôi biệt thự cô lập ở ngoại ô mới dừng lại, cửa xe nhanh chóng được người mở ra, ngay lập tức sáu người có cả nam cả nữ đều vô cùng tuyệt sắc bước xuống, sắc mặt người nào đều bình tĩnh không gợn sóng, khí chất không ai sánh bằng, mà trên người họ còn tản mát ra một loại khí thế làm cho người ta thần phục.

Trên tai mỗi người đều đeo một viên kim cương được thiết kế vô cùng khéo léo, khi chiếu xạ ánh sáng thì lóe lóe sáng lên, lại đeo trên tay trái một chiếc nhẫn khác màu. Làm cho sáu người đều phát ra một cỗ sắc thái vô cùng thần bí.

“Tiểu thư, người đã tới!” Một nam tử trung niên là quản gia của biệt thự này đã chờ ở ngoài từ sớm, thời điểm ông ta nhìn thấy nữ tử bạch y đi đầu kia, biểu tình cứng nhắc trên khuôn mặt khó có dịp được buông lỏng, đáy mắt còn hiện lên một chút vui mừng, rất nhanh đưa mấy người vào trong biệt thự.

Chẳng có ai ngờ được, môn chủ Sát môn làm cho hai giới hắc bạch đạo vừa nghe tên đã sợ mất mật là một nữ tử mới hai mươi tuổi đầu như vậy. Bạch Dã một thân bạch y, con ngươi sắc bén như chim ưng, lãnh khí trên người làm cho người không dám tới gần. Trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn màu máu, Bạch Dã ngồi trên ghế chủ vị, nhận một quyển sách mà quản gia đưa tới, bên trong toàn bộ ghi hồ sơ bệnh án của một người.

“Tần thúc, vất vả!” Bạch Dã trả lại hồ sơ cho quản gia, thanh âm lạnh lùng nhưng dễ dàng nhận ra một tia ôn hòa, “Ta chúc lát sẽ đến xem nàng.”

Quản gia nghe vậy liền gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Bạch Dã hí mắt, gật đầu với nam tử bên cạnh, đáy mắt không che giấu sát khí : “Lư Thủy, đem người mang vào!”

Lư Thủy xoay xoay chiếc nhẫn màu tím thắm trên ngón tay mình, lập tức đứng dậy đi ra bên ngoài, rất nhanh liền trở về, trong tay dẫn theo một gã nam tử. Vừa vào trong không một chút khách khí ném nam tử ra xa.

Lưng nam tử kia đập phải góc sofa hình lăng trụ, rất đau, cả người đều cuộn vào một chỗ, thân mình kịch liệt run run, hình như là đang sợ hãi.

“Ai cho ngươi lá gan dám giương oai ở Sát môn ta?” Hồng Y nữ tử nhíu mày đi tới gần nam tử, đế giày cao gót không chút khách khí dẫm nát mu bàn tay hắn dục ra một cái lỗ thủng.

“A...tha mạng, tha mạng!” Nam tử muốn đẩy ra giày cao gót của nữ tử, nhưng mà phí công vô ích.

Bạch Dã ngồi ở ghế chủ vị nhìn hồng y nữ tử lắc đầu, “Lư Vân, đừng vội manh động.”

Hừ! Hồng y nữ tử chính là Lư Vân, nàng khinh thường nhìn lướt qua nam tử dưới chân, rút ra gót giày, sắc mặt chán ghét đem máu dính ở đế giày lau sạch sẽ, lúc này mới ngồi trở lại vị trí của mình.

“Ngươi chỉ cần thành thành thật thật nói ra những người tham dự vào chuyện này, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Nữ tử bạch y trầm mặc hồi lâu rốt cục mở lời, khí thế không giận mà uy làm cho người đối diện kinh hãi run sợ.

Nam tử ôm bàn tay đang chảy máu của mình, cuộn chặt mình tại chỗ, hấn vô cùng sợ hãi nữ tử trước mặt này, trong đầu ngàn xoay vạn chuyển dường như đang cố kỵ cái gì.

“Người cho là hiện tại người có tư cách bàn điều kiện với ta?” Nữ tử cười lạnh.

Tâm run lên, hấn mới vừa nghĩ như vậy cũng chưa có nói ra, đối phương vậy mà đã đoán ra ý đồ của hấn. Nam tử quả thực sợ hãi, nhưng hấn vẫn muốn suy tính kĩ càng hoàn cảnh hiện tại của chính mình, tranh thủ cho mình một con đường sống. Nam tử này bề ngoài tỏ ra nhát gan như chuột nhìn thấy mèo nhưng đáy mắt bình tĩnh kia vẫn bị Bạch Dã nhìn ra trong nháy mắt.

Hai tay đặt trên đầu gối, Bạch Dã nhíu mày : “Ta đã cho người cơ hội rồi!”

Nghe vậy, tâm nam tử lại run lên một lần nữa, loại sự cảm không tốt cứ dâng lên từ trong đáy lòng, theo ánh mắt của Bạch Dã quay người nhìn lại, chỉ thấy một gã hắc y nam tử ôm một nữ tử đi từ bên ngoài vào, hai mắt nữ tử kia vô thần, sắc mặt bối rối.

Nam tử kinh hãi, đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Dã : “Người rốt cục muốn làm gì, chuyện này liên quan gì đến nàng, nàng là vô tội!” Nam tử cơ hồ rống lớn.

“Này? Người là Uy phải không? Uy, nơi này là chỗ nào? Ta rất sợ hãi, người ở đâu rồi? Bọn họ là ai? Đây là địa phương nào?” Nữ tử vung tay, muốn bắt được cái gì phía trước nhưng lại cái gì cũng không bắt được, nàng quả đúng là người mù.

Lưu Vân đứng dậy đi đến trước mặt nữ tử kia, vung tay bắt lấy nàng, “Chắc, chắc... bảo dưỡng quả thật tốt đấy, da thịt trắng nõn mềm mại, nếu chạm vào không cần thận một cái chắc sẽ rất đau a!” Móng tay sơn đỏ của Lưu Vân vuốt ve vài đường trên khuôn mặt nữ tử.

Nữ tử thất kinh, hoàn toàn sững sờ tại chỗ, không thể tưởng tượng chuyện gì đang diễn ra.

“Các người đứng là vô sỉ! Nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết! Buông nàng ra, nàng cái gì cũng không biết!” Nam tử muốn đứng dậy, nhưng những vết thương trên người đã làm tiêu hao quá nhiều thể lực của hấn.

Nhìn toàn cảnh trước mặt, không có một người nào trong phòng tỏ ra thương tiếc, ngón tay Lưu Vân ở trên người nữ tử khẽ động, thanh âm quần áo bị móng tay cắt xé nhất thời vang lên, cực kì chói tai.

“A! Người muốn làm gì! Không cần! Uy, cứu mạng, cứu mạng!” Nữ tử mù giãy dụa, nâng tay lên che chở chính mình, nhưng nàng há có thể thoát ra khỏi sự khống chế của Lưu Vân? Rất nhanh, quần áo trên người nữ nhân rách nát tả tơi, dáng người yếu điệu mảnh khảnh nháy mắt bị phô ra.

“Vân không muốn nói?” Lưu Vân đem hai ngón tay đặt ở yếu hầu nữ tử, cặp mắt híp lại nhìn nam nhân đang nằm dưới mặt đất, “Tuy rằng nàng ta không nhìn được, bất quá bộ dáng không sai, vừa vặn có thể cấp các huynh đệ...”

“Không!” Lời nói của Lưu Vân còn chưa nói xong, nam tử chỉ cảm thấy yết hầu nghẹn ngào, nhỏ ta một bụng máu, hấn thật không sợ đoán được hấn đưa người giấu kỹ như vậy, Sát môn vẫn dễ dàng bắt được nàng. Nữ nhân hấn yêu thương nhất bị bắt, nếu hấn còn cứng đầu, nhất định người của Sát môn sẽ tra tấn nàng sống không bằng chết, thủ đoạn của Sát môn hấn chưa bao giờ hoài nghi.

Nam tử thu liễm sợ hãi trên mặt, mân miệng, cùng nam tử nhát gan như chuột kia quả thực như hai người khác nhau hoàn toàn.

“Không hổ là Biến Sắc Long!” Bạch Dã nhíu mày, tùy tiện gạt đầu một cái với Lưu Phong, “Lưu Phong, mang ghế đến.”

Đồng thời, Lưu Vân cũng buông nữ tử kia ra, còn cầm lên khăn từ nhét kín miệng nàng.

Nam tử gian nan ngồi trên ghế, cúi đầu, hấn đề lại vết thương trên tay mình nói : “Sát chủ tuổi còn nhỏ mà thủ đoạn hơn người, làm cho ta không thể không bội phục.” “Nam tử cũng nhíu mày, nhìn nữ của mình té xỉu trên sofa thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nguyên bản hấn còn nghĩ mình có thể tránh được đuôi bắt của Sát môn, đúng là tự lừa mình dối người mà.

“Người muốn biết cái gì ? “Nam tử hít sâu một hơi, nhìn thẳng bạch y nữ tử.

Bạch Dã gật gù đầu, nàng thích những người thức thời như vậy, “Đem toàn bộ người tham dự nói ra một lần rõ ràng.” “Những lời này cơ hồ là nàng rít ra từ kẽ răng, đủ để cho đối phương biết vị Sát chủ này có bao nhiêu phần nộ, “Thiếu một người liền làm cho vị tình nhân của người thiếu một ngón tay, người nên cân nhắc cho kĩ.” Bạch Dã đứng dậy bỏ lại một câu như vậy, rồi xoay người rời đi.

Thân mình nam tử run lên, hấn gật gù đầu nhắm mắt lại.

== =

Bạch Dã đi lên tầng ba của biệt thự, tầng ba chỉ có một căn phòng duy nhất, nàng đẩy ra cửa phòng, trong phòng liền truyền ra tiếng máy móc đinh đinh đang đang. Bước chân đi tới chiếc giường cách cửa không xa, trên đó chính là một vị nữ tử trung niên, trên người nàng cắm vô số mạch theo dõi, quanh phòng cũng trang bị rất nhiều thiết bị theo dõi chữa bệnh.

Nữ tử trung niên yên lặng nằm trên giường, khuôn mặt hiền lành, giống như một người bình thường ngủ say, nhưng mà ai cũng không biết nàng đang là

một người thực vật, chỉ là một người thực vật biết hô hấp.

Khuôn mặt lạnh như băng cuối cùng vỡ tan, ánh mắt sắc bén kia lại trở nên ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay lạnh băng của người đó, “ Di Liên, thực xin lỗi, là ta tới chậm. “ Cơ bắp trên mặt chậm rãi lui lờng, thanh âm Bạch Dã nhu hòa rất nhiều, nàng tham luyến nhìn nữ tử đang nhắm chặt hai mắt, trong lòng cũng xuất hiện những tia chua xót. Nữ tử ôn nhu kia cuối cùng vẫn giống như mẫu thân của nàng, không bao giờ trở lại nữa, “ Di Liên, người yên tâm, những người dám làm hại người đã tuyệt đối không buông tha dễ dàng. “ Sát khí phát ra, thị huyết trong mắt nữ tử chợt lóe qua.

Bạch Dã im lặng canh giữ bên cạnh giường, thanh âm đông đông của máy móc vang lên liên tục, cảm xúc nàng cũng dần bình phục xuống. Nhìn dụng cụ liên tục nhảy lên, Bạch Dã mân miệng, xoay người rời đi.

Ra cửa, quả gia đã đợi từ lâu, nhìn thấy Bạch Dã đi ra thì cung kính gật đầu, “ Tiểu thư, chiều cô chính mình thật tốt, Di Liên nếu biết sẽ rất đau lòng. “

“ Tần thúc yên tâm, ta tự có chừng mực. “ Bạch Dã rời đi.

Nhìn bóng lưng cô độc kia, quả gia chỉ biết lắc đầu thở dài, lại nhìn nữ nhân nằm yên trong căn phòng kia, trong mắt tràn ngập đau xót.

== =

Không gian tràn ngập vàng son, trong không gian hôn ám của ngọn đèn có thể mơ hồ nhận ra hình dáng của rất nhiều người, cả nam nhân lẫn nữ nhân đều điên cuồng phát tiết chính mình ở trên đài, kỹ thuật nhảy xinh đẹp điêu luyện kia làm cho người ta nhìn một lần liền lưu luyến không muốn dứt ra.

Một hoàng y nữ tử dần dần lui cách vũ đài, đôi chân dài tinh tế trắng nõn theo âm nhạc xung quanh lay động, làn váy ngắn không che được hai cặp mông đầy đặn. Tránh thoát nam nhân dọc đường, nữ tử lao đảo đi lên lầu hai.

Đi vào phòng vip trên lầu hai, khoảnh khắc đóng cửa lại thì mọi âm thanh ồn ào náo động bên ngoài đều bị ngăn cách, trong phòng có năm người đang ngồi, trong đó có một vị trung niên nam tử vẫn nhìn nàng vô cùng chăm chú.

“ Làm cho người đợi lâu. “ Thanh âm ngọt ngào truyền đến, nữ tử cầm khăn mặt trong tay ném cho tùy tùng, rồi sau đó hào phóng ngồi thẳng vào trong lòng nam nhân. Mặc cho bàn tay không an phận kia di động trên người mình, nữ tử không có chán ghét mà lại cảm thấy vô cùng hưng phấn cùng kích động. Nữ tử nhếch lên khóe miệng, vừa hưởng thụ vừa không quên quan sát sắc mặt mỗi người có trong phòng.

Những người kia liếc nhìn nhau, tự giác đứng dậy rời đi. Nữ tử ôm lấy cổ trung niên nam tử, thanh âm ướt át kích thích giác quan của hắn, nhưng mà biểu tình của nam tử cũng không biến hóa lớn lắm.

“ Ngài đã hạ quyết định sao ? “ Nữ tử nâng tay về lòng vòng trong ngực nam tử, vô cùng khiêu khích, “ Người không sợ chủ tử nhà người trách phạt ? “ Nữ tử cười tủm tỉm nói.

Thân mình nháy mắt cứng đờ, theo đó rất nhanh trầm tĩnh lại, “ Thời điểm ta lăn lộn trên giang hồ nàng còn chưa có sinh ra đâu, bắt ta phải nghe lệnh một cái nữ oa tử, ta phi ! “ Sắc mặt nam tử có chút khó coi, khẩu khí hỗn loạn mang nặng oán hận, hiển nhiên là đang nghĩ đến mối hận cũ đã lâu.

Trung niên nam tử gỡ ra bàn tay không an phận của nữ tử, đem nàng ném tới một bên rồi đứng dậy rời đi.

Nữ tử cười lạnh một tiếng, lau đi vết máu nơi khóe miệng mình.

“ Hoàng tử, người này có thể tin tưởng sao ? “ Một gã nam tử ở trong góc tối không tiếng động đi ra, sắc mặt có chút lo lắng, nhanh chóng nâng thân mình nữ tử dậy.

“ Tin hay không lại như thế nào ? “ Hoàng y nữ tử hí mắt cười, đem mảnh vải cầm trong lòng bàn tay, khóe mắt xẹt qua ý cười quỷ dị, “ Làm sao bây giờ ? Sát chủ của ta ? “

Trong khẩu khí còn mang theo một tia châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2 : Phản đồ

“Tiểu thư, toàn bộ đều ở trong này!” Lưu Vân cầm một phần danh sách đưa cho chủ tử nhà mình.

Bạch Dã nhận danh sách kia, nhìn qua một lượt, hơi hơi nhíu mi, “Chỉ có mấy người này?” Giọng nói nàng có chút không tốt, cầm lấy cây bút khoanh vào tên của bốn người trong đó.

“Hắn là còn nữa, nhưng người này chỉ biết đến như vậy, có lẽ chúng ta có thể làm cho Hoàng Oanh xuống tay trên người này.” Lưu Vân nhìn cái tên đầu tiên trong danh sách nói.

Bạch Dã ngẩng đầu, nhìn năm người đứng trước mặt, “Buổi tối ngày mai, ta không hy vọng nhìn thấy những người này còn sống.”

Một tiếng ‘ba’ thật lớn vang lên, vỗ mạnh danh sách lên mặt bàn, con người lạnh thấu xương nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Những người này đều tham dự vào chuyện kia, nếu không phải bọn họ, Di Liên cũng không trở thành người thực vật. Bạch Dã nắm chặt bàn tay, khóe miệng câu ra nụ cười thị huyết, muốn đối nghịch Sát môn của nàng, vậy phải tự có giác ngộ sẽ phải sống không bằng chết.

Lưu Vân thuận tay nhận lấy danh sách, năm người liếc nhìn nhau rồi xoay người rời đi. Một đêm nay nhất định không bình tĩnh.

Mệnh lệnh liên tiếp được tuyên bố mà ra, không ai biết hòn đảo bí ẩn này chính là bản doanh của Sát môn lừng lẫy giang hồ.

Một đêm này, toàn bộ thế giới dậy sóng, người trong danh sách kia trải rộng ở các nơi trên thế giới, nhưng mà cho dù họ có trốn lên Hòa tinh (sao Hỏa), nếu bị Sát môn nhớ thương cũng sẽ không tránh khỏi một kiếp này.

Danh sách trong tay Bạch Dã chỉ có bốn người, trong đó đã có ba cái tên bị gạch chéo, ý nghĩ là những người này đã biến mất trên trần gian này rồi. Còn lại duy nhất một cái tên__Hoàng Oanh.

Đột nhiên Hắc y nhân bao vây toàn bộ một câu lạc bộ đêm, Bạch Dã cùng năm người thân tín đi vào bên trong, người bên trong đã loạn thành một đồng. Nàng lại làm như không thấy gì đi thẳng lên lầu hai.

Lưu Phong đá văng cánh cửa ra, vui cười trong phòng nhảy mất bị đình chỉ, một đôi nam nữ đang dây dưa cùng nhau quay đầu nhìn lại, nữ tử cau mày, nhận ra người đến thì nhanh chóng thả lỏng người.

Nàng không chút hoang mang đứng dậy, không để ý bản thân mình đang trần như nhộng, chậm rãi đi đến trên giường cầm quần áo tiêu sái mặc vào.

“Sát chủ đến thật đúng là nhanh.” Nữ tử vuốt vuốt mái tóc dài của mình, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thân thiện, tựa hồ không chút sợ hãi đám người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Nam tử cũng rất nhanh mặc quần áo chỉnh tề, cung kính đứng bên cạnh nữ tử, nhìn diện mạo của Bạch Dạ thì có chút kinh ngạc, nhưng cảm nhận được bên hông truyền đến đau đớn thì lập tức thu hồi thần trí.

Bạch Dã nhú mày, “Người biết ta sẽ đến?” Đáy mắt hiện lên một chút nghi hoặc, nữ tử gọi là Hoàng Oanh này nàng không biết, nhưng lại có cảm giác có chút quen thuộc.

Hoàng Oanh cười châm chọc, “Liên Thành trở thành người thực vật, người có thể dễ dàng buông tha ta?” Đáy mắt Hoàng Oanh hiện lên hận ý dày đặc.

Mấy người Lưu Vân nghe khẩu khí của Hoàng Oanh thì cảnh giác trong lòng, nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng của họ.

“Người đứng sau người là ai?” Bạch Dã hoàn toàn bình tĩnh, nhìn đáy mắt Hoàng Oanh tràn đầy mưu kế gian trá nhưng nàng đều không muốn ra tay.

“Người cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn nói ra ?” Hoàng Oanh vuốt cằm, giống như đang lo lắng cái gì.

“Nguyên lai là loại phản đồ nhà người. “Đột nhiên Trúc Vũ từ phía sau đi ra, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Oanh, nàng hiện tại nhớ ra tại sao nhìn nữ nhân trước mặt lạ quen mắt như vậy, “Thì ra là người, Dạ Oanh ! “

Hai chữ Dạ Oanh vừa nói ra, mọi người nhất loạt nhú mày, Dạ Oanh lúc trước là tiền Sát chủ tuyển chọn ra, nhưng vì nàng phạm trọng tội mà bị trục xuất khỏi Sát môn. Bạch Dã nhớ ra một tia tình ý, đã tha cho nàng một mạng nhưng không nghĩ đến đối phương lại lấy oán trả ơn.

Bạch Dã nhớ ra hai chữ Dạ Oanh, ánh mắt thâm trầm, “Xem ra lúc trước thật không nên hạ thủ lưu tình ! “

Ánh mắt sắc bén đảo qua Hoàng Oanh, thân mình Hoàng Oanh run run, tay gắt gao nắm chặt cánh tay nam tử bên cạnh mới miễn cưỡng không bị khí thế của đối phương dọa倒.

“Mang người về ! “Bạch Dã xoay người rời đi, Lưu Vân muốn tự mình động thủ nhưng lại bị Hoàng Oanh đánh gãy.

“Ta tự có thể đi ! “Hoàng Oanh xoay người, cười cười với nam nhân bên cạnh, rồi sau đó không do dự đem chủy thủ đã chuẩn bị tốt đâm vào ngực hắn, “Thực xin lỗi, ta sẽ đi tìm người. “

Ánh mắt nam nhân run lên, nhưng cũng không khiếp sợ, đáy mắt hắn tràn ngập ôn nhu, miệng hé ra lại hợp lại nói với Hoàng Oanh, “Ta chờ người “

Hoàng Oanh nhìn nam tử, đáy lòng cuộn cuộn từng đợt sóng, so với việc rơi vào trong tay Bạch Dã không bằng nàng đưa hắn đi trước một đoạn đường__Yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho người ! Hoàng Oanh xoay người đi theo Lưu Vân rời đi.

Trước khi đi, Lưu Phong nhú mi nhìn thi thể nằm trên đất, có chút dăm chiêu.

Dạ Oanh bị mang về đại bản danh, giam giữ bên trong địa lao, nơi này không phải dùng cho người trọng yếu gì mà chính là dành riêng cho những phản đồ của Sát môn, những hình phạt bên trong đều làm người ta nghe ra đã sợ mất mật.

Toàn thân Dạ Oanh đều bị dây xích khóa lại, hai tay hai chân bị khóa trực tiếp trên vách tường, trên người đều có rất nhiều vết thương dữ tợn, hô hấp nặng nề đã có chút dồn dập, cánh tay đau đến mức run rẩy.

“Không hổ từng là người của Sát môn. “Bạch Dã một thân bạch y không đổi, cùng với noi huyết tinh như vậy hoàn toàn không tương xứng, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một chút tươi cười, “Ngươi là trách lão nhân lúc trước không đem vị trí môn chủ giao cho ngươi ? “Một câu này của nàng đánh trúng tâm tư của Dạ Oanh.

Dạ Oanh ngẩng đầu lên, cảm tức nhìn Bạch Dã, “Nếu không có ngươi, ta chính là tân môn chủ của Sát môn, Dạ Oanh ta tự nhận so sánh với ngươi ta đều không kém cạnh cái gì, từ nhỏ ta đã tiếp nhận huấn luyện của Môn chủ, dựa vào cái gì ngươi vừa xuất hiện liền đem tất cả giao cho ngươi ? Ngươi cho mình là ai ? “Dạ Oanh rất cảm tức tiền Sát chủ.

Bạch Dã lui về sau, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Dạ Oanh từ trên xuống dưới một lần, người này bộ dáng đều phát ra quyền rũ, khuôn mặt mỹ mạo yêu kiều, nếu không có chính mình quả thật nàng ta có thể làm tân Sát chủ, chỉ tiếc...

“Muốn trách thì phải trách số mệnh ngươi không tốt ! “Bạch Dã cười nhạo nói.

Số mệnh ? Dạ Oanh đột nhiên cười lớn, “Làm cho Dạ Oanh ta nhận mệnh, nằm mơ ! “Bởi vì nàng động khí lực lớn, miệng vết thương trên người vỡ ra vô cùng đau đớn, Dạ Oanh thu liễm hành động của mình, nhìn Bạch Dã chăm chăm, “Ta sẽ mở to mắt ra nhìn, số mệnh ngươi có bao nhiêu tốt đẹp ! “Khẩu khí châm chọc không cần nói cũng biết.

Ra khỏi địa lao, thần sắc Bạch Dã chưa từng thay đổi, “Tư Sam, đi thăm dò những người tiếp xúc qua Dạ Oanh mấy năm nay. “

Tư Sam lĩnh mệnh xoay người rời đi, Bạch Dã ngẩng đầu nhìn một bầu trời đầy sao, buồn bực trong lòng nhất thời đều được trút đi hết, chính vì vậy mà nàng không chú ý đến chiếc nhẫn trên ngón tay hiện lên một vết hồng quang vô cùng quý dị.

“Ngươi xác định Hoàng Oanh bị mang về đại bản doanh ? “Thanh âm trầm thấp vang lên, ở trong căn phòng trống rỗng vô cùng vang dội.

“Đúng vậy, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy Sát chủ cùng mấy tên đại tướng đem Hoàng Oanh bắt về. “Nam tử cúi đầu, cẩn thận hồi báo, “Hơn nữa lần này, Sát chủ tự tay động thủ. “

Trung niên nam tử ngồi trên ghế dựa đưa lưng về phía bàn, tùy theo cười lên “Có ý tứ ! “

Tinh quang đáy mắt chợt lóe, “Chuẩn bị hành động ! “

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3 : Xuyên không

Đại bản doanh của Sát môn ở trên hòn đảo tư nhân đơn độc này đã có lịch sử hình thành từ rất lâu, kiến trúc từ xưa trải qua thời gian mà từ từ biến đổi.

Những biệt thự độc lập ngoại ô thành phố kia cũng đều là do trụ cột của Sát môn tùy theo sở thích chính mình kiến tạo nên.

Bên trong phòng nghị sự, Bạch Dã một thân bạch y đứng cạnh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao không biết đang nghĩ đến cái gì, Lưu Thủy từ bên ngoài đi đến sau lưng nàng, “Tiểu thư, Nguyên lão cùng Lí lão đều đã được an bài thỏa đáng.”

Khóe miệng Bạch Dã kéo lên một tia châm chọc, “Để xem đêm nay có cái sự gì tốt xảy ra đi.” Nàng xoay người lại nhìn Lưu Thủy, “Đem người canh giữ địa lao rút đi, tăng nhân thủ canh giữ bên ngoài lên gấp đôi.” Một khi đã như vậy, ta liền cấp các ngươi một chút tiện lợi.

“Vâng.” Lưu Thủy nhanh chóng rời đi.

Bạch Dã chạm vào chiếc nhẫn nằm trên ngón tay mình, trong lòng có cảm giác rất lạ, dường như tối nay sẽ có việc gì không ngờ được phát sinh. Đôi mi thanh tú nhíu chặt, trong mắt cũng hiện lên một chút ngoan lệ.

Đêm khuya, bốn phía yên tĩnh, sao trên trời từng ngôi lóe ra ánh sáng, ánh trăng tròn đầy nằm giữa thiên không tựa hồ đang giám thị tất cả những gì phát sinh dưới địa cầu. Thừa dịp bóng đêm che chở, có một đạo bóng dáng không tiếng động đi ra khỏi phòng, hướng tới địa lao mà đi.

Người đã đến trước địa lao, hần đứng ở bên ngoài hồi lâu, lại cẩn thận dò xét xung quanh không thấy có gì khác thường mới lặng lẽ đi vào trong, mà hần càng đi vào sâu bên trong thì mi tâm càng nhúu chặt lại, trong lòng hoàn toàn là nghi hoặc cùng cẩn thận.

Ngay lập tức, cửa địa lao đột nhiên bị người đóng chặt, Bạch Dã một thân bạch y cầm đầu mấy người đi vào trong đó, một Hắc y nhân ở bên ngoài lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhưng cũng không dám lên tiếng, sợ làm bại lộ chính mình, chỉ là âm thầm nhìn động tĩnh bên trong.

“Lí lão quả thực nhọc lòng rồi.” Âm thanh lạnh như băng đột nhiên vang lên, những ngọn đèn đã tắt bốn phía lại được người thấp sáng, người bịt mặt đang nói chuyện cùng Dạ Oanh đột nhiên giật mình ngốc lảng tại chỗ, không dám tin quay đầu lại nhìn, nhìn người đang đứng ở trước mặt mình.

“Không có khả năng, người...” Trên mặt Lí lão còn bịt một miếng vải đen, ngón tay chỉ vào Bạch Dã có chút run run.

“Người cảm thấy kê đơn ta dễ lắm?” Bạch Dã cười nhạt, “Người đã quên, nơi này là Sát môn!” Một tiếng quát lớn như tiếng còi báo tử vang lên trong đầu Lí lão, trên mặt hần tràn ngập hồi hận. Hần quả thực quá mức tự đại, nghĩ đến người mình bố trí mai phục trong này không có chút động tĩnh liền đoán được có chuyện gì xảy ra. Hần quên mất, nơi này là Sát môn, nơi này là thiên hạ của Bạch Dã.

“Thì tính sao?” Lí lão dữ tợn trừng mắt nhìn Bạch Dã.

“Chuyện đi Liên gặp chuyện, người cũng có phần.” Bạch Dã nói thập phần khẳng định, đáy mắt không che giấu sát khí, “Lí Lão, Sát môn đối đãi người không bạc!”

“Không bạc? Nơi này là lão tử chém giết một đường cùng tiền môn chủ dựng lên, nhóc con nhà người thì biết cái gì? Người cho rằng mình là ai? Lão phu chính là không phục, dựa vào cái gì ta phải chấp tay nhường thế lực ta xây đắp cả đời cho nhóc con nhà người?” Lí lão gào thét, mang theo oán khí thật lớn.

“Dựa vào cái gì?” Bạch Dã đột nhiên di động, lấy tốc độ xuất thần nhập hóa chế trụ yết hầu Lí lão, tốc độ nhanh đến mức làm cho trong lòng người sợ hãi, đến mức Lí lão không có thời gian phản ứng, “Chỉ cần dựa vào cái này!”

Hai ngón tay kháp trụ yết hầu hần, chỉ để lại một khe hở để hô hấp, mặt Lí lão rất nhanh đã đỏ bừng lên, hiển nhiên đã muốn tới cực hạn.

“Dám đụng tới di Liên, đúng là đủ can đảm” Bạch Dã nói, gân xanh trên cánh tay nổi lên, một bàn tay rành rỗi nâng lên bóp nát xương bả vai đối phương, đau đớn làm cho Lí lão bắt đầu run rẩy.

“Tốt lắm!” Bạch Dã đột nhiên nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn Dạ Oanh, “Vây hôm nay cho các người nhận thức một chút cái gì gọi là quy củ.” Quay đầu gạt đầu với Từ Sam, Từ Sam lập tức đi đến góc tường gỗ ba tiếng, góc tường hiện ra một cái bàn phím, Từ Sam thuận thực đưa vào mặt mũi, chỉ nghe đến thanh âm rầm rầm vang lên, vách tường bắt đầu chuyển động, rất nhanh biến thành bức tường thủy tinh trong suốt, mà bên kia bức tường thủy tinh chính là hơn mười con cá mập hung thần ác sát, không ngừng va chạm vào thủy tinh tìm kiếm con mồi.

“Đem lão già kia ném vào!” Bạch Dã không khách khí hừ lạnh một tiếng.

“Không cần! Không cần!” Nhìn đến cá mập không ngừng nhe hàm răng sắc nhọn, Lí Lão cảm thấy mao cốt từng thiên, nghe được Bạch Dã muốn ném hần vào trong thì càng thấy khủng bố.

Lưu Phong cùng Lưu Thủy nhắc người Lí lão lên, đưa hần vào một lối cửa hông bí mật, đồng thời Trúc Vũ cũng đi đến trước mặt Dạ Oanh, nhét vào tai nàng ta một cái ống nghe điện thoại. Đối với Dạ Oanh nhưu này, “Hào hảo thưởng thức một chút.”

Trong ống nghe điện thoại truyền đến một tiếng ‘phịch’, rồi sau đó chính là tiếng kêu sợ hãi của Lí lão, thanh âm kêu rên cầu xin tha thứ, qua ống nghe Dạ Oanh nghe hết thấy rành mạch, nàng cũng nhìn chăm chăm bức tường thủy tinh kia, nhìn Lí lão giẫy dụa trong nước, miệng vết thương mang theo mùi máu hòa vào trong nước càng thêm kích thích đám cá mập bị bỏ đói lâu ngày kia. Chỉ thấy được hơn mười con cá mập đồng thời hướng tới con mồi tấp tễnh, trong một cái nháy mắt, một con người rõ ràng bị tách thành hơn mười phần, làn máu loãng đục ngầu hòa trong nước kia làm người ta nhìn vào mà ghê tởm.

Dạ Oanh liếc mắt liếc đầu, tiếng kêu thảm thiết kia, thanh âm cá mập tranh giành đồ ăn kia suốt đời nàng đều không quên! Sắc mặt Dạ Oanh tái nhợt, vô thần nhìn vào bức tường thủy tinh...

Dạ Oanh mờ hồ nhìn thấy bóng dáng Bạch Dã, đột nhiên cảm giác một cổ hàn khí theo gan bàn chân thấm thấu đi lên, lạnh thấu tận xương khiến nàng phải run rẩy. Một người đối diện với màn huyết tinh như vậy mà mặt không đổi sắc, người rốt cuộc có phải con người không?

Dường như rất vừa lòng với phản ứng giờ phút này của Dạ Oanh, Bạch Dã im lặng, “Đây chính là khác biệt!” Không đầu không đuôi bỏ lại một câu như vậy, Bạch Dã xoay người rời đi.

Thật lâu sau Dạ Oanh mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc nhìn phương hướng Bạch Dã li khai, rốt cuộc nhìn không được đem khó chịu trong cổ họng nôn ra.

Đây là khác biệt! Đây là sự khác biệt giữa hai người? Dạ Oanh cười to, dù vậy, nàng vẫn không phục, vẫn không phục.

Tiếng cười quanh quẩn bên trong không gian địa lao, âm trầm như vậy, thâm lương như vậy.

Ba...

Bỗng nhiên, cổ tay Dạ Oanh vừa động, nguyên bản xích sắt nơi cổ tay bỗng nhiên lỏng ra, thiết liên ở chân cũng đồng dạng đứt đoạn, nàng trượt từ trên vách tường xuống, cuối cùng xoay người hướng bên ngoài chạy ra.

“Tiểu thư, người định xử trí Dạ Oanh này như thế nào?” Lưu Vân nhíu mày hỏi, dáng người xinh đẹp hoàn mỹ không khách khí nằm trên ghế, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

“Đương nhiên là chậm rãi tra tấn.” Lưu Thủy cười hớ hớ đẩy Lưu Vân ra, ngồi vào trên sofa, giờ phút này mấy người đã không có kị cái gì quan hệ chủ tớ, đã muốn lộ ra bản tính chân thật thuộc về nhau.

“Đặc tội di Liên, phải chậm chậm đòi lại từng chút một.” Từ Sam đậm mặc nói, khẩu khí của hắn làm người nghe thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Bạch Dã nhìn vài vị thân tín bên cạnh mình, khóe miệng giờ lên một chút ý cười, nhưng đột nhiên chân mày nhíu chặt lại, tâm không hiểu sao nhảy dựng lên, Bạch Dã đột nhiên đứng dậy, về mặt mê mang.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Mấy người Lưu Thủy liếc nhìn nhau, khẩn trương nhìn Bạch Dã, đồng thời cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng cũng không phát hiện ra cái gì bất thường.

“Không...”

“Ha ha...ta không phục, ta muốn tự tay kết thúc các ngươi!” Bạch Dã đang muốn đi ra bên ngoài, chợt nghe đến một tràng tiếng nổ đồng thời vang lên, mấy người Lưu Thủy sắc mặt trắng bệch.

Mấy người vọt tới cửa sổ, tấm thép được đúc từ huyền thiết nháy mắt bị người khóa trái từ bên ngoài, bọn họ bị nhốt trụ ở bên trong không còn đường thối lui.

“Thanh danh một đêm nay của Dạ Oanh ta, Sát chủ là ta, ngươi làm sao khó dễ được ta? Có thể làm gì được ta? Ha ha ha...” Dạ Oanh dường như người điên khua loạn linh tinh, lòng bàn tay nàng ta đầy vết máu, hiển nhiên là dùng sức quá lớn gây ra.

Dạ Oanh đem tất cả xăng dầu chất dẫn nổ hất vào phòng đám người Bạch Dã đang bị nhốt, châm bật lửa trong tay, ném theo một đường vòng cung.

Oanh....

Thế lửa hết sức căng thẳng, thế tới lại đảo đạt, Dạ Oanh nhìn đại hỏa do mình gây nên, điên cuồng cười lớn, đồng thời việc nàng làm loạn cũng kinh động toàn bộ người trên đảo, nhưng mặc kệ có bao nhiêu người đến cứu đều không thể nào dập được lửa, giống như ông trời đều muốn quấy nhiễu, nổi giận thật lớn làm cản trở bọn họ dập lửa.

“Tiểu thư?” Lưu Vân lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình, rất là sốt ruột. Khói đen đã bắt đầu lan vào trong phòng, nhiệt độ chung quanh cũng bắt đầu tăng cao.

“Hoảng cái gì?” Bạch Dã đột nhiên quát lên, mấy người nguyên bản vốn đang kinh hoảng liền nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, từng người đi đến bên cạnh Bạch Dã, tâm tư bối rối bị một câu nói của chủ hân làm ổn định ngay lập tức.

Bạch Dã nhìn một phòng huyền thiết đao thương khó đánh, vị huân hương yêu thích hiện tại khó ngửi vô cùng, nhưng nàng thực bình tĩnh, ngón tay chạm vào chiếc nhẫn, mảnh nhẫn thành một đoàn.

Đường lui đã bị chặn, nhiệt độ càng ngày càng cao đã sắp không chịu nổi, đại hỏa đã muốn lan vào trong phòng.

Không phải là chết thôi sao! Mấy người mặt không đổi sắc tựa vào nhau, bọn họ đứng chung quanh chủ tử của mình không chút sợ hãi, mắt thấy chính mình ập bị đại hỏa cắn nuốt cũng không thấy người nào kêu một tiếng, mỗi người đều cắn chặt môi, mặc cho thống khổ đau đớn do đại hỏa gây ra.

Bạch Dã sắc mặt lạnh lùng, nhưng đáy mắt tràn đầy không cam tâm, cừ hận của nàng còn chưa báo xong!

Ngon lửa phi vũ, cắn nuốt Bạch Dã cùng thân tín của nàng, nhưng mà ngay tại lúc này, một tia sáng mang sáu màu sắc khác nhau từ sáu chiếc nhẫn bắn ra, tia sáng màu đỏ ở giữa rồi đến xanh, vàng, lục, tím, lam năm ánh sáng khác bao quanh... Chùm tia sáng này bay thoát khỏi gông xiềng của huyền thiết, lao ra khỏi đại hỏa, bắn về phía Dạ Oanh còn đang điên cuồng tru lên..

Không ai nhìn ra được khuôn mặt khủng hoảng kia của Dạ Oanh, không ai nhìn đến chím sáng lục màu kia, cùng nhau biến mất phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Trùng sinh

Không gian đêm tối bấp bênh, mưa to tầm tã nháy mắt rơi xuống đại địa, sấm chớp không ngừng, đình tai nhức óc. Đêm nay nhất định là một đêm bất thường.

Trong nhà tranh có củ nát đến nỗi lung lay trong gió, trong không gian mơ hồ của bó đuốc cháy lúc sáng lúc tối, thi thoảng có âm thanh thống khổ của nữ nhân ngậm lên. Bên ngoài ngôi nhà tranh đứng vài nam nhân, trong tay lăm lăm trường kiếm, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng cùng chờ mong, trung niên nam tử cầm đầu kia càng nhìn vào bên trong chăm chăm không rời, chuỗi kiếm dường như bị hấn niết đến sắp gãy.

Nữ tử nằm trên giường bộ dáng vô cùng chật vật, trong miệng cắn chặt tấm vải bông, hai tay gắt gao nắm lấy rơm dạ lót bên dưới người mình, toàn thân nặng nề hồi ướt đầm, cái bụng đang nở lên tròn trịa kia chói mắt dị thường.

“Phu nhân, người phải kiên trì lên, nhất định phải kiên trì.” Tỷ nữ Hồng Nhi ở một bên kêu to, không cho nữ tử kia mất đi thần trí. Một bà mẹ đứng trước hai chân nữ tử, sắc mặt có chút ngưng trọng.

“Phu nhân, dùng sức! Lại dùng sức!” Bà mẹ cau mày, không ngừng thúc giục, “Phu nhân, dùng sức! Cố gắng nghĩ đến đứa nhỏ, . . . nhìn thấy đứa nhỏ rồi, nhìn thấy rồi!” Nguyên bản thời điểm đã tuyệt vọng muốn buông bỏ, đứa nhỏ từ từ ở bên trong dần dần xuất hiện.

Đột nhiên âm thanh tiếng sấm sét phá tan bầu trời vang lên, ánh chớp chiếu sáng rực toàn bộ bầu trời đêm, một chùm tia sáng rực rỡ ở giữa màn mưa đêm trực tiếp bắn vào trong bên trong gian nhà tranh, Tia sáng màu đỏ đâm thẳng vào giữa bụng nữ nhân, năm tia sáng các màu khác theo bốn phương tám hướng bùng ra khỏi gian nhà tranh đó.

Oanh. . .

A. . .

Theo một đạo tiếng hét tê tâm liệt phế, một âm thanh ni non vang dội của trẻ con truyền từ nhà tranh đi ra. Nghe được tiếng khóc của đứa nhỏ, tất cả mọi người đang lo lắng đều nhất loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, là một vị thiên kim.” Bà mẹ sắc mặt vui mừng kêu lên, nhưng mà trong nháy mắt nụ cười liền cứng ngắc ở trên mặt, mắt bà ta trở nên khủng hoảng vô cùng, thanh âm có chút run run, “này.. làm sao có thể? Yêu. . . Yêu quái?” Bà mẹ nhìn ngón tay của đứa nhỏ run run hô lên, trên ngón trẻ con còn vương lại máu lại bất thường hiện lên một chiếc nhẫn.

Hồng Nhi nhìn thần sắc bà mẹ đột nhiên hoảng hốt, chạy nhanh đến nhìn đem nhỏ ôm lấy, nhìn thấy trên ngón tay của đứa nhỏ quả thực có đeo một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn vừa vặn khớp với ngón tay kia, nàng che giấu kinh hãi trong đáy lòng mình, đáy mắt hiện lên sát khí, lập tức kháp trụ yếu hèn của bà mẹ kia, bà ta còn chưa kịp phản ứng cái gì liền mất đi tính mạng.

“Hồng Nhi, thế nào rồi?” Nữ tử không rõ động tĩnh vội vàng mở mắt ra, cố gắng cử động thân mình, nhìn thấy bà mẹ ngã xuống thì nhú lại mày.

“Không có việc gì, tiểu thư tốt lắm, có điều. . .” Hồng Nhi cũng không nói rõ ra, chính là đem ngón tay đứa nhỏ lấy ra cho nữ nhân nhìn, nữ nhân thấy vậy thì nhú mày, nàng cầm lên bàn tay nhỏ bé mỏng manh kia, lại nhìn chiếc nhẫn kia rất vừa vặn, rất phù hợp, giống như là chiếc nhẫn này vốn dĩ nên như thế.

Nữ tử tiếp nhận đứa nhỏ liền ôm vào trong ngực, đặt môi lên hai má của nó, “Nữ nhi của Dao Tuyết ta, tự nhiên là không giống người bình thường!” Trên mặt không có chút sợ hãi, chỉ có vui mừng cùng nụ cười từ ái.

Lúc Bạch Dã mở ra hai mắt, nhìn thấy hoàn cảnh của bản thân thì hoàn toàn ngốc trụ. Nhà tranh cũ nát, còn có hai nữ nhân vận quần áo cổ trang trước mặt, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thân mình bỗng nhiên bị ôm lấy, đối diện với đôi mắt vô cùng ôn nhu, sau đó liền nghe đến thanh âm suy yếu nhưng đầy kiên định của nữ tử. Bạch Dã nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt, nàng kia tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng đều không ảnh hưởng được dung nhan như ngọc.

Dao Tuyết? Đây là mẫu thân? Mẫu thân? Quả thực là hai từ ngữ vô cùng xa lạ với nàng, nhưng nhìn đến đôi mắt rất giống di Liên kia, trong lòng Bạch Dã đột nhiên an tâm đến lạ, nàng có thể cảm nhận được đối phương tuyệt sẽ không làm thương tổn đến mình.

Nhưng ngay tại thời khắc này, âm thanh binh khí va chạm dưới mưa đột ngột truyền đến trong phòng.

“Phu nhân, mau dẫn tiểu thư rời đi, đối phương đuổi tới rồi.” Từ thúc đột nhiên vọt vào trong phòng, trong tay nắm chặt chuỗi kiếm, thần sắc tràn ngập lo lắng.

Bạch Dã rõ ràng cảm nhận được thân thể nữ nhân cứng ngắc, hai tay ôm mình gắt gao thật chặt, Dao Tuyết cắn môi, trong mắt hiện lên đầy cương nghị, “Hồng Nhi, người mau ôm đứa nhỏ rời đi.”

“Phu nhân!” Hồng Nhi không dám tin nhìn phu nhân.

Từ thúc cũng đồng dạng không dám tin như vậy.

“Từ thúc, thân thể ta rất suy yếu, căn bản không có khả năng di chuyển.” Nữ tử vừa nói vừa đem đứa nhỏ giao cho Hồng Nhi, “Ta cho dù có rơi vào

trong tay hắn, hắn cũng sẽ không dám thương tổn ta. Nhưng tuyệt đối không thể đem đứa nhỏ giao ra.” Dao Tuyết nhìn Hồng Nhi cùng Từ thúc, hồ lớn, “Đi mau!”

“Từ thúc, đi mau!” Bên ngoài truyền đến một tiếng rống to.

Sắc mặt Từ thúc vô cùng khó coi, gian nan gật đầu với Dao Tuyết, “Phu nhân yên tâm, lão phu liều chết bảo hộ tiểu thư rời đi!” Dứt lời liền cùng Hồng Nhi chạy ra cửa sau rồi đi.

Trong mắt Dao Tuyết tràn đầy đau thương__Đứa nhỏ, nhất định phải bình an sống sót.

Lại thêm một đạo sấm sét xẹt ngang trời, lão thiên ra dường như cũng muốn đối nghịch với bọn họ, mưa càng ngày càng trút xuống dày đặc, Hồng Nhi vài lần té ngã đều may mắn được Từ thúc đỡ lấy. Hồng Nhi nhìn đứa nhỏ vẫn nằm im trong lòng mình, đáy mắt chưa xót một mảnh.

Hồng Nhi quay đầu lại nhìn phía sau, kiên quyết nói : “Từ thúc, người mang tiểu thư chạy đi!”

“Hồng Nhi?” Từ thúc gào lên, quay đầu lại nhìn dường như sợ đối phương đã đuổi đến gần.

“Ta là một nữ nhân chạy trên sơn đạo này quá chậm, người mang theo tiểu thư đi một mình chắc chắn sẽ nhanh hơn, ta đi đánh lạc hướng bọn họ.” Hồng Nhi cẩn thận đem đứa nhỏ giao cho Từ thúc, vừa làm vừa dặn dò, “Từ thúc, kiên quyết không giao tiểu thư cho bọn họ.”

“Lão phu biết.” Từ thúc biết rõ tình huống hiện tại của bọn họ, đơn giản tiếp nhận đứa nhỏ ôm vào lòng, gật đầu với Hồng Nhi rồi vội vàng chạy về phía trước.

Hồng Nhi rút ra nhuyễn kiếm bên hông, chạy đến một hướng hoàn toàn khác.

Bạch Dã ai oán ở trong lòng, nàng biết hoàn cảnh của chính mình hiện tại, không khả quan chút nào.

“Đứng lại!” Đột nhiên phía sau có tiếng gào thét, Từ thúc toàn thân chấn động một chút, rất nhanh nắm chặt trường kiếm trong tay, xoay người nhìn đám hắc y nhân đã đuổi đến nơi.

“Các người đừng khinh người quá đáng!” Từ thúc thét lớn, sau đó giao chiến cùng với hắc y nhân. Đối phương cũng không mang theo nhiều người, Từ thúc hoàn toàn có thể đối phó.

Giải quyết một người cuối cùng, Từ thúc lau đi vết máu tung tóe trên mặt, cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng vẫn đang nhìn mình chăm chăm, một chút sợ hãi cũng không có.

“Không hổ là đứa nhỏ của phu nhân.” Từ thúc cảm thán một tiếng, thu hồi kiếm, lại chạy về phía trước, nhưng bước chân đã có chút lảo đảo.

Bạch Dã âm thầm nhíu mi, nàng biết người này kiên trì không được bao nhiêu thời gian nữa.

Từ thúc cắn chặt hàm răng, dùng hết sức mình chạy tới phía trước, mỗi bước đi là một bước hi vọng.

Nhận thấy phía sau lại có hắc y nhân đuổi tới, sắc mặt hắn rất khó coi, một tay ôm đứa nhỏ, đôi chân vừa muốn bước thêm một bước lại đột nhiên dừng lại__Hắn không có nhìn đường sao, thế nào có thể đi đến nơi này?

Từ thúc mặt như tro tàn, lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ im lặng trong lòng, “Tiểu thư! Thật xin lỗi, Lão phu không bảo hộ được người!” Từ thúc bi thống rống lên, địch nhân đã theo đến nơi rồi.

“Lão già kia, người còn muốn chạy cái gì, đã chạy đến vách núi đen còn có chỗ đứng cự? Mau giao đứa nhỏ ra đây!” Đối phương không chút khách khí nhìn Từ thúc đầy căm tức.

“Các người nằm mơ!” Từ thúc cắn chặt răng, ôm đứa nhỏ nhảy xuống.

Bạch Dã cảm nhận tốc độ rơi xuống vô cùng kinh người, trong lòng vô cùng muốn mắng chửi lão thiên gia, chẳng lẽ vừa mới trùng sinh sinh ra lại phải chết một lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lang mẫu

Phanh__

Đột nhiên Bạch Dã nghe được một tiếng kêu rên, rồi sau đó mình giống như một quả cầu nhỏ lăn tới một bên, mà Từ thúc kia sớm đã không còn hơi thở. Bạch Dã cảm thấy đau đớn toàn thân, nhưng cũng không hề rùng một cái, phát hiện mình va phải cái gì đó cả người liền dừng lại. Bạch Dã vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó tâm lại hung hăng xoắn chặt một chỗ.

Nàng và chạm không phải là tảng đá, ngược lại là một vật sống! Bạch Dã nâng lên tầm mắt, chỉ nhìn thấy rõ ràng một cái đầu sói xám ở trước mắt mình, nó cúi đầu nhìn nàng, trong mắt còn lóe ra ánh sáng xanh, đó là loại ánh sáng khi nhìn thấy con mồi.

Bạch Dã mơ hồ nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn hàm răng nanh hé lộ ra trước người mình, trong lòng bồn chồn __ Nàng không có ngã chết, chẳng lẽ lại trở thành miếng ăn trong miệng sói hoang?

Bạch Dã trừng lớn mắt nhìn chằm chằm đầu con sói kia, một người một sói liền cứ nhìn nhau như vậy. Bỗng nhiên sói xám truyền ra một tiếng gầm nhẹ, mở ra cái miệng rất lớn đỏ như máu hướng tới Bạch Dã. Bạch Dã ngừng thở, trong lòng chầm chọc, chính mình bây giờ không làm được cái gì, cuối cùng nàng nhận mệnh nhắm lại hai mắt, chết liền chết đi, nàng cũng không phải người sợ chết.

Thời gian từng giây trôi đi, chờ đợi Bạch Dã không phải đau đớn da thịt không còn, mà là một trận ảm áp, còn có cái gì đó dính dính mấp máy trên mặt nàng. Bạch Dã lập tức mở to mắt, nhìn đến một cái lưỡi đỏ chót liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Ông trời! Đây là cái tình huống gì?

Bạch Dã khó hiểu, nhưng nàng cũng không có nhìn đến, ngay tại thời điểm răng nanh của sói xám sắp tấp đến người nàng, chiếc nhẫn trên ngón tay nàng đột nhiên phát ra một cỗ ánh sáng hồng vô cùng nhu hòa, hồng quang chiếu vào ánh mắt của sói xám, rồi sau đó liền biến thành bộ dạng này...

Vết máu trên mặt Bạch Dã bị sói xám chậm rãi liếm sạch sẽ, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, cùng một đôi mắt hữu thần sáng ngời. Sói xám đột nhiên nhếch miệng, lộ ra hai hàm răng so le không đồng đều, hai mắt có chút cong cong, cơ mắt cơ hồ đều rồi rầm cùng một chỗ. Nhưng Bạch Dã lại mình bạch, đại sói xám hẳn là đang cười với nàng đi, tuy rằng nhìn nó có chút quái dị.

Đại sói xám dùng móng vuốt giật giật tấm vải bông lót quang người Bạch Dã, rồi sau đó cặp cả người Bạch Dã chạy sâu vào trong rừng. Qua một hồi lâu pháp phòng xóc nảy, sói xám đi vào một bên trong một hang động nhỏ, đem Bạch Dã cẩn thận đặt trên một khối đá phẳng, nơi này có lẽ là địa bàn vốn dĩ của nó!

Sói xám cúi đầu cọ cọ vào tiểu thân mình của Bạch Dã, chọc cho Bạch Dã cười rộ lên khanh khách, mà thanh âm thanh thúy này làm cho sói xám giật mình lùi lại vài bước, nó khùng khoảng chừng lớn mắt nhìn Bạch Dã. Bạch Dã nhìn động tác của Bạch Dã, lại cười càng vui vẻ, nàng biết, hiện tại nàng không có nguy hiểm.

Qua một hồi lâu, sói xám lại từng bước đi đến gần, trong mắt toàn bộ là tò mò không hiểu, nó nhìn đôi mắt tràn đầy ý cười của Bạch Dã, liên tục áp chế bất an trong lòng, lại tiếp tục tới gần một bước nữa...

Động vật rất chân chất, đơn thuần, chỉ cần người thiết tình thực lòng đối xử với nó, nó liền có thể trở thành đồng bạn trung thành nhất của người.

Bạch Dã vươn bàn tay nhỏ bé, đặt vào trên mặt sói xám, nó phản ứng mãnh liệt như vậy có lẽ là vì chưa bao giờ tiếp xúc với một khối thân thể như nàng đi. Sói xám nheo lại ánh mắt, giống như thực hưởng thụ vị động tác của Bạch Dã.

Bạch Dã mệt mỏi, một ngày này nàng trải qua nhiều việc lắm, đầu tiên là xuyên qua thời gian sống lại, bị đuổi giết, bị rơi xuống vực, được sói cứu... Mọi việc xảy ra thực bất khả tư nghị nhưng cũng thực kích thích, nàng dần dần nhắm mắt lại... Sói xám nhìn Bạch Dã thật lâu, mới im lặng ghé vào một bên.

Bạch Dã đang ngủ say đột nhiên mở mắt, hàng lông mày nhíu chặt một chỗ, nàng đói bụng! Là phi thường đói bụng! Từ lúc được 'sinh' ra đến giờ, Bạch Dã cũng chưa ăn qua bất cứ cái gì a. Bạch Dã kêu lên nha nha, hy vọng thu hút được chú ý của sói xám, nhưng mà qua hồi lâu vẫn không thu được phản ứng gì, cuối cùng nàng mới nhận ra, trong hang động lúc này ngoại trừ nàng ra, cũng không có sinh vật nào khác.

Bạch Dã cả người ai oán, loại cảm giác này thật sự không tốt chút nào, trẻ con trừ bỏ ăn ngủ, ngủ ăn, cái gì cũng không thể làm, cũng làm không được!

Ngày lúc này, phía sau liền truyền đến âm thanh, chỉ thấy sói xám tấp một con son dương đi đến gần nàng. Son dương chưa chết, nhìn từ chi vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy kia liền biết. Đại sói xám gầm nhẹ một tiếng, đem son dương cả người nhiễm máu ném đến bên cạnh tảng đá Bạch Dã đang nằm, rồi sau đó cũng tấp Bạch Dã đến cạnh người son dương kia. Bạch Dã sùng sốt một chút, sau đó liền có gì đó rất mềm bị nhét vào trong miệng nàng, mùi rất nặng, Bạch Dã nhíu chặt hai chân mày với nhau, nàng hiện tại hiểu được, sói xám biết nàng đói bụng, cần uống sữa.

Sắc mặt Bạch Dã ửng đỏ, nàng cũng không khách khí, ăn com hoàng đế còn không thể bỏ, trước cứ ăn nó đã rồi tính. Đại sói xám để lại son dương, im lặng nhìn Bạch Dã, trong mắt hiện lên một chút lo lắng.

Một con son dương này cấp sữa cho Bạch Dã ước chừng được ba ngày, từ đó về sau, mỗi ba ngày một, đại sói xám đều mang về hang động một con son dương cái. Tuy rằng nàng không hiểu được ngôn ngữ của nó, nhưng Bạch Dã lại biết rõ ràng, sói xám đang xem mình như sói con mà chăm sóc chiều chuộng.

Sau thời gian ba tháng, Bạch Dã đã bắt đầu tập đi, quần áo trên người sớm đã rách nát tả tơi, lại bản thủ không chịu nổi. Cũng may trong son động này thực ảm áp, Bạch Dã không có sinh bệnh, ngược lại càng ngày càng khỏe mạnh.

Bạch Dã ngồi ở trên bãi cỏ, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, thần sắc phức tạp. Bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thấy sói xám trở về liền nở nụ

cười, nàng vuốt vuốt cánh tay, y y nha nha nói xong cái gì. Đại sói xám hiện tại đã hiểu đại khái các động tác này của Bạch Dã, nó đi đến trước mặt Bạch Dã, dùng cái mũi đi đi trên bàn tay nhỏ bé của nàng, đệm thịt thật dày dưới móng vuốt của nó làm một cái vịn mềm mại cho Bạch Dã không bị ngã, thử nha, nó thấp giọng nức nở, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Bạch Dã ngã xuống, cười khanh khách, tránh né móng vuốt của đại sói xám, một người một sói đùa nghịch đến bất diệc nhạc hồ (quên trời quên đất, không để ý đến cái gì). Đêm xuống, Bạch Dã cuộn mình bên cạnh sói xám, coi sói xám như một cái chăn thật tốt vây kín ở quanh người mình mà ngủ.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, đại sói xám lại biến mất không thấy từ bao giờ.

Bạch Dã tỉnh lại, nhu nhu hai mắt của mình, trong mắt là ánh sáng bình tĩnh không thuộc về độ tuổi của mình. Như cũ đi một vòng quanh hang động, coi như là rèn luyện. Sau đó nàng đi đến trước người sơn dương cái, ghé vào bụng nó, đợi cho uống một hồi sữa no nên đến không thể no thêm mới vừa lòng vuốt ve cái bụng của mình.

Bạch Dã trầm mặc, nàng không thể cứ như thế này mãi được, nàng muốn mình phải thật cường đại, ở trong này mặc dù có sói xám che chở nhưng nó không thể thời thời khắc khắc trông chừng nàng được. Bạch Dã không bao giờ giao mạng của mình vào tay bất cứ thứ gì, đây là quy luật bất thành văn từ xưa đến nay của nàng. Bạch Dã đi đến bên cạnh tảng đá, vịn theo tảng đá đứng lên, nhưng mà còn chưa kịp đứng cơ thể nhất thời không giữ được thăng bằng ngã ngồi xuống, cái mông bị ăn đau.

Bạch Dã không chịu thua, càng thất bại nàng càng thấy hăng hái.

Công phu không phụ lòng người, thời điểm năm ngày sau, Bạch Dã rốt cục có thể bước đi những bước đầu tiên, tuy rằng bước đi còn nhiều chún chắc, nhưng đây là một khởi đầu vô cùng tốt. Nhìn bàn tay đầy vết thương, Bạch Dã không che dấu đầy lòng tràn đầy vui sướng của mình.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, sắc mặt Bạch Dã vui vẻ, nàng xoay người, dang rộng cánh tay, đối với đại sói xám bỗng nhiên xuất hiện kêu oa oa vài tiếng. Bạch Dã ổn định thân hình, chậm rãi đi đến trước người đại sói xám đang còn ngủ, nàng chưa cao bằng người đại sói xám, nhưng cánh tay vươn lên vừa vặn có thể ôm vào cổ của nó.

Bạch Dã vuốt miệng đại sói xám, bàn tay nhỏ bé đụng chạm hàng răng nanh sắc nhọn lộ ra, hai má cọ cọ vào đầu nó, nàng nở nụ cười khanh khách __Lang mẫu, ta có thể đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Phụ thân và nữ nhân khác ân ái?

Lại thêm một năm nữa trôi qua, hiện tại đang là thời điểm băng tan, ở trong một mảnh cây cối xanh biếc có tiếng suối chảy róc rách, phong cảnh thật tốt đẹp biết mấy!

Sưu...

Bỗng nhiên một viên đá từ đâu phi tới, làm một con thỏ nhỏ đang ăn cỏ non nhảy mất ngã xuống, con thỏ đó bị viên đá phi trúng lao đảo một cái, rồi sau đó một bóng dáng nữ oa mặc da thú từ một lùm cây đi ra, trong tay còn cầm một viên đá nhỏ khác, khoe miệng đang nở nụ cười vô cùng quý dị.

Cầm lấy hai cái tai dài của thỏ nhỏ, nhìn một chút vết máu trên đầu nó, đang còn đặc ý thì đột nhiên con thỏ nhỏ kia liền tỉnh lại bắt đầu gãi ngứa.

Trên mặt tiểu oa nhi có chút khó coi, trong mắt hiện lên sát ý, cầm chùy thủ trong tay đưa qua cổ con thỏ đó, lúc này nó mới thật sự mất đi tính mạng.

“Xem ra, chính mình kém lúc trước thật xa!” Nữ oa nhi nhíu mày lầm bầm lầu bầu, trong mắt nàng toàn là lạnh lùng, trên người còn tản mát tỏa ra hơi thở rất lão thành.

Đi được mấy bước, nữ oa nhi lại đột nhiên dừng lại, ngay sau đó từ trong bụi cỏ không xa có một đầu sói xám nhô ra, đại sói xám không ngừng vươn đầu lưỡi liếm hai má nữ oa nhi kia.

“Ha ha, Lang mẫu, không cần nào loạn.” Thanh âm ngân thơ trong trẻo của nữ oa nhi vang lên, tiếng cười thanh thúy làm cho cả rừng núi nhảy mắt sáng bừng hết lên.

Đại sói xám nức nở một tiếng, trong mắt liền hiện lên một chút ý cười, nó lùi về phía sau vài bước, sau đó gằm gằm giữ giữ cái gì với nữ oa nhi, giống như thật muốn nói cái gì đó.

“Đã biết, đã biết.” Nữ oa nhi ôm cổ sói xám, gãi gãi vào chòm lông xù trên cổ nó mà lấy lòng, “Lang mẫu, ta chỉ đi rèn luyện cơ thể một chút, sau này còn có thể chăm sóc cho ngươi nha, ta sẽ chú ý an toàn.” Nữ oa nhi lên tiếng, còn chỉ chỉ vào tiểu bạch thỏ trên tay.

Nàng đột nhiên nhảy lên ngồi trên lưng sói xám, nói, “Lang mẫu, chúng ta về nhà đi!”

Đại sói xám không biết làm gì với nàng cho phải, lắc đầu tỏ vẻ bất lực rồi chậm rãi đi về phía hang động của mình.

Nữ oa nhi này không ai khác chính là Bạch Dã, Bạch Dã ôm lấy cổ sói xám, bình tĩnh nhìn cảnh vật trôi về phía sau mình, thời gian trôi qua thật mau, nàng đã năm tuổi rồi đó. Bạch Dã nhìn thân thể nhỏ bé của mình âm thầm lắc đầu, tuy rằng mỗi ngày nàng đều kiên trì luyện tập, nhưng mà với sức lực hiện tại của nàng ở trong rừng sâu này muốn sinh tồn đã không dễ, nói chi đến làm cái gì thách thức.

Có thời điểm, nàng biết cách giải quyết nguy hiểm như thế nào nhưng vì sức lực không cho phép, cuối cùng vô pháp thực hiện. Năm nay nếu không phải có sói xám bảo vệ, Bạch Dã nàng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Trở về hang động, đại sói xám nằm trên lớp cỏ đệm nghỉ ngơi, còn Bạch Dã thì thuần thục đi đến một bên nhóm lửa, xử lý thỏ nhỏ kia, nướng thịt, một loạt các động tác thành thạo một cách dị thường. Sau khi ăn xong, Bạch Dã ngồi khoanh chân tại chỗ, nàng tựa như học theo mấy vị cao tăng, là ngồi thiền.

Qua thời gian, Bạch Dã cảm giác được bụng dưới mình dâng lên một cỗ nhiệt lưu động, cỗ nhiệt đó dần dần lan ra tứ chi bách hải. Bạch Dã thở ra một hơi, từ từ mở ra hai mắt, trong mắt nàng tràn đầy ý cười.

Bạch Dã rèn luyện thân thể cũng đều dựa vào bí tịch của Sát môn trong kiếp trước, nàng chú trọng là chất lượng chứ không quá nóng lòng, cho nên qua bao nhiêu thời gian mà thân thủ không được tốt lắm. Nhưng nàng hiểu, nàng kiên trì là được.

Thu hồi thân thủ, Bạch Dã đi đến bên cạnh đại sói xám, nằm xuống dựa vào người nó, lúc này mới thả lỏng thân mình.

Trên mặt Bạch Dã có chút lo lắng, nàng nhìn đại sói xám nằm trên mặt đất có vẻ rất mệt mỏi. Đại sói xám đột nhiên mấy tháng không thấy, trở về liền có bộ dạng này, Bạch Dã muốn hỏi nó là có chuyện gì xảy ra nhưng nó đều không nói cho nàng đáp án. Bất quá, Bạch Dã nhìn ra được, bụng của đại sói xám càng ngày càng lớn nha.

Gần đây Bạch Dã liền phi thường chiều cổ đại sói xám, mỗi ngày đều đùa nghịch làm cho nó thật vui vẻ. Tuy rằng nàng không biết nó xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết chuyện đó nhất định rất tàn khốc. Bởi vì đáy mắt kia của nó không che giấu được tang thương.

Hơn sáu mươi ngày đi qua, đại sói xám thành công sinh ra ba chú sói nhỏ, quả thực làm cho Bạch Dã vô cùng kinh ngạc. Ba con sói con, có hai con là bạch sói nha. Sau khi hạ sinh ba chú sói con, cảm xúc của đại sói xám cũng dần bình ổn lại như thường. Hiện tại, bạch Dã có trách nhiệm chiều cổ ba chú sói con này a.

Bạch Dã liền quyết định trước tiên đặt tên cho chúng nó, sói màu xám kia kêu là Hôi Mao, có chút hiếu động, hai con sói màu trắng kia, một con rất hiền kêu là Bạch Tuyết, một con khác nhìn âm trầm hơn kêu là Bạch Nha. Bạch Dã chơi đùa cùng sói con, nhìn sói con luyện tập thân thủ cùng mình, trưởng thành cùng mình, từ trong lòng nàng liền tiếp nhận chúng nó là thân nhân của chính mình.

Ba tiểu tử kia có linh tính vô cùng, khi Bạch Dã cần không gian để tu luyện thì chúng nó đều phi thường yên lặng, sẽ không quấy rầy nàng. Nhưng khi Bạch Dã xong việc mở mắt ra, Bạch Tuyết sẽ là chú sói đầu tiên nhào đến, Bạch Dã ôm cổ Bạch Tuyết, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, nàng mỉm cười: “Bạch Tuyết, người lại nghịch ngợm rồi!” “Bạch Nha cùng Hôi Mao đang cọ cọ chân của Bạch Dã, bọn nó cũng không chịu để Bạch Tuyết làm nũng như vậy.

Bạch Tuyết lúc nào cũng muốn dính lấy Bạch Dã, mỗi khi Bạch Dã nói với nó như vậy, nó đều nhìn Bạch Dã đầy ai oán, chọc cho Bạch Dã một trận buồn cười.

Lại trôi qua một năm, ba chú sói kia đã lớn lên rất nhiều, mà Bạch Dã hiện tại cũng được coi là một tiểu cô nương rồi. Nàng lưu lạc ở nơi này thế mà được bảy năm rồi.

Hôm nay Bạch Dã dựa theo trí nhớ luyện nội công, trên trán bỗng nhiên toát ra từng trận mồ hôi lạnh, ngực đau xót, đột nhiên phun ra một ngụm máu rồi ngã trên mặt đất. Bạch Tuyết vốn chơi đùa ở bên cạnh không xa liền phát hiện khác thường, nó chạy đến bên cạnh Bạch Dã, dùng cái đầu cọ cọ hai má của Bạch Dã, tựa hồ muốn nói cái gì, đáy mắt hiện ra sự lo lắng.

“Không có việc gì, ta không sao.” Cả người Bạch Dã đau nhức, căn bản không thể động đậy, nàng chỉ có thể an ủi Bạch Tuyết như vậy.

Mà ngay phía sau, một con rắn độc từ trong bụi cây bò tới, làm cho Bạch Dã cả người lạnh toát. Nhưng mà Bạch Dã còn chưa biết làm thế nào thì Bạch Tuyết đã xông đến trước con rắn độc kia, đuổi nó ra xa khỏi chỗ Bạch Dã.

Bạch Dã nhìn Bạch Tuyết đầy lo lắng, thân thể Bạch Tuyết có chút yếu ớt như vậy không biết có đối phó được với rắn độc hay không. Bạch Nha cùng Hôi Mai lại không ở gần đây, Bạch Dã cắn răng, cố gắng cử động cánh tay nhưng mà không cách nào nhúc nhích được.

Ngao...

Bạch Tuyết mạnh mẽ xông đến, dựng đứng hết lông mao của mình, dùng móng vuốt sắc bén đánh vào thân rắn độc, mấy lần suýt chút nữa bị nọc độc của con rắn kia phun trúng, làm cho Bạch Dã toàn thân run sợ. May mắn Bạch Tuyết cũng rất tinh táo, dừng cảm, vài lần tìm được điểm yếu của rắn độc, hai móng vuốt đè chặt thân rắn, không kiêng nể cắn một ngụm vào cái đầu công kích kia, thẳng đến thân rắn mềm oặt ngã xuống mới buông ra.

Bạch Tuyết không khách khí ném thi thể rắn độc kia ra xa, sau đó tập tễnh tiêu sái đi đến trước mặt Bạch Dã, nhe răng nanh ra như cười với Bạch Dã, cũng giống như là đang tranh công. Bạch Dã nhìn nó mà dờ khóc dờ cười, đột nhiên phát hiện bản thân có thể cử động, Bạch Dã ngồi xuống, xoa xoa

cánh tay đau xót của mình, đáy mắt tràn đầy nghi hoặc không hiểu tại sao.

“Bạch Tuyết, người vừa cứu ta một mạng.” Bạch Dã ôm lấy Bạch Tuyết, xem xét miệng vết thương cho nó, đến lúc xác định không có việc gì mới thoáng yên tâm xuống.

Bạch Tuyết nức nở một tiếng, ngẩng đầu mang theo ngao khí, rồi sau đó cọ cọ vào bàn tay Bạch Dã, giống như nó thật muốn nói, “Ta rất mạnh, có thể bảo hộ người giống như các ca ca.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nữ nhi của ta?

Tuyết bay giữa thiên không nhảy múa giống như lông ngỗng, nơi nơi trắng xóa, giữa trời tuyết là một trăng tiếu cười vui sướng cùng tiếng nước nỏ hồ loạn của sói.

Phanh...

Bỗng nhiên, một tiểu thân thể ngã mạnh trên mặt đất, trên ngực nằm một cái Bạch Tuyết, trên đùi mỗi bên một phân ra một cái khá giống vậy đè chặt lên, ba con sói này không khách khí chút nào ghì chặt lấy thân thể nhỏ bé kia, ánh mắt chúng nheo lại, khóe miệng lại đang nhếch nhếch lên, bộ dáng tựa hồ thực vui vẻ.

“A ! Các người dám hợp lại khi dễ ta.” Thanh âm nữ oa ở dưới đất trời băng tuyết vô cùng vang dội, đột nhiên, một tay nàng chống đỡ người, mượn lực vừa phát ra vùng lên tiểu thân thể, ba con sói không kịp phản ứng đã ngã nhào trên mặt tuyết, lưu lại va đập dấu vết lẫn lộn dài dài.

Nhìn ba tiểu tử kia dính tuyết đầy người, cùng nhau oán giận trừng mắt nhìn chính mình, Bạch Dã rốt cục không nhịn được nữa cười lên ha hả. Bạch Dã hiện tại đã lớn hơn nhiều lắm, tóc dài đơn giản buộc ra sau, khuôn mặt nhỏ nhắn vì không khí lạnh mà đỏ bừng, y phục tuy rằng đơn giản nhưng lại không che được hai má mẩy mạp kia.

Bạch Dã đứng ở một bên ho khan vài tiếng, hai tay bắt vào nhau, “Thành thật một chút cho ta.” Nàng vừa dứt lời, ba đạo bóng dáng phía trước chính tề xếp thành một hàng, ngẩng cao đầu, nhìn thẳng về phía trước.

Bạch Dã gật đầu vừa lòng, nhặt lên một đoạn gỗ dài bên cạnh, “Tỷ tỷ múa kiếm cho các người nhìn.” Dứt lời, nàng đề khí, phi thân, lùi về sau... Ba con sói phía xa đồng thời nức nở kêu lên, rồi nhất quyết ngồi xuống nhìn chăm chăm tiểu thân thể chuyển từng động tác chuyển động kia.

Bạch Dã cầm lên thanh gỗ, thuần thục sử dụng từng chiêu thức múa kiếm, thanh gỗ dài ở trên tay nàng giống như vật sống, chuyển động vô cùng linh hoạt. Lúc này, Bạch Dã nhảy lên một cái, ở giữa không trung xuất ra một chiêu, nội lực theo cánh tay không ngừng bắn ra.

Cạch...

Thanh gỗ dài trên tay Bạch Dã vinh quang nát vụn.

Ca...

Mà cây cỏ thụ cách đó không xa, bị một kiếm này của Bạch Dã đánh vụn ngã xuống...

Bạch Dã chu miệng một cái, ném xuống một đoạn gỗ còn ở trong tay mình âm thầm lắc đầu, thứ này căn bản không chịu nổi một thành công lực của nàng, nếu muốn tiếp tục nâng cao năng lực nữa, nàng phải tìm một thanh bảo kiếm mới được.

Ồ...Ồ..

Ba con sói vui vẻ vây quanh người Bạch Dã, móng vuốt đẩy đẩy người nàng, muốn dựa vào hành động biểu đạt rằng chúng nó có bao nhiêu kích động. Bạch Dã cười cười, nàng nghe được tiếng xối tru ở xa xa.

“Tốt lắm, Lang mẫu về rồi, chúng ta về nhà thôi !” Bạch Dã dẫn đầu trở về, ba con sói như cũ theo bước chân của nàng.

Tuy rằng bên ngoài rất lạnh nhưng bên trong hang động vẫn mừi phần ấm áp, Bạch Dã ôm cổ đại sói xám cười khê, “Lang mẫu, chúng ta về rồi.”

Bạch Dã tựa người vào đại sói xám, ba chú sói kia lại ghé vào trong lòng Bạch Dã, dần dần tiến vào mộng đẹp.

== =

Bạch Dã đi ra ngoài miệng hang động, nhìn từng góc cỏ thụ đang đâm trời, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, một năm mới lại đến rồi ! Bạch Dã đột

nhiền đề khí, thoải mái phi thân lên đỉnh ngọn một cây cổ thụ, ngắm nhìn phương xa, rừng rậm mênh mông vô bờ nhìn mãi cũng không hết, mọi thứ quá thực tốt đẹp như vậy.

Hít thở những luồng không khí mới mẻ, Bạch Dã nhìn ba sói con ở trong hang động đi ra, hiểu ý cười cười. Nàng ôn nhu nhìn chúng chạy ra xa..đây là đi săn đó.

Bạch Dã không nghĩ hôm nay sẽ nhàn rồi, nàng xoay người hướng một phương khác phi thân đi, nàng thoải mái xuyên qua cây cối lẫn lộn.. Hôm nay chính là sinh thần của nàng nha, nàng muốn tự tìm cho mình một lễ vật đấy!

Nhưng mà thế sự vô thường, có rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng đều đang chờ Bạch Dã ở phía trước.

Đội cho Bạch Dã cảm thấy khác thường dừng chân lại, thế này mới nhận ra chính mình quá cao hứng đi loạn, hiện tại không chú ý mình đang ở chỗ nào. Xem ra trở về sẽ bị Lang mẫu mắng một trận rồi, Bạch Dã âm thầm nghĩ.

Đi được mấy bước nữa, Bạch Dã đột nhiên nghe được tiếng vang mơ hồ ở phía trước truyền đến, sững sốt một chút, sau đó nàng liền phản ứng....có người ?

Sắc mặt Bạch Dã vui vẻ, chạy đến hướng phát ra âm thanh kia, sau đó nàng liền nhìn thấy một đội hắc y nhân đang vây quanh một đôi nam nữ, một tên hắc y nhân trong đó cầm tín thu trong tay, sắc mặt khó coi dị thường.

“Mẹ kiếp ! Dám đùa bọn lão tử ! Uống phí lão tử bỏ nhiều công phu như vậy ! “ Sắc mặt hắc y nhân chuyển thành dữ tợn vô cùng, mắng chửi một câu rồi nắm chặt tín thu thành mảnh vụn.

“Thủ lĩnh, làm gì bây giờ ? “ Có hắc y nhân bên cạnh chỉ vào đôi nam nữ kia nói.

“Hừ ! “ hắc y nhân cười lạnh, “Dám đùa giỡn lão tử, lão tử cho các ngươi sống không bằng chết ! “ Sau đó hắc y nhân lấy một bình sứ bên hông ra, mở nắp bình, trong mắt tràn đầy gian trá.

Bạch Dã đang ngồi trên nhánh cây quan sát tình hình, vốn đang rất tốt, tự nhiên thân thể truyền đến một trận đau đớn, sắc mặt nàng trắng bệch, nội tức trong người bỗng nhiên mất đi không chế bắt đầu chạy tán loạn trong đại mạch ! Trước mắt tối sầm, Bạch Dã nhất thời mất đi không chế, rơi từ trên nhánh cây xuống.

Một tiếng vang này ngăn cản lại động tác của hắc y nhân, Hắc y nhân nhìn từ trên cây rơi xuống một người, sắc mặt lại đen đi một phần, bọn họ thế mà không phát hiện ra nơi này có người lạ ?

Bạch Dã không áp chế được nội tức chạy loạn trong người, sắc mặt vặn vẹo đáng sợ, nắm tay nắm chặt dường như không thể chịu đựng được nữa.

A....

Bạch Dã đột nhiên rống lớn, thân thể phóng ra một loại lực lượng vô cùng khủng bố, đám hắc y nhân còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nháy mắt đã chết bất đắc kì tử. Thân mình Bạch Dã mềm nhũn ngã xuống, không kịp nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay nàng vừa phát ra một đạo hồng quang bắn thẳng vào ót mình.

“Lão gia ? “ Nữ tử vốn ngất xỉu từ từ mở ra hi mắt, kêu nam tử bên cạnh mình, đến khi nam tử mở ra hai mắt mới thở phào nhẹ nhõm, “Lão gia, ngài cảm thấy thế nào ? “

“Khụ khụ khụ !... “ Nam tử phun ra một ngụm máu, suy yếu lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hắc y nhân quanh người mình sợ run một cái, rồi sau đó liền phát hiện thân thể Bạch Dã cách đó không xa, “ Hồng Nhi, đi nhìn xem một chút ! “ Nam tử nhẹ nhàng phân phó.

Nữ tử gật đầu, đứng dậy đi đến trước mặt Bạch Dã, vừa nâng Bạch Dã dậy liền nhìn đến trên ngón tay kia là một chiếc nhẫn đỏ chói. Nữ tử trừng lớn hai mắt, sững sốt không thôi. lát sau, mỗi nữ tử không khống chế được run run, trong mắt tràn đầy kích động cùng vui sướng, gút gao đem Bạch Dã ôm vào trong ngực, hô với nam tử, “Lão gia ! Nàng là tiểu thư, là tiểu thư, tiểu thư đó ! “

Nam tử nghe vậy thì sợ run, sau đó lao đảo đứng lên, không dám tin nhìn Hồng Nhi. Hắc y nhân phịch xuống nền tuyết, nhìn Hồng Nhi lệ rơi đầy mặt, “Hồng Nhi, ngươi vừa nói cái gì ? “

Nam tử gút gao nhìn chăm chăm Bạch Dã, từ nơi sâu thẳm trong lòng có tiếng nói tiếp nhận Bạch Dã không ngừng vang lên.

“Là tiểu thư ! Là tiểu thư ! “ Hồng Nhi cầm lấy tay trái của Bạch Dã đưa đến trước mặt nam tử, “Chiếc nhẫn này, tiểu thư vừa sinh ra đã có, sẽ không sai, nô tỳ tuyệt đối không nhìn nhầm. “ Hồng Nhi thề son sắt.

Oanh....

Trong đầu nam tử kêu ‘ông’ một cái, không biết làm sao nhìn tiểu oa nhi trong lòng.....nữ nhi ? Đây là nữ nhi của hắc y nhân ? Là nữ nhi của hắc y nhân cùng Dao Tuyết sao ?

Vui sướng qua đi, nam tử lại bắt đầu khẩn trương, “Nữ nhi, nữ nhi của ta làm sao vậy, nàng bị làm sao ? “

Chương 9: Cơ Cữu Nhi

“Tạ ơn ông trời, đem nữ nhi trả về cho Cơ Vũ ta!” Nam tử kích động nhìn nữ tử được người đặt nằm trên giường lớn, tay chạm đến chiếc nhẫn thần bí kia, “Tuyệt Nhi nói rất đúng, nữ nhi của chúng ta làm sao có thể giống người bình thường được!” Nam tử đột nhiên quay đầu, thần sắc nghiêm túc, “Hong Nhi, chuyện này không được để người thứ tư biết được. Nếu có người hỏi, ngươi hãy nói là phu nhân giao cho nữ nhi.”

“Lão gia, nô tỳ hiểu rõ.” Hong Nhi gật gật đầu, gắt gao nắm chặt vạt áo mình, cao hứng nhìn người nằm trên giường __ Phu nhân, tiểu thư đã trở lại.

“Đứa nhỏ, ngươi tỉnh!” nam tử nhìn Bạch Dã mở mắt từ bao giờ, quan tâm hỏi.

Bạch Dã giật mình, nhìn nam tử xa lạ trước mắt, lại đánh giá bốn phía, hai hàng lông mày rất nhanh nhúu chặt một chỗ, nơi này sao lại xa lạ như vậy!

Bạch Dã hít vào một ngụm khí lạnh, tay nắm chặt đầu của mình, đau quá!

“Đứa nhỏ, ngươi làm sao vậy?” Nam tử khẩn trương nhìn Bạch Dã, “Hong Nhi, thỉnh đại phu vào đây, mau đi thỉnh đại phu.”

“Tê!” Bạch dã thờ hồn hển, trên người không nhận được run run, đầu nàng hiện tại trống rỗng, “Ngươi là ai? Đây là chỗ nào? Vì sao trong đầu ta cái gì cũng không có, là như thế nào?” Bạch dã vô cùng khủng hoảng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Nam tử vừa nghe lời nói của Bạch Dã thì run lên trong lòng, “ta là phụ thân ngươi, ngươi là nữ nhi của phụ thân!” Nam tử ôm lấy người Bạch Dã, “Ngươi đừng dọa phụ thân!”

Phụ thân? Bạch Dã cắn môi lắc đầu, nàng cái gì cũng không nhớ được! Đáy mắt hiện lên một mảnh tro tàn!

“Không sao, không nhớ rõ cũng không sao.” Nam tử nhẹ nhàng vuốt ve cái trán đỏ bừng của Bạch Dã, đau lòng an ủi, “Từ từ sẽ lại nhớ.”

“Lão gia, đại phu đến rồi.” Hong Nhi dẫn một vị lão giả vội vàng chạy vào phòng.

“Đại phu, mau xem xem nữ nhi ta thế nào?” Nam tử nhanh đứng dậy nhường chỗ, để cho đại phu lập tức bắt mạch cho Bạch Dã, qua một hồi lâu, nhìn đại phu đứng dậy, nam tử lo lắng hỏi, “Đại phu, như thế nào rồi?”

“Thân thể suy nhược, cần điều dưỡng thật tốt.”

“Nhưng nữ nhi ta nói không nhớ được chuyện tình? Đây là làm sao?” Sắc mặt nam tử rất khó coi, lo lắng nhìn thoáng qua Bạch Dã.

“Có khả năng nàng phải chịu kích thích quá lớn nên tạm thời mất trí nhớ mà thôi, không ảnh hưởng gì đến thân thể.” Lão đại phu viết ra một phương thuốc dài giao cho Hong Nhi, sau đó liền ôm hòm thuốc rời đi.

Nam tử thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặc kệ như thế nào, người không có việc gì là tốt rồi.

“Ngươi là...phụ thân?” Bạch Dã chớp chớp mắt, thần sắc phức tạp __ Phụ thân? Hai chữ quá xa lạ.

“Đúng vậy!” Nam tử cẩn thận quan sát Bạch Dã, sợ Bạch Dã lại làm ra hành động tự hại mình như vừa rồi.

“Vậy, ta là ai? Đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Bạch Dã nhúu nhúu mày, tự hỏi nam nhân tự xưng là phụ thân của nàng trước mặt.

Nam tử há mồm, che giấu đáy mắt suy sụp, ai thán kêu một tiếng, nói qua một số tình trải qua, hẳn cũng không nghĩ sẽ lừa gạt nữ nhi của mình.

Bạch Dã trầm mặc nghe nam tử nói chuyện, mày chưa từng giãn mở một chút, “Ta muốn ở trong này một mình.” Bạch Dã nhìn thoáng qua nam tử, thấy hắn nổi lên lo lắng lại giải thích, “Ta không sao.”

Nam tử gật gật đầu, đưa tay chạm vào trán Bạch Dã, nói, “Có chuyện gì kêu người ở bên ngoài vào.” Rồi sau đó xoay người rời đi.

Bạch Dã kinh ngạc nhìn hai bàn tay của mình, tiêu hóa thông tin mình vừa được nghe : nàng là Cơ Cữu Nhi, phụ thân nàng là Cơ Vũ, nương nàng là Dao Tuyệt, mình mất tích đã mười năm, ngoài ý muốn ngã ngoài rừng rậm bị phụ thân phát hiện, liền được dẫn trở về. (Ta cũng thấy ảo quá à)

Cơ Cữu Nhi? Bạch Dã đọc lại ba chữ này trong đầu, đây chính là tên của mình.

(Từ này gọi chị tên này nha)

Đấy mắt Cơ Cửu Nhi tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu, một đồng vấn đề cứ quay trong đầu nàng, nương nàng mắt tích kia đang ở đâu? Minh vì sao lại xuất hiện trong rừng rậm? Mười năm nay nàng sống như thế nào?

Tê! Cứ nghĩ đến vấn đề này đầu nàng lại đau như búa bổ, hít một ngụm khí lạnh, Cơ Cửu Nhi nhu nhu huyết thái dương, không bức bách chính mình nữa. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, mặc kệ như thế nào, cứ thuận theo tự nhiên mà sống, rồi một ngày nào đó nàng sẽ biết.

Cơ Cửu Nhi vuốt ve mặt nhẵn của mình, thần sắc càng thêm mê mang, vì sao đáy lòng nàng luôn luôn có một cỗ khủng hoảng không hiểu vì sao?

==

Phía trên Cửu Trọng thiên, bốn vị lão giả tiên phong đạo cốt đang ngồi vây quanh một chỗ, khăn trương nhìn mọi chuyện lướt qua trong ngân kính, thần sắc khác nhau, mấy người đều biểu tình cổ quái.

“Lão bất tử, ngươi rốt cuộc làm cái gì nha đầu kia?” Nhìn trong ngân kính thấy một đạo hồng quang bắn vào ót Bạch Dã, lão giả lưu trữ bát trùng to hét, trùng lão nhân râu bạc trắng trước mặt, chất vấn.

“Khụ khụ khụ...” Đối mặt ba vị lão bằng hữu chất vấn không tiếng động như vậy, lão giả áo trắng nuốt nuốt nước miếng, che giấu xấu hổ trong lòng, tròn mắt xiay chuyển một vòng mới nói: “Các ngươi cũng biết nha đầu kia từ trước giờ chịu nhiều cực khổ như vậy, lão phu... lão phu cũng chỉ muốn nha đầu cảm nhận một chút, ân, cái kia, thơ ấu bị mất.” Lão giả cúi đầu rụt cổ, không dám nhìn thẳng vào ba vị lão bằng hữu đang cực kì phẫn nộ trước mặt.

“Ngươi.....ngươi... Lão bất tử nhà ngươi, trêu chọc ai không trêu, cổ tình là cái nha đầu kia, ngươi chỉ nhớ ăn không nhớ đánh a! Ngươi...” Lão giả có chòm râu chữ bát lại trừng mắt, chiết phiến trong tay chỉ thẳng cái mũi của đối phương, không khách khí đánh xuống.

“Đây chính là ngươi làm, ngươi rõ ràng một chút cho ta, chuyện này không quan hệ đến ta đâu, sự tình trước đó chúng ta chẳng biết gì hết! Nếu nha đầu kia lời chuyện cũ ra hỏi, chính ngươi phải thừa nhận toàn bộ, đừng có dụ dỗ bọn ta! Xui! Ngươi còn không nhớ một trận ăn đau a!” Cuối cùng không thể nín ra một câu, run run thân mình, lão giả kinh hoàng nhìn người trong ngân kính, đề phòng nhìn bốn phía, giống như sắp có ôn dịch gì sắp xảy ra vậy.

“Ai...Ngươi nha! Nha đầu kia tính nết như thế nào, ta không muốn nói lạ với các ngươi đâu a! Ngươi, ngươi làm ra cái việc này, tự giải quyết cho tốt đi.” Lão giả ngồi bên cạnh chọn tấu vị là thượng sách, nghiêng nghiêng người, về mặt rồi rầm bước lên mây rồi đi.

“Này, này, các ngươi chớ đi a. lão phu, lão phu cũng là có lòng tốt a, lão phu chủ nghĩ...” Nhìn các vị lão bằng hữu trốn nhanh mất dạng, sắc mặt lão giả vô cùng khó coi, giống như một tiểu hài tử bĩu môi một cái, lầm bầm lầu bầu, “Lão phu là có ý tốt thôi! Nha đầu kia tự nhiên sẽ hiểu.” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, hẳn còn không thuyết phục được chính mình tin tưởng a, nghĩ đến thủ đoạn của nha đầu kia, tâm lão giả liền đau đớn như bị kim châm.

Nha đầu kia, có chuyện gì không làm được chứ?

Cứ nghĩ đến phía dưới khuôn mặt bình tĩnh nhỏ nhắn kia che giấu một ác ma so với ác ma càng tà ác hơn, lão giả áo trắng không khống chế được thân mình run rẩy. Lão đột nhiên giật mình, hoảng sợ nhìn trong ngân kính, “Lão phu muốn bẻ quan, ân, lão phu muốn bẻ quan mấy vạn năm! Đúng rồi, liền làm như vậy!” Nói xong, khối xám xịt bốc lên, rất nhanh người đã biến mất không còn dấu vết.

Chỉ còn lại ngân kính một mình ở đó.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đến Tướng Phủ Đưa Sính Lễ

“Cửu Nhi, không sao, chúng ta về nhà.” Cơ Vũ nhẹ nhàng ôm Cơ Cửu Nhi giật mình tỉnh dậy, lấy ống tay áo lau tăng mồ hôi trên trán Cơ Cửu Nhi, sau đó ôm nàng xuống khỏi xe ngựa.

Cơ Cửu Nhi mơ mơ màng màng, cho đến khi một cơn gió lạnh lướt qua mặt nàng mới hoàn toàn tỉnh lại. Nhìn chỗ mình đang đứng có chút kinh ngạc, nó bệch nha hoàn cung kính đứng sang một bên, xa xa là đình đài lầu các nối liền không dứt, một cỗ khí thế danh môn vọng tộc tàn mất mà ra, Cơ Cửu Nhi ổn định bước chân, cẩn thận nhìn thoáng qua gương mặt Cơ Vũ.

“Không có việc gì, Cửu Nhi không cần sợ!” Cơ Vũ xoa xoa đầu Cơ Cửu Nhi, cầm tay Cửu Nhi hướng một căn nhà rất lớn đi đến. Dọc hai bên đường đi đều có những ánh mắt chăm chú nhìn vào Cửu Nhi, có tò mò, có tôn kính, thậm chí hèn mọn cũng có. Cửu Nhi âm thầm nhủ mi, nàng ním môi, nắm chặt bàn tay to lớn đang dắt mình, không để ý những ánh mắt đó nữa, nàng bước chân đi vào trong căn phòng kia.

“Cha, nương! Nhi tử trở lại.” Cơ Vũ kích động nhìn hai lão nhân đang ngồi trên ghế chủ vị, vừa nói vừa quỳ xuống dập đầu.

“Vũ nhi! Vũ nhi bình an trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Lão Phu nhân lên tiếng, hai mắt đều mơ hồ đầm lệ, nhưng bà ta vẫn ngồi nguyên trên ghế, dùng khăn tay lau nước mắt, không để ý đến Cơ Cửu Nhi bên cạnh Cơ Vũ một chút nào! Giống như Cơ Cửu Nhi không hề tồn tại.

Cơ Vũ đứng dậy, ý bảo Cơ Cửu Nhi quỳ xuống thỉnh an, nhưng mà Cơ Cửu Nhi cứ đứng thẳng tắp tại chỗ, thân nhiên đón nhận ánh mắt người đối diện bắn tới mặt mình, không có một chút ý tứ quỳ xuống nào.

“Cửu Nhi, mau gấp qua tổ phụ, tổ mẫu.” Cơ Vũ nhẹ giọng nói với Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi nhìn Cơ Vũ, lại vẫn không có ý tứ quỳ xuống, ngay cả nói cũng không thêm nói, nàng chính là trầm mặc.

“Đứa nhỏ chắc sợ người lạ, Nhị thúc không cần quá miễn cưỡng, nghe nói nàng được tìm thấy ở ngoài rừng rậm, như vậy cứ coi như ý ông trời, cái gì quy củ cứ học từ từ là được.” Một vị phu nhân ngồi bên cạnh lão phu nhân mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc, khẩu khí nàng nghe qua thực ôn hòa, nhưng trong lời nói giấu gai nhọn không phải ai cũng biết.

“Nương, ngài mau nhìn xem, bộ dáng khả ai như vậy, bộ dáng kia cùng Nhị tẩu giống nhau như đúc, quả thực chọc người yêu thương! Lớn lên nhất định trở thành một đại mỹ nhân nha!” Một vị phu nhân khác nói chuyện lấy lòng lão phu nhân, âm thầm túm ông tay áo lão phu nhân.

Cơ Cửu Nhi nhìn nữ tử nói chuyện, nàng kia mỉm cười thật lòng nhưng lão phu nhân vừa nghe đến mấy chữ giống Nhị tẩu, ánh mắt liền trở nên sắc bén, sự chán ghét ở đáy mắt không thêm che giấu chút nào. Tất cả Cơ Cửu Nhi nhìn rõ.

“Hừ!” Lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt nhất thời trầm xuống, ánh mắt tựa như độc xà rắn rết nhìn chằm chằm khuôn mặt Cơ Cửu Nhi. Nhiều năm trôi qua như vậy, tiện nhân kia vẫn còn sống yên ổn, như thế nào năm đó không chết luôn đi, còn cố ý lưu lại tiểu tạp chủng làm gì! Nhìn một bộ dáng yếu đuối vô năng kia, mới chút tuổi đã biết làm bộ làm tịch, vừa nhìn đã thấy thực ghê tởm!

“Nương, ngài bớt giận, Cửu Nhi chưa quen mà thôi!” Cơ Vũ nhìn lão phu nhân đột ngột biến sắc mặt liền lộ ra ai oán, đây chính là nữ nhi ruột thịt của hắn! Trong lòng thâm than như vậy, lại từ ái sờ sờ đầu Cơ Cửu Nhi.

“Trở về là tốt rồi!” Vị Lão thái gia ở phía sau rốt cục lên tiếng, đồng thời cũng rời ánh mắt vẫn ghim chặt trên người Cơ Cửu Nhi xuống, lão nhìn về phía Cơ Vũ nói: “Tìm được đứa nhỏ là tốt rồi, chung quy vẫn là cốt nhục Cơ gia ra. Có cái gì cần liền đi chỗ quản gia lấy đi, một đường đi lại như vậy, cứ đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì nói sau.”

“Được, cha!” Cơ Vũ cười thân nhiên, thờ dài một hơi nhẹ nhõm, lão thái gia đã lên tiếng như vậy là đã chấp nhận Cửu Nhi. Cơ Vũ liền dẫn Cửu Nhi xoay người rời đi.

“Tiểu tạp chủng giống hệt nương của nàng, đều không biết cái gì là quy củ!” Nhìn Cơ Cửu Nhi rời đi, lão phu nhân lập tức rống giận, vỗ tay vịn một cái thật mạnh.

“Được rồi!” Lão thái gia nhìn bộ dáng thê tử của mình như thế, nhủ mảy, “Mặc kệ là như thế nào, đều là cốt nhục của Vũ Nhi, cho dù người chán ghét cũng phải hảo hảo chiều chuộng.” Rồi sau đó lại nhìn một phu nhân bên cạnh lão phu nhân, “Nhà lão đại, đi qua xem chỗ Vũ Nhi xem có cần cái gì, liền bảo người đem cái đó đến, ta nhìn thân mình đứa nhỏ kia yếu ớt, đi tìm Thái y chẩn trị cho nó đi!”

“Vâng, cha yên tâm, con dâu hiểu được.” Phu nhân gật đầu đáp ứng nói.

Cơ Cửu Nhi chưa đi xa, nghe rõ ràng tiếng rống giận ở phía trong truyền ra, nàng âm thầm cười trào phúng, ngẩng đầu nhìn Cơ Vũ, đáy mắt Cơ Vũ tràn đầy bất đắc dĩ, hắn nhìn ánh mắt khó hiểu của Cơ Cửu Nhi thì cười từ ái. “Cửu Nhi, chúng ta về nhà rồi!”

Nơi ở của Cơ Vũ rất im lặng, người qua lại rất ít. Nhìn thấy Cơ Vũ dắt tay Cơ Cửu Nhi trở về, Hồng Nhi chạy nhanh ra nghênh đón: “Lão gia, tiểu thư, phòng ở đã cho người chuẩn bị tốt lắm, khuê phòng của tiểu thư cũng dựa theo sự phân phó của lão gia an bài đối diện thư phòng.”

“Cửu Nhi, về sau nơi này chính là nhà của ngươi, muốn cái gì cứ nói cho phụ thân.” Cơ Vũ ngồi xuống nhìn thẳng Cơ Cửu Nhi, “Viện này là của Cửu Nhi, Cửu Nhi thích làm cái gì ở trong này liền làm.”

Cơ Cửu Nhi bình thân không lên tiếng, đáy mắt vẫn mang theo phòng bị như trước, nhưng trong đó không còn những mâu thuẫn khi bắt đầu làm cho Cơ Vũ thật cao hứng.

“Hồng Nhi, về sau ngươi ở đây chiếu cố Cửu Nhi.” Cơ Vũ đứng dậy phân phó Hồng Nhi.

“Lão gia yên tâm, nô tỳ nhất định tận tâm chăm sóc tiểu thư!” Hồng Nhi vui mừng gật đầu.

Cơ Cửu Nhi đánh giá tòa viện của mình, nơi này chính là của nàng từ nay về sau. Nhìn khuôn mặt ôn hòa của Cơ Vũ, nàng hơi hơi gọi lên khóe miệng, gật đầu một cái với Cơ Vũ. Tuy rằng nàng không nhớ rõ việc trước kia nhưng cũng không phải người ngốc, ở nơi này có thể giải quyết tất cả vấn đề ăn mặc sinh hoạt, đối với thân thể mười tuổi của Cơ Cửu Nhi vừa vặn phù hợp.

Cơ Cửu Nhi ngồi ở trong phòng, tay cầm một quyển sách, làm cho Cơ Cửu Nhi cảm thấy may mắn là, nàng thế nhưng có thể đọc văn tự.

Nơi này có ba quốc gia cùng tồn tại, nơi của nàng là Phượng quốc, để vương khai quốc là một nữ tử, nghe nói đô thành của Phượng quốc vì vậy mà được đặt là Phượng Hoàng thành.

Ở dưới chân Phượng Hoàng thành tất cả đều là danh môn vọng tộc. Trong Cơ gia từng có hai vị Hoàng Hậu, ba vị Thừa Tướng, mấy vị đại gia Cơ gia đều giữ chức quan lớn trong triều. Hiện tại, Lão thái gia Cơ Việt là nguyên lão ba triều của Phượng quốc, Cơ gia trên triều chính đều từng sống không

ngã.

Cơ Cửu Nhi đem mấy tin tức mấy ngày nay thu thập sửa sang lại đi ra ngoài, không ngờ vị tổ phụ của mình cũng có chút lợi hại như vậy, nàng còn nhớ đôi mắt vô cùng lợi hại kia, không thể không nói, vị Cơ lão thái gia này là một nhân vật rất đặc biệt.

Cơ Cửu Nhi nhu nhu cái trán, buông giấy trong tay ra rồi chậm rãi đi ra khỏi Thư phòng. Đấy mắt nàng là một mảnh buồn bực, Cơ Cửu Nhi không biết chính mình trước kia sống như thế nào, thân thể mình có thể suy yếu như thế này, đi vài bước đã thở hồng hộc.

“Tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi!” Hồng Nhi nhìn thấy Cơ Cửu Nhi đi đến, sắc mặt tràn đầy ý cười, nàng đỡ Cơ Cửu Nhi đi vào khuê phòng, đem đến một bát được đen tuyền không ngừng bốc lên nhiệt khí.

Cơ Cửu Nhi cau mày, đem một hơi nuốt xuống số thuốc kia rồi âm thầm thở dài.

“Hồng Nhi, phụ thân đau.” Cửu Nhi không thay đổi sắc mặt hỏi thân nhiên.

“Lão gia bị Lão thái gia gọi đi rồi.” Hồng Nhi tiếp nhận bát được đã hết, lo lắng nói, “Tiểu thư đã nghỉ ngơi mấy ngày, Lão thái gia có nói ba ngày sau sẽ đưa tiểu thư đi dâng hương ở Hộ Quốc tự, đến lúc đó nhất định hao phí thể lực, nô tỳ đang lo tiểu thư kiên trì không được.”

“Ta sẽ chú ý.” Cơ Cửu Nhi gật đầu.

Dâng hương Hộ Quốc tự? Hai hàng lông mày không tự giác nhăn cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dâng hương

Trước cửa phủ Thừa tướng đã chờ rất nhiều xe ngựa, còn có rất nhiều thị vệ tư thế sẵn sàng đứng ở sau.

Ở giữa là một cỗ xe ngựa màu hồng nhạt, bên trong ngồi ba vị tiểu cô nương. Cơ Cửu Nhi cũng ngồi trong đó. Cơ Cửu Nhi mặc y phục trắng đơn giản, trên đầu búi một búi tóc đơn giản, sắc mặt có chút tái nhợt, hữu khí vô lực tựa vào vách xe. Đối diện nàng ngồi hai vị tiểu thư mặc quần áo vô cùng hoa lệ, tuổi tác không sai biệt lắm so với Cửu Nhi, trên đầu đeo các loại trang sức kêu đình đình đang đang, trang điểm phấn son vô cùng trang nhã thanh thuần.

Hai tiểu cô nương kia liếc nhìn nhau, tựa hồ trao nhau tin tức gì đó rồi đồng thời nhìn về phía Cơ Cửu Nhi.

Tiểu cô nương mặc y phục hồng nhạt nói chuyện trước, khẩu khí rất ngạo mạn, “Ngươi tên gì? Ta nghe nói Nhị thúc nhất người ở bìa rừng? Dã nha đầu ngươi nói tiếng người sao?” Tiểu cô nương chất vấn không chút khách khí, ánh mắt nhìn Cửu Nhi vô cùng quái dị, giống như trước mặt nàng ta không phải người mà là loại quái vật gì đó.

Cơ Cửu Nhi nhìn lướt qua hai người trước mặt, nàng không trả lời rồi không để ý nhắm mắt lại.

“Này! Tỷ tỷ đang hỏi ngươi đó, ngươi đây là thái độ gì?” Một tiểu cô nương khác bắt mắt nhìn Cửu Nhi đầy căm tức, rồi sau đó lại nở nụ cười đầy châm chọc, “Sẽ không phải là người cảm điếc chứ? Cơ gia chúng ta chưa có người nào sinh ra mắc bệnh điếc, nếu truyền ra ngoài quả thực đủ mất mặt.” Nàng ta ra vẻ bộ dáng đáng tiếc, rồi sau đó lắc lắc đầu.

“Tổ phụ rốt cục là nghĩ cái gì, một người không rõ lai lịch như vậy đơn giản thu nhận vào Cơ gia? Cũng không đi tra xét rõ ràng, nếu là nhầm thì làm sao bây giờ?” Tiểu cô nương mặc phấn y rất nhanh nhủ lại chân mày, không khách khí nói: “Nhị thúc cũng thật là, mười năm qua đi lại có thể khẳng định đứa nhỏ của mình có hình dáng như thế nào sao?”

“Tỷ tỷ, không phải nàng tự tìm tới cửa sao?” Nữ tử bên cạnh tiếp lời, dường như khiêu khích nhìn Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi nghe hai người nói chuyện vô nghĩa, sắc mặt bình thản, chẳng qua trong lòng nàng hiện tại là châm chọc châm biếm, ánh mắt mông lung nhìn qua màn xe nhìn ra bên ngoài.

Hai vị tiểu cô nương đối diện nhìn Cơ Cửu Nhi căn bản không thèm để ý đến các nàng, đơn giản ngậm miệng lại, nhưng khinh thường nơi đấy mắt thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Tuy rằng Cơ Cửu Nhi không nhớ chuyện trước đây, nhưng cảm giác của nàng vẫn còn, nàng không phải là ngọc tử, cũng không phải người nhu. Nàng không phải vì mất đi trí nhớ mà trở nên yếu đuối, mặc kệ người xâm lược! Hai tiểu cô nương trước mặt này, căn bản hiện tại không có bao nhiêu uy hiếp, nàng sẽ không tự đi tìm phiền toái.

Xe ngựa rốt cục đi đến Hộ Quốc tự thì dừng lại, Cơ Cửu Nhi được Hồng Nhi đỡ xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn miếu thờ rộng lớn nguy nga trước mặt,

đáy mắt một mảnh thanh tinh. Bốn phía đề trần ngập một loại hơi thở tinh thuần, làm cho cả thể xác là tinh thần Cơ Cửu Nhi đều thư sướng. Ở cửa miếu đã có vài vị tăng nhân cung kính ra ngoài nghênh đón từ sớm, mọi người đều kính cẩn đi theo phía sau lão phu nhân.

Cơ Cửu Nhi nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của hai người kia.

“Làm phiền phương trượng đại sư.” Lão phu nhân hơi phúc thân mình với vị lão hòa thượng trước mặt.

“Lão phu nhân, mời.” Phương trượng đại sư ôn hòa nghênh đón người đi vào, vừa đi vừa nói, “Lão nạp đã thu thập một chút thiện phòng, lão phu nhân đến...”

Cơ Cửu Nhi đối với hai người kia nói chuyện không mấy để ý, nàng vừa đi vừa chú ý cảnh tượng bốn phía, không hổ là Hộ Quốc tự, nơi nơi đều là người đến dâng hương, không chỉ có người thường, quan to quý nhân đều không thiếu, thân phận không đồng nhất nhau.

Đoàn người được dẫn đến Bảo điện Đại Hùng, nghe thấy từng trận âm thanh gõ mõ truyền ra, trong đại điện là một pho tượng Phật Thích Già Mục Ni rất lớn, hai mắt Phật tượng nửa đóng nửa mở giống như quan sát chúng sinh. Vừa bước chân vào đại điện liền làm cho người ta dâng lên một cảm giác sung bái trong lòng.

Lão phu nhân cầm đầu nữ quyến, lễ bái với Phật tượng kia. Nhưng mà khi quay đầu lại, lại phát hiện Cơ Cửu Nhi vẫn đứng thẳng tại chỗ, nàng ngừng đầu nhìn thẳng Phật tượng kia vẫn không nhúc nhích.

Phương trượng cũng phát hiện Cơ Cửu Nhi đứng ở phía sau không bái lễ, cũng không tức giận, ngược lại thận trọng đánh giá đôi phương, đôi mắt hần thâm trầm tựa hồ đang lo lắng cái gì.

Lão phu nhân lễ bái một lượt xong mới đứng lên, sắc mặt cứng ngắc nhìn Cơ Cửu Nhi, chính là bộ dáng bình tĩnh coi thường hết thảy kia của Cơ Cửu Nhi chọc lão phu nhân vô cùng tức giận.

“Tuổi còn nhỏ như vậy, lại dám bất kính với Phật tổ như thế!” Lão phu nhân quát lớn, sắc mặt âm trầm, nhưng ngại vì có phương trượng đứng ở một bên nên chỉ có thể áp chế chính mình nuốt xuống.

Cơ Cửu Nhi đứng đối diện Phật tượng kia, trong lòng thế nhưng dâng lên một cỗ cảm giác thân thiết, trực giác nói cho nàng, nàng không cần quỳ lạy.

Tiếng quát lớn của lão phu nhân rốt cục lôi thần trí Cơ Cửu Nhi trở về, Cửu Nhi lúc này mới phát hiện mọi người đang dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn mình, ngoại trừ Hồng Nhi đứng ở một bên là rất lo lắng.

“Lão phu nhân không cần tức giận, đứa nhỏ mà thôi.” Phương trượng rốt cục ra mặt hòa giải, “Lão nạp chưa từng gặp qua vị tiểu thư này, đây là?”

Phương trượng lên tiếng hỏi lão phu nhân.

“Nàng là nữ nhi của Nhị lão gia vừa tìm về, làm cho Phương trượng chê cười rồi, nàng lớn lên ngoài hoang dã, cái gì cũng đều không hiểu.” Lão phu nhân sắc mặt xanh mét trừng Cơ Cửu Nhi, sau đó thần nhiên giải thích.

Phương trượng không nói cái gì, chỉ là gật gật đầu, “Hiện tại lão phu nhân có thể đi thiện phòng.” Phương trượng nói vài câu với tiểu tăng bên cạnh.

Vào trong Thiện Phòng, lão phu nhân bị đè nén hồi lâu cuối cùng phát uy, “Mang đi nh dầu kia lại đây.” Lão phu nhân vừa ngồi xuống liền gầm lên.

Cơ Cửu Nhi vừa bước vào trong cửa phòng liền nghe thấy tiếng hô, đáy mắt hiện lên một nụ cười lạnh, nhưng nàng vẫn trầm mặc đi vào. Giờ phút này, mọi người trong phòng đồng thời vây quanh nàng, chờ lão phu nhân trừng phạt. Hơn hết chính là hai tiểu cô nương ngồi chung xe với Cơ Cửu Nhi, về mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Quý xuống!” Nhìn Cơ Cửu Nhi đứng thẳng, Từ ma ma nhíu mày, “tam tiểu thư, người không cần lại chọc lão phu nhân tức giận thêm, mặc kệ như thế nào, lão phu nhân đều là tổ mẫu của người, quy củ tôn kính trưởng bối từ xưa đến nay đều như vậy.” Từ ma ma không kiêu ngạo không xiêm nịnh nói.

Quý? Cơ Cửu Nhi cười lạnh, muốn làm nàng quý cũng phải xem người đó có xứng hay không, muốn cho nàng tùy tiện chọn cái a miếu a cầu quý, nàng sợ bọn họ chịu không được.

“Phản, phản rồi.” Lão phu nhân nhìn bộ dáng quật cường của Cơ Cửu Nhi, tức giận đến mức suýt thì ngất xỉu, “Mang đi ra ngoài, đuổi nàng ra ngoài, không cần ở trong này làm chướng mắt ta, phạt nàng quỳ ngoài cửa, không có lệnh của ta không cho đứng dậy.” Lão phu nhân đỏ mặt hét lớn.

“Lão phu nhân, tiểu thư thân thể yếu đuối, nàng không nhận nổi ép buộc, cầu lão phu nhân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Hồng Nhi bỗng nhiên quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh với lão phu nhân.

Cơ Cửu Nhi bình tĩnh nhìn lão phu nhân, trong mắt tràn đầy châm chọc, nhưng cũng không lên tiếng. Cơ Cửu Nhi không để ý đến Hồng Nhi, một mình xoay người rồi đi, mọi người phía sau thấy thế đều cười nhạo bóng lưng của nàng, các nàng đang nghĩ Cửu Nhi sợ bọn họ.

“Đường đường tiểu thư tướng phủ, thế nhưng không hiểu quy củ như vậy, nếu truyền ra ngoài còn không làm người ta cười rộ rỡ?” Lão phu nhân nhìn Cơ Cửu Nhi rồi đi, nghĩ đến Cơ Cửu Nhi đã khuất phục, cảm xúc cũng dần dần bình tĩnh xuống.

“Lão phu nhân, người có thể dạy từ từ, tức giận tự hại mình thì không đáng, lão nô nhìn Tam tiểu thư cũng là người hiểu chuyện. Mặc kệ như thế nào

nàng đều là cốt nhục của Nhị thiếu gia.” Từ ma ma mượn cơ hội khuyên giải lão phu nhân, trong lời nói ý tứ rõ ràng, ám chỉ lão phu nhân không cần quá mức, bằng không tình cảm với Nhị thiếu gia coi như liền hồng.

Lão phu nhân thở dài, sắc mặt vừa mềm mỏng đi một chút, nha hoàn bên ngoài đột nhiên kích động chạy vào, “Lão phu nhân, lão phu nhân, không thấy, không thấy Tam tiểu thư đâu.”

Cái gì?

Lão phu nhân vừa nguôi xuống cơn giận, lại lập tức cuộn cuộn bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Truy tìm

Cơ Cửu Nhi cố ý tránh thoát mọi người xung quanh, nhàn nhả đi dạo quanh các nơi trong chùa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, đáy mắt nàng là một mảnh lạnh lẽo. Nàng có thể tưởng tượng được lão bà từ kia khi biết mình mất tích sẽ có bộ dáng gì. Bà ta vốn chán ghét chính mình, không muốn nhìn mặt nàng thì thôi, còn gia đáng trước mặt ngoại nhân hiển từ với nàng, hừ! Lão già đúng là lão yêu bà!

Cơ Cửu Nhi dừng lại, nàng suy yếu tựa trên cột đá thờ gập, đáy mắt lại tràn ra một tia lo lắng, thân thể của nàng tựa hồ kém lắm!

Nếu nàng có một thân thể cường kiện, nàng có thể mặc sức bay nhảy, nhưng hiện tại nàng đành phải lựa chọn ở lại Tướng phủ, đợi cho dưỡng tốt thân thể rồi mới tính tiếp. Nhưng mà Cơ Cửu Nhi cũng hiểu được, nàng ở trong này ngoài người được gọi là phụ thân kia ra, cũng không có người khác hoan nghênh. Nghĩ đến Cơ Vũ, gương mặt cứng ngắc của Cơ Cửu Nhi liền hiện ra một tia nhu hòa, người phụ thân kia, quả thực rất quan tâm chính mình.

Cơ Cửu Nhi dựa người vào cột đá, qua một lúc nàng liền rời tầm mắt đánh giá hoàn cảnh bốn phía xung quanh mình, thế này mới nhận ra là mình lạc đường rồi. Cơ Cửu Nhi đang không biết mình nên đi hướng nào tiếp theo thì phía sau đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân hỗn độn.

Cơ Cửu Nhi hơi hơi nhíu mi, nàng không định để ý tới những chuyện không liên quan mình, vừa muốn xoay người rồi đi lại bị một người nhảy ra ngăn chặn lại.

“Này, Duy, mau tới đây xem này, nơi này có một con nhóc rất xinh đẹp nha, ta đoán là lạc đường rồi.” Người che ở trước mặt Cơ Cửu Nhi bất quá là là một tiểu công tử mười một mười hai tuổi, bộ dáng thanh tú nhưng mà một đôi ánh mắt dâm loạn kia thật làm cho người ta ghê tởm.

Hắn vừa dứt lời thì phía sau có hai nam hài nữa đi đến, tuổi tác chúng xấp xỉ nhau, Cơ Cửu Nhi phát hiện có một đạo ánh mắt chăm chú nhìn mình đánh giá thật kỹ.

“Tiểu cô nương nếu lạc đường, bản công tử có thể kêu ngựa lớn tới mang ngươi đi ra ngoài.” Nam hài vừa nói vừa nâng tay muốn đụng chạm vào Cơ Cửu Nhi, Cơ Cửu Nhi lập tức lui về sau vài bước, cẩn thận đánh giá ba người trước mặt, căn cứ vào y phục trên người bọn chúng, tám phần là công tử nhà quan lại nào đó rồi.

Ba người vây quanh Cơ Cửu Nhi, mục đích là chặn hết đường đi của nàng, làm cho Cơ Cửu Nhi phải khó chịu nhíu nhíu mi.

“Hừ! Đừng tưởng rằng chính mình là thiên kim đại tiểu thư cái gì, ai biết người là loại dã chủng nhặt được ở đâu chứ, ngươi cho ngươi là ai, dám chọc cho tổ mẫu tức giận như vậy. Hôm nay bản công tử liền thay mặt tổ mẫu giáo huấn tiện nhân không biết quy củ ngươi.” Một nam hài khác đột nhiên mở miệng, hắn nhìn Cơ Cửu Nhi cực kỳ chán ghét, nghe khẩu khí này chắc chắn hắn nhận thức được Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi cau mày, nàng chưa từng gặp qua nam hài này, nhưng mà, ánh mắt Cơ Cửu Nhi đánh cái rùng mình, đáy mắt đột nhiên hiện lên một chút lệ khí, nàng đột nhiên phát hiện ra nàng không phải đối thủ của ba người trước mặt.

“Duy, chẳng lẽ ngươi biết vị tiểu cô nương này?” Nam hài có ánh mắt dâm loạn kia cười tủm tỉm nhìn người tên là Duy, có chút kinh ngạc hỏi.

“Biết? Đương nhiên ta biết! Cũng không biết Nhị thúc của ta từ nơi nào mang về một đứa vừa câm vừa điếc, nhận đó là nữ nhi của mình!”

Duy? Cơ Duy? Là nhi tử của vị đại bá trong truyền thuyết, suy nghĩ của Cơ Cửu Nhi vừa chuyển, nàng tự nhiên nhận thức, nàng đụng đến địch nhân rồi!

Hai người kia nghe Cơ Duy nói xong thì liếc nhìn nhau một cái, âm thầm nhíu mày, sự khinh mạn trên mặt cũng biến mất không thấy dấu vết, “Nguyên lai là muội muội.” Nam hài có ánh mắt dâm loạn kia làm một cái thủ thế ‘bình tĩnh đại ngộ’, nghiêm trang trừng mắt nhìn Cơ Duy, “Duy, ngươi tại sao không nói sớm, làm bản công tử làm mất ấn tượng tốt trước mặt muội muội.”

“Muội muội? Ngươi đừng có nhận xằng nhận bậy, Cơ Duy ta từ trước đến giờ chỉ có hai vị muội muội, Diệp Nhi cùng Liễu Nhi là đủ rồi! Làm sao lại mọc ra một cái muội muội nào nữa?” Ánh mắt Cơ Duy đầy hèn mọn liếc qua người Cơ Cửu Nhi.

“Này?” Hai người kia tự giác im lặng, đơn giản không ai thèm nhắc lại ý vừa rồi.

Cơ Cửu Nhi nhìn Cơ Duy, bắt gặp tinh quang chợt lóe lên trong mắt hắn, tâm nàng không hiểu sao nhảy dựng lên.

“Nghe nói khẩu khí của ngươi rất lớn, ngay cả tổ mẫu cũng dám chống đối, tổ mẫu bắt ngươi quỳ còn muốn tỏ vẻ thanh cao? Bản thiếu gia hôm nay muốn xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu thanh cao? Có phải cuối cùng vẫn chung đức hạnh với nữ nhân không nhà không cửa kia không?” Cơ Duy cười gian vài tiếng, sau đó nhìn hai người bằng hữu bên cạnh, nói, “Các ngươi làm cho nàng dập đầu lạy bản công tử, bản công tử liền đem nàng thưởng cho các ngươi, như thế nào?”

Nghe được lời nói này của Cơ Duy, sắc mặt của hai nam hài kia đều đột biến không giống nhau, nhưng đều nhìn Cơ Duy không dám tin.

Mà Cơ Cửu Nhi nghe được trong lòng càng giận sôi, Cơ Duy bắt quả mới có bao nhiêu tuổi mà tâm tư đã thâm độc như vậy? Thế nhưng vừa gặp đã muốn hủy diệt chính mình! Cơ Cửu Nhi lạnh mặt, ngón tay đâm vào lòng bàn tay mạnh đến mức rỉ máu, nhưng nàng vẫn âm bình bất động. Trong lòng nàng hiện tại hiểu rõ, cho dù nàng muốn cũng không chống cự được ba người này.

Cơ Cửu Nhi cắn môi, âm thầm quan sát chung quanh, nàng phải tìm được cơ hội chạy trốn.

“Duy, ngươi đang đùa giỡn cái gì? Mặc kệ nói như thế nào...” Tiểu nam hài có ánh mắt dâm loạn lúc trước hiện tại nhìn vị bằng hữu của mình thật bất khả tư nghị, nàng tóm lại vẫn là người của Tướng phủ có được không. Tuy rằng trong lòng hắn thực muốn được sở hữu vị cô nương nhu nhược yếu đuối này, nhưng chung quy thân phận của nàng rất khó giải quyết.

“Ngươi sợ cái gì?” Cơ Duy trừng mắt nhìn nam hài đang nói chuyện, “Xảy ra chuyện gì không phải còn có ta ở đây sao?! Hơn nữa, chúng ta ở đây có ba người, chỉ cần chúng ta đánh chết cũng không thừa nhận, ngươi nói xem có ai tin lời tiện nhân này nói chứ.”

“Quý xuống dập đầu ba cái với bản thiếu gia, bản thiếu gia liền suy nghĩ tha cho ngươi một mạng, như thế nào? Người câm điếc?” Cơ Duy quay đầu nhìn vào cái mũi Cơ Cửu Nhi, hơi hơi hếch cằm lên ăn nói ngạo mạn.

Cơ Cửu Nhi âm thầm áp chế lửa giận trong lòng, nếu như có thể nàng thực muốn một tay bóp chết nam hài trước mặt này.

“Bắt nàng quỳ xuống cho ta.” Cơ Duy nhìn hai người kia, âm thầm ra hiệu.

Hai người kia thu được chỉ thị của Cơ Duy, liếc nhau một cái rồi sau đó nhìn Cơ Cửu Nhi, “Thực xin lỗi muội muội, không phải chỉ là quỳ lạy ba cái liền xong rồi sao, cũng không mất miếng thịt nào, đợi lát nữa ca ca hảo hảo bồi thường ngươi, hắc hắc...” Tiểu nam tử có ánh mắt dâm loạn cười phá lên, nói xong liền chớp tới người Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi thấy vậy chẳng những không tránh ngược lại nghiêng người ra phía trước đẩy hai người kia, rồi nhanh chóng chạy thoát đi, nàng đem hết toàn bộ sức lực của mình còn lại mà chạy. Nhưng đáng tiếc thân thể nàng quá yếu ớt, ba người đằng sau nhảy mất đã tóm được nàng.

“Chắc, chắc, chắc, nhìn yếu như vậy, còn muốn chạy?” Tiểu nam tử có ánh mắt dâm loạn nắm cánh tay Cơ Cửu Nhi, Cơ Cửu Nhi trừng mắt nhìn hắn, làm cho hắn một trận sợ hãi mới thôi.

Cơ Cửu Nhi phản kháng, nhưng phí công vô ích.

“Ha ha, chạy? Ngươi như thế nào không chạy tiếp?” Cơ Duy dùng sức nắm chặt cầm Cơ Cửu Nhi, cười nhạt nói, “Không nhìn xem chính mình có bộ dáng gì đi! Ta phi! Quý xuống cho bản công tử!” Hai mắt Cơ Duy âm hiểm kích động tạo ra hai chấm nhỏ, hấn bụng Cơ Cửu Nhi ra lui về sau mấy bước, hai tay ôm thành quyền trước ngực, nhìn Cơ Cửu Nhi đầy niết thị, hắn là đang đợi Cơ Cửu Nhi quỳ xuống với chính mình.

“Động thủ!” Cơ Duy hét lớn với hai nam hài bằng hữu của mình.

Cả người Cơ Cửu Nhi đều buộc thật chặt, đáy lòng nảy sinh ra một cỗ chán ghét cùng vô lực.

Hai tiểu nam tử kia dùng sức nắm lấy Cơ Cửu Nhi, một tay đè vào bả vai nàng, dùng sức lực thật lớn mà đè, khiến cho Cơ Cửu Nhi không thể không ngã xuống.

Hai chân Cơ Cửu Nhi bị người kiềm chế thành gấp khúc, mắt thấy đầu gối nàng sắp chạm đến mặt đất, trên mặt Cơ Duy không giấu được nụ cười hả hê vui sướng, nhưng mà...

Oanh...

A...

Tiếng kêu thê thảm bỗng nhiên truyền vào hai tai Cơ Cửu Nhi, kiềm chế hai bả vai nàng cũng nhảy mất biến mất, không biết đã xảy ra chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cao tăng

Oanh___

Giữa trưa trời còn có nắng lớn bỗng nhiên có tiếng sấm phá không vang lên làm tất cả mọi người đều kinh hách, nhưng nó cũng mặc danh kì diệu cứu Cơ Cửu Nhi một lần.

Cơ Cửu Nhi cảm thấy cả người nháy mắt nhẹ nhõm, nàng chớp lấy cơ hội này chạy nhanh sang một bên, rồi sau đó cười lạnh nhìn ba người đang lẫn lộn trên mặt đất.

Ba người Cơ Duy hiện tại chính là gào khóc nắm chặt lấy cánh tay của mình, lẫn qua lẫn lại trên mặt đất, Cơ Cửu Nhi cảm nhận được một cỗ mùi khét lượn lờ trong không khí.

Nàng vừa hé mắt nhìn được, Cơ Duy nắm chặt lấy tay trái, trên bàn tay trái của hắn giống như bị thiêu trụi, đen xì, hai người kia so với Cơ Duy thì càng thê thảm hơn. Cửu Nhi có chút đăm chiêu nhìn lên bầu trời, bàn tay trái của Cơ Duy giống như từng đụng chạm chính mình một chút.

Trên bầu trời hiện tại trở về vụn dăm không mây, vừa nhìn khoe miệng Cơ Cửu Nhi vừa hiện lên một nụ cười mỉm, ánh mắt lợi hại nhìn một cái về ba người kia rồi chạy đi.

Nàng muốn tìm nơi phát ra tiếng chuông, Cơ Cửu Nhi dọc theo đường đi nhìn thấy có người qua lại, tâm buộc chặt rốt cục loi lỏm một chút, nàng đi được mấy bước đường như nghĩ đến cái gì đột nhiên dừng lại, nhìn lên thiên không một lần nữa, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc __Chẳng lẽ ông trời đang giúp nàng? Có khả năng này sao?

Thời điểm Cơ Cửu Nhi đi qua một gian thiện phòng, bỗng nhiên bị một vị tiểu hòa thượng ngăn trở đường đi, hắn không nhanh không chậm nói ra mục đích, “Tiểu thí chủ xin đừng trách, Không Tuệ đại sư muốn gặp thí chủ một lát.”

Cơ Cửu Nhi nhíu mi, Không Tuệ đại sư? Nàng không biết nha! Bất quá nàng rất nhanh gật đầu, ý bảo tiểu hòa thượng dẫn đường.

Tiểu hòa thượng dẫn Cơ Cửu Nhi đến một gian thiện phòng cách đó không xa, ý bảo Cơ Cửu Nhi tự mình đi vào rồi xoay người rời đi. Cơ Cửu Nhi một lần nữa nhíu chặt mi tâm mình, nàng đánh giá gian phòng trước mặt một lúc rồi tự nhiên đẩy cửa đi vào.

Bên trong yên ắng như thể không có người, đập vào Cơ Cửu Nhi đầu tiên chính là một cỗ mùi hương vô cùng quái dị, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp một pho tượng phật, trên vách tượng còn khắc một chữ ‘Thiện’ thật to.

“Tiểu thí chủ, lão nạp có lễ.” Cơ Cửu Nhi còn đang suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên có âm thanh đột ngột vang lên này làm cho hoảng hốt, nàng quay đầu nhìn lại, thì ra trên án ki không xa đang ngồi xếp bằng một vị hòa thượng râu dài, trong tay hắn cầm một xâu tràng hạt, mùi gỗ có chút quen thuộc, hắn đang nhìn Cơ Cửu Nhi mỉm cười từ ái.

Lúc Cơ Cửu Nhi đánh giá đối phương, đối phương cũng đồng thời đang đánh giá nàng, Cửu Nhi cảm nhận được cái nhìn chăm chú của đối phương dành cho mình, tuy không có ác ý nhưng đôi mắt tựa như nhìn thấu hồng trần kia làm cho Cơ Cửu Nhi cực kì không thích.

“Tiểu thí chủ xin mời ngồi đi.” Lão hòa thượng chỉ vào mặt ghế, lại bắt gặp Cơ Cửu Nhi đã không khách khí ngồi vào từ bao giờ, trong mắt hắn thể mà lại hiện lên một đạo ý cười, “Bản tăng biết thí chủ có thể nói, hiện tại cũng không cần che giấu cái gì.”

Cơ Cửu Nhi không đề ý hắn, bàn tay đặt ở trên bàn xoa xoa, sau khi đánh giá toàn bộ ăn phòng nàng mới quay đầu, đáy mắt tùy ý lóe lên hàn quang, “Ngươi gặp ta, chuyện gì?” Cơ Cửu Nhi không chút khách khí hỏi.

“Chỉ có việc mới được gặp thí chủ chăng?” Lão hòa thượng nhìn Cơ Cửu Nhi cười cười, càng nhìn nàng cười càng thêm sáng lạn, “Tiểu thí chủ tựa hồ đang gặp chuyện phiền toái.”

Cơ Cửu Nhi nghe lời hắn thì xoay người lại, vừa vận nhìn ống tay áo nhún nhún của mình thì tối sầm lại ánh mắt, “Không có việc gì.” Nói như vậy nhưng nàng lại nhanh chóng hạ cánh tay mình xuống dưới bàn, “Không cần thận bị mấy con chó điên tập kích.”

Cơ Cửu Nhi không nhìn thấy khoe miệng lão hòa thượng nghe nàng nói xong liền không khách khí run rẩy cơ bắp, đến khi khôi phục bình thường mới nói với nàng, “Lúc dâng hương tiểu thí chủ tại sao không quỳ bái?”

Cơ Cửu Nhi bữu môi, nói vòng vo một hồi cuối cùng không phải vẫn đi vào vấn đề chính?

“Chẳng vì sao cả.” Cơ Cửu Nhi nhún nhún vai.

“Tiểu thí chủ không sợ như thế sẽ chọc giận Phật tổ?” Chọc giận Phật tổ, đây là tội lỗi lớn như thế nào?

“Không quỳ liền chọc giận à?” Cơ Cửu Nhi nhìn lão hòa thượng trước mắt, lại đánh giá không gian bốn phía xung quanh có chút không thềm để ý nói, “Phật tổ còn không có trách tội, ngươi ở đây ngụ biện cái gì?” Nàng căn bản là không có chút ý thức tôn trọng trường bối nào.

Khỏe miệng lão hòa thượng lần thứ hai run rẩy, hần âm thầm ho khan vài tiếng, “Bản tăng muốn hỏi tiểu thí chủ mấy vấn đề.” Lão hòa thượng dừng dừng rồi trực tiếp lên tiếng hỏi, “Cái gì là thiện? Cái gì là ác? Trong quan điểm của thí chủ, nếu một ngày có vô số sinh mệnh chôn vùi trước mặt tiểu thí chủ, tiểu thí chủ có thể có thương hại hay không?” Lão hòa thượng hỏi một tiểu cô nương vấn đề như vật quả thực có chút làm khó, nhưng lão tựa như nhận định Cơ Cửu Nhi nhất định sẽ cho hắn đáp án.

Thiện? Ác?

Cơ Cửu Nhi nàng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.” Nàng không suy nghĩ chút nào trực tiếp trả lời, trên người đột nhiên tỏa ra một cỗ sát khí không tương đồng với độ tuổi.

Lão hòa thượng không tin được trừng lớn trông mắt nhìn Cơ Cửu Nhi, giống như bị nàng làm cho tức điên, bất quá cảm xúc của hắn rất nhanh được bình ổn lại, “Tiểu thí chủ có nghĩ việc gia nhập Phật môn của bản tăng hay không?”

Lão hòa thượng cười nhìn Cơ Cửu Nhi, nhưng đáy mắt không che giấu được nham hiểm. Một bộ dáng sói đội lốt cừu dụ dỗ nhi đồng chưa đến tuổi vị thành niên, “Nếu nhập vào Phật môn của ta, có thể thoát li khỏi hồng trần, không bị thế tục quấy nhiễu, có thể sẽ đắc đạo thành tiên, nhảy ra khỏi vòng luân hồi luân quần...”

Lão hòa thượng thao thao bất tuyệt, nói đến rất nhiều lí do mê người dụ dỗ khuyên bảo Cơ Cửu Nhi tiến nhập Phật môn.

“Lão hòa thượng, người thật giống như đám ruồi bọ, ầm ỹ muốn chết.” Cơ Cửu Nhi cười như không cười nhìn lão, “Muốn dụ dỗ ta đến, đối với người được lợi ích gì.” Cơ Cửu Nhi không chút để ý đến cái gì tiểu thư khuê các, nàng gác hai chân lên mặt bàn, “Người có vẻ có mục đích khác, người xuất gia không phải đều vô dục vô cừ sao?” Nàng miệt thị nhìn lão.

“Ngạch...” Lão hòa thượng bị Cơ Cửu Nhi nói thì rất xấu hổ, nhưng mặt không đỏ tím không đập nhanh muốn nói chuyện tiếp.

“Bản tiểu thư không muốn lãng phí thời gian với người, ta đi đây.” Cơ Cửu Nhi đứng dậy, nàng khoanh hai tay trước ngực đi ra cửa, quay lưng về phía lão hòa thượng, thời điểm nàng sắp bước chân ra khỏi cửa thì đột nhiên xoay người lại, gờ gờ lên một cái bọc giấy dầu màu trắng, “À, con gà này tính ra không tệ lắm, thực rất thơm đấy, vừa vặn đúng lúc bản tiểu thư đang thèm. Cảm ơn ‘lễ vật’ của đại sư.” Cơ Cửu Nhi gian trá cười cười, mang theo bọc giấy rời đi.

Lão hòa thượng sùng sốt, từ trên án kỉ đứng bật dậy, cùng hình tượng lúc trước hoàn toàn trái ngược nhau, “Xú nha đầu, cầm lại đây, trả lại ta...” Lão hòa thượng cũng không đuổi theo nàng, chính là đi lòng vòng quanh thiện phòng, vẻ mặt vô cùng rối rắm, “Đó là ta thật vất vả mới nướng được, để đi té miếu đấy! Xú nha đầu nhà người phá hư, khi dễ cả lão hòa thượng như ta...” Lão hòa thượng đi đến ghế ngồi xuống không ngừng lải nhải.

Cơ Cửu Nhi đã đi ra tới cửa, cả mặt đều là hắc tuyến, nhìn nắm giấy dầu trong tay mình nghĩ nghĩ, Không Tuệ đại sư? Đây là hình tượng đại sư à?

Nàng bĩu môi, hai chân vừa bước ra khỏi cửa thì có một bóng dáng xẹt qua, giấy dầu trong tay biến mất.

“Ân! Ân, quả thực rất thơm không gạt lão hòa thượng ta!” Lão hòa thượng đem một chân gà nướng ở trong bọc giấy dầu lấy ra, cầm lên không khách khí cắn xuống một ngụm, giống như thực vội vàng sợ Cơ Cửu Nhi cướp mất.

Cơ Cửu Nhi hai tay hoàn ngực, buồn cười nhìn lão hòa thượng đang ăn uống ngon lành phía trước, “Xuất gia giả, đại sư quên cái gì là tứ đại giai không à? Ngài đây là phạm giới đó.” Cơ Cửu Nhi đem hai chữ ‘đại sư’ cắn thật vang.

“Rượu thịt để duy trì sự sống, trong lòng có Phật tử là được rồi!” Dứt lời lại không biết từ nơi nào lấy ra một bình rượu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Xứng đáng

“Tiểu nha đầu, người nếu không trở về là không muốn dễ sống à?” Lão hòa thượng vô ý liếc nhìn Cơ Cửu Nhi, vừa nói vừa quơ quơ bầu rượu, sau đó còn khoa trương cắn một miếng chân gà, con gà nướng này lão đã phải giấu rất kĩ mới giữ được đấy.

“Minh Nguyên!” Hắn vừa dứt lời liền có một tiểu hòa thượng cung kính đi đến, gật đầu với lão hòa thượng.

“Đưa Cơ tiểu thư trở về đi.” Lão hòa thượng làm một bộ dáng cao tăng nói, trong tay không biết lúc nào đã xuất hiện một sâu tràng hạt.

“Vâng!” Minh Nguyên nhận lời liền dẫn Cơ Cửu Nhi rời đi.

Thời điểm xoay người, Cơ Cửu Nhi phóng ra tề mị lộng nhãn miết miết gương mặt lão hòa thượng, nhìn cách thay đổi nhanh hơn lật sách của hắn làm nàng không khỏi âm thầm buồn cười, bàn tay chấp ở sau lưng vẫy vẫy với lão, rồi nàng lập tức thu liễm cảm xúc của mình đi phía sau tiểu hòa thượng.

Trở lại thiện phòng vừa đúng lúc người làm trong phòng nâng Cơ Duy trở về, sắc mặt Cơ Duy tái nhợt, cả người đã hôn mê từ lâu, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự run rẩy đau đớn từ cánh tay trái đen xỉ của hắn. Người Cơ gia làm gì có ai muốn quan tâm Cơ Cửu Nhi, lão phu nhân thấy Cơ Duy liền bỏ nhà vào người hắn khóc rống.

Cơ Cửu Nhi không khỏi cười lạnh, cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình lo lắng, nhìn lại, hóa ra là Hồng Nhi, Cơ Cửu Nhi gật gật đầu với nàng ta, ý bảo chính mình không có việc gì.

“Rốt cuộc sao lại thế này, đang tốt đẹp như vậy tại sao lại biến thành dạng này?” Lão phu nhân nổi giận đùng đùng mắng, “Nhanh đi thỉnh Thái y trong cung đi, tất cả lập tức hồi phủ!” Nhìn thấy tôn tử mình nâng trong tay cả ngày biến thành cái dạng này, lão phu nhân đâu còn tâm tư ngồi thiền cái gì nữa...

“Lão phu nhân, tam tiểu thư làm sao bây giờ?”

“Tam tiểu thư lạc đường, vừa được một vị tiểu hòa thượng dẫn về nên vẫn là bình an.” Từ ma ma lên tiếng, bà ta trừng mắt nhìn tỷ nữ kia một cái, xoay người liền nói vài lời với lão phu nhân vài tiếng, lại chỉ thấy lão phu nhân hơi hơi nhíu mi rồi liền vẫy vẫy tay không để ý đến nữa.

“Chạy nhanh dọn dẹp tất cả đi, tìm vài người cẩn thận trông chừng tiểu thiếu gia!” Từ ma ma đối với người làm hạ lệnh, liền đỡ phu nhân ngồi xuống một bên.

Cơ Cửu Nhi nhếch miệng cười, xem ra Cơ Duy bị tật như vậy rất tốt, ít nhất làm cho nàng an toàn tạm thời, lão gia hỏa kia chắc chẳng còn tâm tình gì mà để ý đến nàng nữa đi.

Lão phu nhân cáo biệt qua loa với phương trượng, toàn bộ trên dưới Cơ gia vội vàng rời đi Hộ quốc tự.

Trên một chỗ rất cao trên đỉnh Hộ quốc tự lúc này đang đứng hai vị hòa thượng, một người không ai khác chính là phương trượng Không Tuệ đại sư, hai người cứ đứng như vậy nhìn đoàn xư ngựa của Cơ gia dần dần khuất bóng.

“Đại sư, một trong ba vị công tử vừa bị sét đánh, có một là đại công tử tướng phủ.” Trí nói với Không Tuệ đại sư, trong lòng hắn lúc này thực nghi hoặc, sao lại có chuyện như vậy xảy ra đây? Cho dù hắn là người rất tin tưởng vào Phật giáo, thì cũng không thể tin đây là trùng hợp được.

“Trí, ngươi thấy thế nào?” Không Tuệ nhìn lướt qua vị sư diệt của mình, thản nhiên hỏi.

Trí nhìn theo ánh mắt của Không Tuệ đại sư, biết là đại sư đang nói tam tiểu thư của Cơ gia, nghĩ nghĩ một lát liền nói ra quan điểm của mình, “Nàng cả người mang nặng sát khí, chỉ sợ là uy hiếp cực kỳ đối với Trần thế.” Tiểu cô nương mười tuổi kia, hắn nhìn không thấu.

Không Tuệ thản nhiên nhìn lướt qua Trí, đáy mắt hiện lên một chút ý cười, sau đó liền lắc đầu, nói ý vị thâm trường, “Trí, ngươi còn phải tu hành nhiều lắm!”

“Thỉnh đại sư chỉ giáo!” Trí ngẩn ra, khiêm tốn cúi đầu với đại sư.

“Ngươi chỉ thấy một mà không biết hai, ngươi chỉ nhìn đến sát khí từ trên người nàng, nhưng không có phát hiện ra một cái khác, họa cùng phúc đều song song tồn tại, tiểu cô nương tuyệt không đơn giản!” Không Tuệ nhìn thiên không có chút dăm chiêu __ Là người đến trời đều muốn che trời, sao có thể đơn giản?

Trí vẫn khó hiểu như trước, nhưng càng nghĩ càng không ra, sau lại âm thầm buồn cười, có thể vì chấp niệm của chính mình chưa diệt tận.

Trở lại tướng phủ, Cơ Duy được người nâng về nơi ở của lão thái thái, cả sân viện người ra người vào, đến Thái Y cũng phải chạy như bay mà đến. Lúc đó Cơ Vũ cùng Cơ Việt đang ở thư phòng bàn bạc cái gì, nghe được tin không khỏi sùng sốt vội vàng chạy tới, cũng không kịp hỏi tình huống đầu đuôi ra sao đã nhìn thấy tôn tử của mình, mặc dù là người trải qua vô cùng nhiều sóng to gió lớn, nhưng nhìn đến một cánh tay bị sét đánh cháy khô như vỏ cây kia vẫn không nhịn được hoảng sợ.

Cơ Vũ nhìn thấy Cửu Nhi liền đi qua, dắt tay Cửu Nhi đứng một bên. Cơ Tập cùng đại phu nhân nghe tin cũng vội vàng chạy đến, nhìn đến nhi tử duy nhất của mình bị đánh thành dạng này đều cực hận đau lòng, nhất là đại phu nhân, khi nàng ta nhìn đến cánh tay kia suýt nữa không chịu nổi mà hôn mê.

“Thái y, thế nào?” Lão thái thái vội vàng hỏi.

“Cánh tay trái của đại thiếu gia đã bị thương vào trong gân cốt, chỉ sợ ngón út, ngón áp út cùng ngón giữa phải phế đi thôi.” Thái Y không có kiêng dè chút nào, nói thẳng ra phán đoán kết quả của mình.

“Cái gì?” Lão thái thái vừa nghe đến kết quả như vậy, trừng mắt quát xui, đại phu nhân vốn còn một tia thanh tỉnh khi nghe đến những lời này đều không nhịn được ngã xuống ngất lịm đi, nha hoàn cùng mọi người trong phòng một trận bối rối.

“Nâng lão thái thái cùng đại phu nhân về nghỉ ngơi.” Cơ Việt ra lệnh, sau đó lại hỏi thái y, “Không có biện pháp khác sao?”

Thái y lắc đầu, “Lão phu tài sơ học thiền, chỉ có thể viết mấy phương thuốc dùng trước, mỗi ngày đổi ba lần dược, miệng vết thương hiện tại đã xuất hiện mù rồi, sợ là còn ảnh hưởng đến sau này.” Lão thái y thờ dài, đứng dậy đi ra ngoài viết phương thuốc.

“Tại sao có thể như vậy?” Sắc mặt Cơ Tập cực kỳ khó coi, nếu phế đi cánh tay, không phải cùng với phế cả người giống nhau sao, không còn khả năng

vào triều thẳng quan tiến chức nữa. Kỳ vọng của hắn với nhi tử cực kì cao, mắt thấy sắp thành tài, không ngờ lại gặp chuyện bậc này, hắn cũng chỉ có một nhi tử duy nhất này thôi.

Cơ Việt liếc mắt nhìn trưởng tử của mình, âm thầm tán thành trong lòng, lại nhìn qua nữ quyền trong phòng, trừ bỏ một mình Cơ Cửu Nhi mặt không đổi sắc ra, còn lại đều dị thường hoảng sợ. Cơ Việt nhíu mày, tầm mắt dừng lại vài phần trên người Cơ Cửu Nhi, sau đó nói, “Đều đi xuống đi, các vị tiểu thư cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

Cơ Vũ nói mấy câu với Cơ Cửu Nhi, lúc này mới lệnh cho Hồng Nhi đem Cơ Cửu Nhi trở về. Sau đó hắn cũng tính rời đi nhưng lại bị Cơ Việt gọi đi thư phòng.

Còn có hai người Cơ Tập và Cơ Vân, phụ tử bốn người gặp nhau nhưng không thể trưng ra được sắc mặt tốt.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ trong thời gian ngắn như vậy bên ngoài đã đồn ầm ầm lên. Một tiểu hài tử thôi, tự nhiên sao bị sét đánh?” Cơ Vân nhìn thoáng qua đại ca mình, rồi sau đó nhìn về phía cơ việt, “Phụ thân, chỉ sợ trên triều đình có người có ý gây phiền toái.”

Cơ Việt thực chất vẫn rất bình tĩnh, nhưng Cơ Tập làm sao có thể kiềm chế được như vậy, tuy hắn đã cố gắng khống chế chính mình nhưng đáy mắt bối rối kia cũng không trốn khỏi ánh mắt Cơ lão nhân gia. Cơ Việt ở trên triều là một thân Thừa tướng dưới một người trên vạn người, trưởng tử Cơ tập giữ chắc hộ hộ, Nhi tử nhỏ tuổi nhất là Cơ Vân cũng giữ chức ở Hàn Lâm Viện, chỉ có một mình nhi tử thứ hai là Cơ Vũ cái gì cũng không làm. Cơ Tập đã muốn tấn chức đến nơi, không ngờ lại gặp phải loại sự tình hôm nay.

“Sự tình đã xảy ra rồi, nhiều lời vô ích” Cơ Việt bình tĩnh nói, “Mấy ngày nay các người tốt nhất ở nguyên trong phủ chờ đợi tin tức, an ủi thể nhi. Chuyện tình của Duy Nhi không cần quá miệt mài quan tâm làm gì, bên ngoài cứ nói là bị thương ngoài ý muốn là tốt nhất.”

Cơ Vân cùng Cơ Vũ liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó gật đầu tán thành, Cơ Tập thì trầm giọng đáp ứng không tình nguyện chút nào. Chuyện này phát sinh ở Hộ Quốc tự, mặc kệ nói như thế nào cũng không có lợi cho Phủ Thừa tướng, làm như vậy là lựa chọn tốt nhất rồi.

“Tiểu thư, về sau không cần dọa nô tỳ.” Hồng Nhi giúp Cơ Cửu Nhi thay y phục liền không nhìn được lên tiếng, “Tiểu thư chắc không nhìn thấy được, lão phu nhân bị tức giận không nhẹ.” Hồng Nhi nhìn bộ dáng của Cơ Cửu Nhi, cắn cắn môi, vẫn phải hỏi một câu, “Tiểu thư vì sao không muốn quý đây? Đây chính là đại bất kính.”

Cơ Cửu Nhi nhíu mày nhìn nàng, cái gì cũng không có trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tức giận

Cơ lão phu nhân tỉnh lại, thần sắc mệt mỏi, cứ nghĩ đến bộ dáng tôn tử chính mình biến thành như thế liền không có tâm tư làm gì. Nhìn một bàn đầy đồ ăn trước mắt, bà ta nhíu nhíu mi đầu, vô lực khoát tay, “Mang xuống hết đi!” Sau đó liền nửa nằm nửa ngồi trên giường.

“Duy Nhi thế nào rồi?” Lão phu nhân hỏi Từ ma ma đứng bên cạnh mình.

Từ ma ma ai thán tắc đầu, “Lão phu nhân yên tâm, tôn thiếu gia sau khi uống thuốc đã ngủ xuống rồi, lão nô chỉ là lo lắng, cánh tay của thiếu gia bị phế hắn chưa biết được, chuyện này nếu lộ cho hắn chỉ sợ không tiếp thụ được.”

Về mặt lão phu nhân tràn ra bi thương, nhưng cũng rất nhanh khôi phục bình thường, “Là phúc thì không phải họa, nếu là họa muốn tránh cũng chẳng được. Chúng ta có thể giấu diếm bao lâu chứ, chỉ đáng tiếc con đường làm quan rộng mở của nó __Chỉ sợ đường đi sau này của lão đại cũng gặp nhiều khó khăn.” Lão phu nhân lại nhíu mày, không nhìn được tắc đầu, “Mấy ngày nay cho đại phu nhân nghỉ ngơi tốt một chút, bảo nàng không cần đến thỉnh an, Duy Nhi như vậy, người khó tiếp nhận nhất là nàng đi.”

Lão phu nhân giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên mở to mắt, đáy mắt một mảnh âm trầm, “Gọi tiện nhân kia tới đây!” Trong lòng dâng trào tức giận, nguyên nhân không tìm được người phát tiết, hiện tại tốt lắm, không câu cũng có đầy đủ.

Từ ma ma hiểu rõ trong lòng, đáng tiếc thay cho Cơ Cửu Nhi, chỉ sợ lão phu nhân đem hết tức giận lần này chút hết lên người nàng. Bà ta âm thầm tắc đầu, xoay người ra ngoài đi phân phó người hầu.

Cơ Cửu Nhi vốn muốn nghỉ trưa thì nghe được lão bà tìm mình liền cau mày, nàng không ngờ trở về rồi bà ta còn âm hồn không tan, cứ nghĩ có thể an toàn qua đi chuyện này!

“Tiểu thư, người không nên đi, lão phu nhân mười phần làm phiền toái người.” Nhìn sắc mặt tái nhợt của Cơ Cửu Nhi, Hồng Nhi lo lắng nói.

Cơ Cửu Nhi tắc đầu : “Không đi, được sao?”

Trong lòng âm thầm cười lạnh, đương nhiên là không được rồi. Ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu! Cơ Cửu Nhi lập tức ăn mặc chỉnh tề, rồi đi ra cửa.

Hồng Nhi thấy vậy liền đối với người hầu bên cạnh dặn dò mấy câu, người đó nghe xong liền gật đầu xoay người rời đi. Hồng Nhi lập tức đuổi theo bước chân Cơ Cửu Nhi, hai người một trước một sau đi tới sân viện lão phu nhân.

Cơ Cửu Nhi vừa bước vào cửa, liền cảm nhận được một đôi con ngươi nhìn chằm chằm mình, giống như hận đến nỗi trừng nàng đến chết mới thôi, không khí trong phòng từng chút giảm xuống. Cơ Cửu Nhi nhíu mi tâm đi vào trong phòng, nàng ngẩng đầu nhìn lão phu nhân không nói lời nào, không lễ bái, cứ như vậy đứng thẳng giữa phòng.

Tỳ nữ xung quanh thấy vậy đều âm thầm cúi đầu nhìn, nhìn lão phu nhân thần sắc âm trầm đều biết có chuyện không ổn, càng thêm hầu hạ cẩn thận.

“Thật sự là phản!” Lão phu nhân nắm chặt đệm êm trên ghế, trừng mắt nhìn Cơ Cửu Nhi, “Không lễ bái với trưởng bối còn chưa tính, xuất môn còn làm cho Cơ gia mất mặt. Trước mặt Phật tổ là chỗ cho ngươi làm càn sao! Nếu không vì hành động bất kính của ngươi, Duy Nhi sao lại như thế. Ngươi cùng hấn gần nhau nhất, Duy Nhi rơi vào trong tình huống này, chính vì có sao chổi như ngươi, ngươi cùng hồ ly tinh quả thực giống nhau như đúc!” Lão phu nhân thở hồng hộc, thật giống như một đoàn pháo nổ đã đốt là nổ không ngừng, cứ như bà ta nhìn thấy Cơ Cửu Nhi là sẽ mất không chết.

Cơ Cửu Nhi âm thầm buồn cười, kết cục của Cơ Duy đối với mình quả thực có liên quan, nhưng do hấn gieo gió gặt bão thôi! Cái gì bất kính tâm linh? Cái mũi này chụp lên đầu nàng, nàng thừa nhận không nổi.

“Quý xuống cho ta!” Lão phu nhân hét lớn, mọi người trong phòng đều đồng loạt cả kinh, bọn họ giống như quên mất cách hô hấp, đây là lần đầu tiên lão phu nhân tức giận lớn như vậy.

Nhưng mà Cơ Cửu Nhi vẫn đứng thản nhiên, nàng nhìn lão phu nhân không chút kính sợ nào, giống như đối phương chẳng khác nào không khí.

Phanh___

Lão phu nhân quét tay giữ lấy ly trà, không chút khách khí ném tới người Cơ Cửu Nhi, Hồng Nhi thấy thế liền chạy đến che chắn trước mặt nàng. Chén trà kia nện ở trên người Hồng Nhi mới bắn ngược ra lăn trên mặt đất, nhưng người không có việc gì.

“Lão phu nhân khai ân, bỏ qua cho tiểu thư, tiểu thư yếu ớt không chịu nổi!” Hồng Nhi quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, nàng ta âm thầm túm y phục Cơ Cửu Nhi, giống như hi vọng Cơ Cửu Nhi có thể cúi mình một lần.

Lão phu nhân híp mắt, nhìn từng hành động của Cơ Cửu Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn suy yếu kia tràn đầy kiên cường bất tuân, tức giận đã muốn ngưởi ngoại trong lòng lúc này đột nhiên phản phệ, xem chút nữa làm bà ta ngắt xi.

“Từ ma ma, làm cho tiện nhân này quý xuống.” Lão phu nhân thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt còn lộ ra tơ máu.

Từ ma ma gật đầu với hai lão bà từ phía sau một cái, hai người kia liền đi đến bên cạnh Cơ Cửu Nhi. Cơ Cửu Nhi nhìn chằm chằm hai bà từ từng bước đi tới gần mình, bàn tay âm thầm nắm chặt, đáy mắt một mảnh lạnh như băng, nàng tuyệt đối không khuất phục, đặc biệt là trước mặt lão già này.

Hai lão bà từ nguyên bản đã muốn động thủ, nhưng nhìn đến sắc lạnh trong đôi mắt Cơ Cửu Nhi thì sợ hãi lui về sau.

“Thất thần cái gì, còn không mau động thủ.” Lão phu nhân nhìn hai bà từ kia chần chờ, rống lên một tiếng.

“Tam tiểu thư, người vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi thôi, dập đầu trước lão phu nhân cũng không dạy ngươi làm sai cái gì.” Từ ma ma ở một bên mở miệng, vuốt xuống con tức của lão phu nhân.

Cơ Cửu Nhi không hiểu sao mình lại bướng bỉnh như vậy, nàng gần như bị đẩy vào tuyệt cảnh nhưng nàng không hề khuất phục, nhất là những lúc đối diện lão già trước mắt này. Không biết như thế nào, chính là nàng không thích nhìn thấy bà ta, giống như bà ta đối với nàng là cừ địch bình thường.

Hồng Nhi không tiếng động đứng lên, giống như gà mẹ đẩy Cơ Cửu Nhi bảo hộ ở sau người mình, “Lão phu nhân khai ân, mặc kệ như thế nào, tiểu thư đều là tiểu thư.”

“Hồng Nhi, ngươi là người hầu trong tướng phủ, không cần ăn cây táo rào cây sung!” Lão phu nhân trừng mắt nhìn Hồng Nhi, lớn tiếng nói.

“Nô tỳ làm theo mệnh lệnh của Nhị lão gia, chiếu cố tiểu thư thật tốt!” Hồng Nhi vừa nói vừa đẩy hai bà từ trong phòng ra ngoài.

“Phản, phản!” Lão phu nhân tức giận lắm lắm, ngón tay run run chỉ vào Cơ Cửu Nhi, không nói ra lời nào nữa.

“Nương?” Cơ Vũ từ bên ngoài vọt vào trong phòng, nhìn lão phu nhân bị chọc tức thành bộ dáng kia thì không tự giác nhíu mày, “Nương, có chuyện gì chậm rãi nói là được rồi, thân mình quan trọng hơn.”

Về mặt lão phu nhân tràn đầy thống hận nhìn Cơ Vũ, “Ngươi có biết hay không, bảo bối nữ nhi của ngươi to gan lớn mật lắm, không quý thần phật, đối đầu với thần linh! Tai họa giáng xuống đầu như vậy cũng không tự mình biết!” Lão phu nhân lo cho Cơ Vũ, chậm rãi dịu xuống tức giận, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Cơ Vũ chỉ nghe nói qua chuyện này một chút, từ lúc trở về cũng chưa hỏi qua Cơ Cửu Nhi chuyện tình, hấn ngẩng đầu nhìn nữ nhi của mình, thế nhưng

lại phát hiện Cơ Cửu Nhi cần môi, sắc mặt trắng bệch, thống khổ đứng ở xa xa.

“Cửu Nhi!” Cơ Vũ kinh hách, chạy nhanh tới ôm lấy Cơ Cửu Nhi đã lung lay sắp đổ vội vàng nói : “Mau! Mau đi thỉnh Thái y”

Lão phu nhân nguyên bản tức giận đùng đùng thấy vậy, liền nhanh chóng tiêu tan đi, đáy mắt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, trên mặt vẫn giữ nét nghiêm trang như trước, “Nhanh lên, Vũ nhi, mau ôm nha đầu đặt trên giường.”

Thân mình Cơ Cửu Nhi run rẩy, trước mắt nhanh tối đen, cả người một trận mê muội, bên tai nàng đã không còn nghe được bất cứ âm thanh gì.

Nhìn Cơ Cửu Nhi giống như người sắp chết, ngực lão phu nhân không khỏi nổi lên một trận mừng thầm ____ đã chết mới là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Oan gia ngõ hẹp

“Tiểu thư, nên uống thuốc rồi.” Hồng Nhi bưng bát được tiến vào liền nhìn thấy Cơ Cửu Nhi nửa nằm nửa ngồi trên gối mềm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cánh môi không một chút huyết sắc, cả người không có bất cứ biểu cảm dư thừa nào, chỉ có duy nhất một đôi mắt hoa đào tràn đầy bình tĩnh, cứ như người đang bị bệnh kia không phải là mình.

Cơ Cửu Nhi quay đầu, thân nhiên cười cười với Hồng Nhi, nàng đưa tay nhận bát, hương vị chua sót xông vào mũi vậy mà ngay cả chân mày nàng đều không nhíu một cái, ngửa đầu đem bát được đen tuyền một hơi uống cạn, sau đó lại đem bát giao cho Hồng Nhi.

Cơ Cửu Nhi thật không ngờ trong người mình còn có bệnh, nhưng mà thái y nói chuyện thực mịt mờ không rõ, nguyên nhân cũng không tìm được, cuối cùng chỉ có thể nói cho nàng một cái kết quả là bệnh tình phức tạp. Bệnh tình tuy phức tạp nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc lão phu nhân nghe vậy thì đáy mắt thế nhưng tràn trề thất vọng. Mặc dù bà ta che dấu rất tốt, người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng không may bà ta lại đụng phải Cơ Cửu Nhi nàng.

Vì thế, lão phu nhân vô cùng ‘sấn sóc’ hạ lệnh, muốn Cơ Cửu Nhi ở trên giường tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, mà vừa nghỉ ngơi chính là thời gian nửa năm.

Bất quá cũng may, nửa năm nay chính vì có bà ta mà Cơ Cửu Nhi tránh đi rất nhiều phiền toái, thanh tĩnh tự tại.

Cơ Cửu Nhi để Hồng Nhi dìu xuống đường, nàng đã lâu không vận động cơ thể, cả người có chút cứng ngắc, Cơ Cửu Nhi động động bước chân chậm rãi đi ra bên ngoài.

Hiện tại đã là cuối hạ, thời tiết không còn quá khô nóng nữa, gió nhẹ thổi tới mang theo cảm giác man mát nhẹ nhẹ. Cơ Cửu Nhi đứng ở đầu tường nhìn ra ngoài, nhất thời trước mắt sáng ngời, làm dấu hiệu ý bảo Hồng Nhi đưa nàng qua.

Vừa bước ra khỏi cánh cổng, từng đợt hương thơm hoa cỏ lập tức xông vào mũi, hương thơm ngát, Cơ Cửu Nhi hơi hơi gọi lên khoe miệng, nàng đối với hương vị như vậy thực rất thích, nàng cứ dựa vào trực giác đi đến nơi tỏa ra hương thơm kia. Không lâu sau một mảnh vườn hoa in vào mi mắt, hoa nhài trải rộng khắp vườn lay động theo gió, nhưng vừa nhìn Cơ Cửu Nhi đột nhiên nhăn mày lại, bước chân vốn muốn cất lên lại nhanh chóng hạ xuống.

“Tiểu thư, hay là trở về đi.” Hồng Nhi cũng nhíu mày, cẩn thận dò hỏi nàng.

Cơ Cửu Nhi gật gù đầu, nhưng vừa muốn xoay người sau lưng liền vang lên một loạt thanh âm không chút thiện ý nào.

“Ui! Ma ôm hôm nay rời giường, thật sự hiếm thấy!” Ở giữa vườn hoa một bóng dáng đỏ lửa xuất hiện, trên làn váy thướt tha của nàng ta thêu đầy hoa Mẫu Đơn, từ trên xuống dưới đều làm cho người đối diện không thấy tự nhiên. Thân ảnh kia vừa nhìn thấy Cơ Cửu Nhi thì chạy nhanh đi đến, giống như sợ Cơ Cửu Nhi sẽ chạy trốn vậy.

“Thật sự là ông trời hồng mắt rồi, thế nhưng không để người chết ở trên giường luôn.” Mỏ miệng không chút lưu tình nào, cũng không bận tâm xung quanh còn có nhiều nô bộc đang làm việc.

Cơ Cửu Nhi chính là bình tĩnh nhìn, trên mặt không có chút biểu tình nào. Đưa tầm mắt ra xa thì thấy một nữ tử mặc y phục phân hồng theo phía sau, xa xa còn đứng rất nhiều thị nữ.

Cơ Diệp Nhi hèn mọn nhìn Cơ Cửu Nhi từ trên xuống dưới, khăn tay đột nhiên đưa lên che mũi lại, “Chắc chắc chắc, thật sự là ghê tởm chết đi được, toàn mùi thuốc cho người chết.” Dứt lời nàng ta liền lùi ra sau một bước, không hề hấn gì nhíu mày, “Người đứng là tiện nhân không có giáo dưỡng.” Cơ Diệp Nhi đột nhiên nói sang chuyện khác.

Cơ Liễu Nhi phía sau nghe vậy mỉm cười, tinh quang đáy mắt chột lóe, “Tỷ tỷ đừng quên, trong phủ chúng ta ai chẳng biết Cửu Nhi muội muội không thể nói chuyện.” Ánh mắt thương hại của nàng ta đảo trên người Cơ Cửu Nhi, “Cửu Nhi muội muội muốn thỉnh an tỷ tỷ đây nhưng là không tiện mở miệng đâu.”

“Ai nha, bốn tiểu thư thế nhưng quên mất, trong tướng phủ có thừa một đứa cầm điếu.” Cơ Diệp Nhi phóng đại thanh âm của mình không chút kiêng kị nào, “Thật sự là xin lỗi, nghe nói bất kính với trưởng bối nên bị thần linh trách tội, xem ra thần linh đúng thực có thiêng liêng!” Cơ Diệp Nhi cùng Cơ Liễu Nhi một xướng một họa. Có lẽ Cơ Cửu Nhi không biết nhưng trong lòng mọi người ở đây đều rõ ràng, một lời này của Cơ Diệp Nhi nói ra biến thành phong ba như thế nào.

Hồng Nhi sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, vừa muốn mở miệng nói cái gì lại bị Cơ Cửu Nhi ngăn cản, Cơ Cửu Nhi thản nhiên nhìn đến hai người đang ‘hát hí khúc’, đúng là không buồn không giận.

Biết Cơ Cửu Nhi có thể nói chuyện cũng chỉ có hai người Cơ Vũ và Hồng Nhi, Cơ Vũ không hỏi nguyên nhân nên Cơ Cửu Nhi chưa bao giờ lên tiếng giải thích, nhưng hiểu lầm cũng tốt, Cơ Cửu Nhi muốn cho mọi người cho rằng nàng có ách tật (Cầm điếu).

Cơ Diệp Nhi cùng Cơ Liễu Nhi nhìn Cơ Cửu Nhi nghe hai người nói mà mặt không đổi sắc, nhất thời trong lòng buồn bực.

“Đừng tưởng ngươi vào tướng phủ thì là người Cơ gia ta! Gọi ngươi một tiếng tam tiểu thư là để mắt đến ngươi, đừng bao giờ nghĩ có thể lên mặt mũi với bọn ta, tên ngươi còn không có khắc vào trong gia phả đâu!” Cơ Diệp Nhi đột nhiên cảm thấy tâm tình mình rất tốt, “Kỳ thật ngươi giống như một nô tài hạ đẳng thôi.” Cơ Diệp Nhi đột nhiên tiến lên phía trước, hung tợn nói bên tai Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi cúi xuống hai trong mắt, đáy mắt xẹt qua một chút ý cười. Không có trong gia phả, vậy có nghĩa nàng không phải người nhà họ Cơ, một khi có chuyện gì liên lụy đến Cơ gia trong mắt thế nhân đều không liên quan đến Cơ Cửu Nhi nàng, như vậy tốt lắm.

Nhìn Cơ Cửu Nhi trước mặt mình cúi đầu, Cơ Diệp Nhi tự nhiên cho rằng nàng đang thương tâm, trong lòng vô cùng đắc ý cười cười, “Liễu Nhi, về sau ngươi phải hiểu được rõ ràng thân phận của mình, tiểu thư chính là tiểu thư, nô tài chính là nô tài, đừng rối loạn quy củ!” Cơ Diệp Nhi âm thầm châm chọc.

“Đúng vậy, muội muội cần tuân dạy bảo.” Cơ Liễu Nhi phúc phúc thân mình, thận trọng trả lời.

Mà tỷ nữ đứng ở chung quanh nghe đến lời nói của Cơ Diệp Nhi, thần sắc đều lập tức thay đổi, có thể nói là bay theo hướng gió một cách tuyệt đối, một lần nữa nhìn Cơ Cửu Nhi đều không còn một chút cung kính như lúc trước.

“Tỷ tỷ, đại ca đến đây!” Cơ Liễu Nhi hưng phấn nhắc nhở Cơ Diệp Nhi.

Cơ Diệp Nhi vừa nghe liền xoay người, vừa vặn nhìn đến xa xa có hai nam tử diện mạo anh tuấn đi tới vườn hoa thì sắc mặt vui vẻ, không tự giác sửa sang lại y phục, hai má đỏ lên thẹn thùng cúi đầu.

“Tỷ tỷ?” Cơ Liễu Nhi huých Cơ Diệp Nhi một cái, tựa hồ đang nhắc nhở cái gì.

Cơ Diệp Nhi sợ run một cái, sau đó liền phản ứng lại, đi đến phía trước.

Nhưng mà ngay tại thời điểm ánh mắt mọi người ở đây đều bị hai vị công tử kia hấp dẫn, Cơ Cửu Nhi ở phía sau bỗng nhiên dùng sức ở dưới chân, một viên đá bị nàng dẫm nát lập tức lăn ra ngoài. Cơ Diệp Nhi nào có chú ý, một bước đã đề lên viên đá đang lăn đi kia.

A__

Cơ Diệp Nhi trượt chân một cái, thân mình mất cân bằng liền muốn đổ ra phía sau, cánh tay nàng ta nhanh chóng giữ lấy sườn Cơ Liễu Nhi, Cơ Liễu Nhi không chú ý nên đành phải chịu chung một số phận.

“Đại tiểu thư!”

“Nhị tiểu thư!”

Vài tỷ nữ đi theo sau hai nàng thấy vậy thì hét lên kinh hãi, chạy nhanh về phía trước nâng người dậy, nhưng bởi vì có quá nhiều người muốn vươn tay ra nên nhất thời cùng đụng phải nhau, ngã thành một đoàn trên mặt đất. Đến khi tất cả mọi người hồi hồn đứng lên, Cơ Diệp Nhi cùng Cơ Liễu Nhi đã vô cùng chật vật, quần áo ô bẩn nhếch nhếch, trang sức trên búi tóc tán loạn, cái kia, y phục Cơ Liễu Nhi còn bị rách một số chỗ.

Chính là hai vị công tử phía trước đã muốn đến trước mắt rồi.

Cơ Cửu Nhi đột nhiên phát hiện có hai đạo ánh mắt hướng về chính mình, một đạo hung ác nham hiểm, tràn đầy hận ý, một đạo khác toàn là ôn hòa cũng nghiêm cứu kỳ.

“Còn không mau nâng người trở về!” Nam tử nói ngầm có ý tức giận, hô lên với một đám tỷ nữ, đối với vị công tử đi sau mình cười xin lỗi: “Nhị công tử thứ lỗi, xá muội vướng bận.”

“Đại ca!” Cơ Diệp Nhi ủy khuất nhìn nam tử đang nói chuyện, có một chút không tình nguyện, nhưng là bất đắc dĩ, nàng ta chỉ kịp vụng trộm liếc công tử kia một cái liền cúi đầu rồi đi theo đám tỷ nữ.

Lúc này, Cơ Cửu Nhi tay trái nam tử kia có đeo một cái bao da đen tuyền, vừa vặn đem toàn bộ bà tay che khuất, kết hợp với cách xưng hô của Cơ Diệp Nhi vừa rồi, Cơ Cửu Nhi vậy mà không ngờ gặp được người quen nữa __ Cơ Duy!

Chương 17: Khuyên bảo

Ánh mắt Cơ Cửu Nhi chăm chú nhìn cánh tay Cơ Duy, đầy lòng cười lạnh, hai gò má trắng bệch vì bệnh trạng không thay đổi chút nào, đảo mắt qua tiểu công tử xa lạ đứng bên cạnh hắn, không dấu vết gạt đầu, lạnh lùng rời đi.

Sắc mặt Cơ Duy rất khó coi, mỗi khi nhìn khuôn mặt lúc nào cũng tỏ vẻ bình tĩnh của Cơ Cửu Nhi là hắn sẽ nhớ đến những khuất nhục mình phải chịu đựng, nghĩ đến tương lai vốn nên tốt đẹp của mình chôn vùi trong tay của một xú nha đầu, máu trong người Cơ Duy lại giống như sôi trào hết lên, hắn rất muốn một tay bóp chết nàng.

“Nếu tại hạ không nhầm, cô nương chính là tam tiểu thư của Tướng phủ đi?” Tiểu công tử kia đột nhiên mở miệng nói chuyện, khẩu khí ôn hòa nhìn theo Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi quay đầu nhìn hắn, không phản ứng cái gì liền thẳng bước rời đi.

Tiểu công tử thấy vậy nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia hứng thú sâu sắc, “Duy, vị Tam muội này của ngươi thật có ý tứ!” Hắn nhìn bóng dáng dần khuất của Cơ Cửu Nhi, ôm lấy khóe miệng nói với Cơ Duy.

Cơ Duy áp chế phần nộ trong lòng, khôi phục một chút khuôn mặt tươi cười, “Công tử nói đùa, ai chẳng biết tam tiểu thư Tướng phủ là người cầm điếu chứ.” Cơ Duy nói xong liền âm thầm lắc đầu, giống như hắn thực sự thương hại vị muội muội này, nhưng trong mắt nhìn thì chẳng có một chút xú cảm tình nào cả.

Tiểu công tử hiển nhiên không ngờ Cơ Duy sẽ nói như vậy, nghe xong lời Cơ Duy thì sợ run một cái, nghĩ đến một đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng kia, hắn không tự giác được nhăn lại chân mày, trong lòng đột nhiên hiện lên cảm tình buồn khổ không rõ.

“Nguyên lai muốn mời Nhị công tử đến ngắm hoa, bây giờ liền quên đi, vừa vặn Nhị công tử đã đến đây rồi thì đến xem sổ sách trong phủ một chút...” Cơ Duy trực tiếp mang tiểu công tử kia đến thư phòng.

Cơ Diệp Nhi trở lại phòng của mình thì lập tức bạo phát tức giận, một phen đẩy ra tỳ nữ đang đỡ tay mình, “Một đám phế vật không được việc gì! Chuyện tốt của bốn tiểu thư đều bị đám nô tài các ngươi phá hỏng!” Cơ Diệp Nhi tức giận trong lòng, cầm lấy bình hoa trên giá cầm ném đi, thờ phỉ phi, hôm nay nàng nghe được tin tức đại ca dẫn người kia đến, nàng đã cố ý chọn lựa y phục đẹp nhất, trang điểm lộng lẫy nhất, nhưng thật không ngờ!

Nhóm tỳ nữ cẩn thận thu liễm đứng ở một bên, mỗi lần đại tiểu thư tức giận thì vật dụng gì đó ở trong phòng sẽ hứng chịu tai ương, các nàng chỉ dám đứng ở xa im lặng nhìn, nếu không sẽ trở thành cá trong chậu mặc đại tiểu thư muốn chém muốn giết.

“Hiện tại các ngươi làm tốt lắm, mặt mũi bốn tiểu thư coi như mất hết!

Không duyên cớ tự nhiên để cho con ma ốm kia chiếm được tiện nghi! Nàng tính cái gì vậy!” Cơ Diệp Nhi hùng hùng hổ hổ, từng cái bình sứ từ nhỏ đến lớn đều theo sự phân nộ của Cơ Diệp Nhi mà bay ra ngoài.

“Ai nha!” Cơ Liễu Nhi vừa tắm rửa sạch sẽ đi sang bên này thì bị ly trà Cơ Diệp Nhi đập tới bên chân dọa cho nhảy dựng, nhìn Cơ Diệp Nhi cả người chật vật, đầy mặt hiện lên một chút cười nhạo, nhưng mà thể hiện ra mặt toàn là lo lắng. Nàng ta nhìn nhóm nô tỳ trốn ở xa xa, nhú mày lại, “Còn đứng đó trông mặt cái gì, không mau dọn dẹp hết đi!” Cơ Liễu Nhi giống như giận tái mặt, bước nhanh đến bên cạnh Cơ Diệp Nhi.

“Tỷ tỷ!” Ân cần nắm lấy bàn tay của Cơ Diệp Nhi, nàng ta nhẹ giọng thở dài một hơi, “tỷ tỷ như thế nào suy nghĩ bất cần như vậy!” Cơ Liễu Nhi lại cười khê, dìu Cơ Diệp Nhi ngồi lên giường, cho lui đám tỳ nữ ra xa một chút mới nói, “Ngươi làm sao lại so sánh với nàng ta? Nàng ta có thân phận gì, tỷ tỷ ngươi có thân phận gì? Cho dù nàng ta không có bệnh tật đi chẳng nữa cũng làm sao so sánh được với thân phận đích trưởng nữ của tỷ tỷ.”

Cơ Diệp Nhi nghe đến đó, quay đầu nhìn kỹ Cơ Liễu Nhi, tức giận trong mắt lúc này đã dịu xuống không ít. Cơ Liễu Nhi hài lòng nói tiếp, “Hiện tại tên của nàng còn không có trong gia phả, điều này chứng minh cái gì? Chính là trong lòng tổ phụ không xem nàng là đích tôn của Cơ gia, hay là mặc dù nàng có được ghi tên lên gia phả đi chẳng nữa, một nha đầu không có mẫu thân bảo hộ, lại bị tổ mẫu ác cảm như vậy, tỷ nói xem cuộc sống sau này của nàng ta làm sao tốt đẹp chứ?”

Những lời này giống như thần dược ngấm vào trong đầu Cơ Diệp Nhi : “Liễu Nhi, ngươi nói đúng, là ta nhất thời kích động.” Cơ Diệp Nhi thở ra một hơi, chân chờ một chút lại nói, “Nhưng còn chỗ Nhị thúc...”

“Tỷ tỷ, dựa vào thân phận tôn quý của vị kia, khả năng rất cao ngày sau leo lên vị trí Thái tử, dựa vào sự khôn khéo của Tổ mẫu, cùng với thân phận của hắn có thể chấp nhận một cái ách nhân hay sao? Chỉ sợ nàng ta một chút giá trị lợi dụng đều không có.” Nàng ta căn bản so sánh với một cái thứ nữ do di nương sinh ra đều kém phần đi, đầy mặt Cơ Liễu Nhi tràn ra khinh miệt.

“Đứng!” Cơ Diệp Nhi đột nhiên đứng lên, trong mắt tràn đầy ánh sáng muốn mạo hiểm, “Hắn làm sao có thể coi trọng một người không rõ lai lịch chứ?” Cứ nghĩ đến khuôn mặt ôn hòa tuấn mỹ kia, Cơ Diệp Nhi lại thấy cả người thẹn thùng.

“Tốt lắm, tốt lắm, Hồng Tụ, mau trang điểm lại cho đại tiểu thư!” Cơ Liễu Nhi nhanh chóng phân phó nha hoàn bên người Cơ Diệp Nhi.

Hồng Tụ nhìn trên mặt Cơ Diệp Nhi trở lại tươi cười, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, gạt đầu đầy cảm kích với Cơ Liễu Nhi, lúc này mới đem đồ trang điểm lại cho Cơ Diệp Nhi.

Cơ Liễu Nhi ngồi ở trên giường, nhìn Cơ Diệp Nhi đang ngồi quay lưng về phía mình, đáy mắt không nhìn được lộ ra một tia tính kế __Tỷ tỷ à, người xứng sao?

“Tham kiến đại phu nhân!” Ngay sau đó, một vị phu nhân đi đến, vị phu nhân nhìn thấy thảm cảnh trong căn phòng thì hờn giận nhũn lại mi đầu.

Cơ Liễu Nhi nhìn thấy bà ta liền lập tức đứng dậy, cẩn thận cung kính thỉnh an, “Mẫu thân mạnh khỏe!”

Con người sắc bén của đại phu nhân thổi qua người Cơ Liễu Nhi, sau đó liền tức giận nhìn Cơ Diệp Nhi được người trang điểm xong chằm chằm, “Mọi chuyện thế nào rồi, người lại nháo thành cái gì?” Tuy rằng trên mặt bà ta to ra tức giận nhưng là đáy mắt lại tràn đầy ý cười.

“Nương!” Cơ Diệp Nhi ôm cánh tay đại phu nhân nỉ non gọi.

“Không có việc gì, liền đi xuống hết đi!” Đại phu nhân nhìn về phía Cơ Liễu Nhi, đáy mắt hiện lên một chút cân nhắc.

“Chu di nương nói muốn đưa ít đồ cho Liễu Nhi, Liễu Nhi hiện tại phải đi lấy rồi, mẫu thân cùng tỷ tỷ từ từ nói chuyện.” Cơ Liễu Nhi phúc phúc thân mình, lui ra ngoài.

Đại phu nhân nhìn Cơ Liễu Nhi rời đi, quay đầu nhìn nữ nhi nhà mình, trên mặt đều là bất đắc dĩ, “Người hôm nay sao lại mất khống chế như vậy! Cho dù đại ca người dẫn người vào trong phủ, nhưng người là một cô nương chưa có gả đi, làm sao có thể tùy tiện gặp mặt nam tử xa lạ như vậy? Lại còn muốn đấu khẩu với tiện nhân kia. Nếu chuyện này truyền ra ngoài không phải mất hết mặt mũi?” Khẩu khí của đại phu nhân có chút nặng.

“Nhưng nương, ta thích hắn! Ta muốn gả cho hắn!” Cơ Diệp Nhi cố chấp nói.

“Câm miệng!” Đại phu nhân hốt hoảng che lại miệng Cơ Diệp Nhi, “từ nay về sau không được phép nói lời như vậy nữa!” Ánh mắt đại phu nhân chuyển lạnh như băng, lần này nà ta giận thực sự, may mắn trong phòng chỉ có hai người các nàng, nếu không truyền lời ra ngoài thì thật nghiêm trọng.

Cơ Diệp Nhi bị hành động của đại phu nhân hù dọa một trận, trong trí nhớ dường như mẫu thân chưa bao giờ đối với nàng như vậy!

Nhìn đáy mắt khủng hoảng của Cơ Diệp Nhi, đại phu nhân rất nhanh mềm lòng, cầm lên bàn tay nhỏ bé của Cơ Diệp Nhi nói, “Diệp Nhi, không phải nương có ý hù dọa người cái gì, thật sự là những lời mê sảng này về sau không được nói nữa, Hôn nhân sau này của người nương cũng không làm chủ được, lời nói giống như không biết liêm sỉ này của người mà truyền vào tai tổ phụ, cho dù tổ phụ hiểu cũng sẽ không làm theo suy tính của người đâu!

“Nhưng mà, nương?” Cơ Diệp Nhi sốt ruột.

“Đừng có gấp!” Đại phu nhân nhìn bộ dáng của Cơ Diệp Nhi, vỗ vỗ tay an ủi nói, “Tổ phụ người tính toán gì còn chưa nói ra, nhưng nếu quả thực có đám hỏi đến, cả tướng phủ này ngoài người thì ai còn tư cách đó nữa?” Đại phu nhân nhìn Cơ Diệp Nhi cười tủm tỉm.

“Nương!” Cơ Diệp Nhi rất thẹn thùng, đem mặt chôn hết trong lòng đại phu nhân, “Là Diệp Nhi lỗ mãng!”

Đại phu nhân nghe được Cơ Diệp Nhi đáp lại, biết nàng đã hiểu ra dụng ý của mình thì âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi bà ta nhận được tin tức, Cơ Diệp Nhi ở vườn hoa to tiếng chất vấn Cơ Cửu Nhi, lại va chạm trước mặt quý nhân, thì lập tức chạy sang bên này xem xét tình hình, may mắn chưa có chuyện gì lớn phát sinh.

Đại phu nhân lại nhìn sang phương hướng kia, thần sắc mờ mịt không rõ __Tiện nhân kia, không thể để nàng ta chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tính kế

“Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!” Thời điểm Cơ Duy trở về phòng ở của mình, lập tức đem nha hoàn bên trong đuổi hết ra ngoài, cả người có vẻ điên cuồng đến cực điểm.

Cơ Duy chậm rãi đem đồ bảo vệ tháo xuống, dần dần lộ ra một cánh tay nhìn vô cùng khủng bố, ba ngón tay đều nhăn nhó khô quắt không còn chút thịt bắp nào, y hệt vỏ cây bị sét đánh trụi, chỉ còn lại một chút xương cốt, mắt hắn trừng to bằng hạt trâu, cứ nhìn chằm chằm tay chính mình, bàn tay phải thì

nắm chặt __Tiện nhân, cừu này không báo, Cơ Duy ta sẽ không làm người.

Trong lòng Cơ Duy gào thét, cả người suy sút ngã ngồi dưới đất, ngốc lãng nhìn tay mình, làm gì còn bộ dáng sáng rọi khi này !

Đêm khuya, Cơ Cửu Nhi đột nhiên tỉnh lại, xuyên qua ô cửa nhìn bầu trời trên không, tự nhiên nhớ tới mấy người gặp nàng hôm nay.

Cơ Cửu Nhi đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ, Cơ Duy rốt cuộc sẽ đánh cái chủ ý gì, lúc trước hắn tỉnh lại cũng không nói ra nguyên nhân hắn trở nên như vậy, bất quá nghĩ lại, nếu hắn nói hết ra chuyện hôm đó rồi đổ tội cho nàng thì ai có thể tin tưởng ?

Hôm nay nàng nhìn rõ ràng con mắt hung ác nham hiểm kia, có thể dễ dàng nhận ra Cơ Duy đối nàng ghi hận không nhẹ, nhưng vì sao cả nửa năm qua hắn đều chưa một lần hành động ? Cơ Duy hẳn đang nghĩ gì ? càng nghĩ Cơ Cửu Nhi hơi hơi nhíu mi.

Nửa năm nay tuy rằng Cơ Cửu Nhi không lộ mặt ra khỏi viện của mình, nhưng thông qua Hồng Nhi tất nhiên hiểu đại khái được tình hình bên ngoài, Cơ Duy bây giờ không thể lên triều làm quan được, mỗi bước đi của hắn đều vô cùng khó khăn, vậy mà gần nửa năm cũng đạt được một chút thành tựu.

Hiện tại các hoàng tử đến tuổi trưởng thành đều nhắm vào vị trí Thái tử, cũng vì một phần lão hoàng đế cứ chậm chạp kéo dài thời gian lập thái tử nên mọi người không ai đoán được tâm tư. Các hoàng tử đều âm thầm xây dựng thế lực cho riêng mình, nhưng riêng Tướng phủ của Cơ gia vẫn đứng ở thế trung lập, chưa tỏ rõ thái độ. Tướng gia cũng không ngăn cản Cơ Duy tới lui cùng các vị hoàng tử này.

Nghĩ đến vị tổ phụ Cơ Việt nàng từng gặp qua hai lần kia, cặp mắt thâm trầm đến nỗi ai đều không đoán được tâm tư, Cơ Cửu Nhi hơi hơi nhíu mi, nàng tổng cảm giác Cơ Việt sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, nhưng rốt cuộc vì sao thì nàng chưa đoán được, đây mới dừng lại ở trực giác bản năng của nàng !

Nhưng quá khứ rốt cục xảy ra chuyện gì ? Đầu lại đau đớn một trận, Cơ Cửu Nhi gất gao nhíu mi nhanh chóng buông tha hồi tưởng. Cái trán vô cùng đau đớn, hô hấp dồn dập, Cơ Cửu Nhi vừa muốn ản nhẫn nhịn xuống đáy mắt chợt lóe ra một chút tinh quang, thân thủ bỗng nhiên từ trên giường phi lên trên ghế đập vào mặt bàn.

Thanh âm vỡ vụn đánh thức tỷ nữ trực đêm ở ngoài, tỷ nữ kia vừa đi vào nhìn thấy tình trạng Cơ Cửu Nhi thì kinh hách vô cùng, chạy nhanh đi kêu người tới, một mảnh sân vốn yên tĩnh lúc này truyền đến từng trận cãi nhau vô cùng ầm ĩ. Hồng Nhi cuống quýt mặc quần áo vào, vẻ mặt lo lắng, “Phải người báo cho lão phu nhân ! “ Nàng ta nhanh chóng hạ lệnh.

Sắc mặt Cơ Cửu Nhi trắng bệch, cả người run run, từng giọt mồ hôi từ cái trán trơn bóng lăn xuống, nàng cuộn mình ở trên giường, ngũ quan hiện ta rồi rầm thông khô cùng một chỗ.

Từ ma ma hầu hạ bên người lão phu nhân đi nghỉ ngơi, nghe được thủ hạ đến bẩm báo thì thần sắc căng thẳng, nghĩ đến lão phu nhân thật vất vả mới ngủ được một giấc nên không dám quấy rầy, đang chần chờ không biết làm thế nào thì thanh âm không hồn giận của lão phu nhân đã truyền ra : “ Lại làm sao vậy ? “

“ Lão phu nhân, là tam tiểu thư, bỗng nhiên nàng phát bệnh, tình hình có vẻ không tốt lắm ! “ Từ ma ma cẩn thận nói.

Đáy mắt lão phu nhân hiện lên hàn ý, châm chọc nói, “ Ban ngày vừa yên tĩnh được một chút, ban đêm lại không biết thành thật ! Tiện mệnh thật đúng có thể ép buộc, ta nhìn thấy cái tiện mệnh này cũng cứng rắn lắm ! “

Bà ta vừa tính đứng dậy lại nằm trở về, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “ Lấy bái thiếp đi thỉnh thái y đến xem xem ! “ Sau đó liền nhắm mắt lại.

Từ ma ma nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh tìm người phân phó mệnh lệnh.

Thời điểm tiến bước thái y đã là hơn nửa đêm, thẳng đến trời lờ mờ sáng Cơ Cửu Nhi mới chậm rãi ngủ lại được, Hồng Nhi cho lui tất cả hạ nhân, nhìn thấy Cơ Cửu Nhi đã ngủ say mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Thời khắc cánh cửa đóng lại, Cơ Cửu Nhi bỗng nhiên mở mắt, khóe miệng gợi ra một nụ cười gian, điều chỉnh thân mình một cái mới an ổn nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau vừa mới rời giường, nha hoàn Tinh Văn bên người đại phu nhân liền đem mọi chuyện xảy ra một đêm báo cáo lại .

“ Sao lại khéo như vậy ? “ Đại phu nhân híp híp lại mắt, nàng vốn nghĩ mình có thể tìm biện pháp tốt để chinh trị cái tiện nhân không có quy củ này, thật không nàng có thể may mắn tránh thoát, “ Đi đến chỗ lão phu nhân đi ! “ Trên mặt tràn đầy bình tĩnh, đại phu nhân dứt lời liền đi ra ngoài.

Vừa đi đến trước cổng viện lại bất gặp Cơ Cửu Nhi đang dựa vào người lão phu nhân, vừa nói vừa cười, làm cho lão phu nhân đều cảm thấy cả người thoải mái.

“ Nhà lão đại đến đây ! “ Lão phu nhân búng cái trán Cơ Điệp Nhi, thu liễm tươi cười, “ Vũ nhi hiện không có ở nhà, bên chi thứ hai đó người động tay chân vào xử lý một chút, chuyện hậu viện lão gia vốn không bao giờ hỏi đến nhưng trong lòng hẳn đều biết hết. “

Đại phu nhân vừa nghe lời nói của lão phu nhân, trong lòng căng thẳng, “ Vâng, con dâu hiểu được. “ Đảo mắt nhìn qua Cơ Điệp Nhi cùng Cơ Liễu Nhi, “ Nương, Điệp Nhi cùng Liễu Nhi đã trưởng thành rồi, con dâu nghĩ nên tìm cho hai đứa một mối lương duyên, việc này nương chắc đã suy nghĩ đến rồi, không biết người có chủ ý gì hay không ? “ Đại phu nhân cười khẽ.

Cơ Diệp Nhi vừa nghe đến đây thì sắc mặt đại biến, liếc nhìn Cơ Liễu Nhi một cái, thần sắc hai người vô cùng phòng phú đến mức người làm mẫu thân như đại phu nhân cũng không thể hiểu được.

Lão phu nhân nhìn qua hai cháu gái của mình, cười cười gật đầu, “Thời gian quả thực nhanh, nhaoáng một cái mà bọn nha đầu đều đã cập kê rồi. Ừ, nên tìm một ma ma đến dạy lễ tiết một chút. “ Lão phu nhân trầm mặc trong chốc lát, “Mấy ngày nay vừa vặn ta muốn vào cung thỉnh an Thái Hậu, đến lúc đó sẽ thỉnh Thái hậu ban thưởng một ma ma là được. “

Đại phu nhân nghe vậy liền mừng rỡ, nhanh quỳ xuống tạ ơn. Cơ Diệp Nhi cùng Cơ Liễu Nhi lại sắc mặt khó coi, thỉnh an một cái liền lui ra ngoài.

Đợi cho Cơ Diệp Nhi đi rồi, đại phu nhân âm thầm nhìn thần sắc lão phu nhân, suy nghĩ một chút liền mở miệng, “Nương, con dâu nghĩ tam nha đầu kia thân thể suy nhược như vậy, cứ bệnh lạ chữa quanh quẩn mãi cũng không phải biện pháp tốt, năng cứ bệnh mãi như vậy, đối với thanh danh của Tướng phủ cũng bị ảnh hưởng không ít. “

Lão phu nhân cúi mắt, bàn tay cầm một tràng hạt, không nói gì nhưng hai mày nhíu thật chặt.

“Nương cũng biết tam nha đầu làm cái gì, sự tình giống như của Duy Nhi tuy rằng chúng ta trong lòng đều biết nhưng người bên ngoài sao có thể tin tưởng. Con dâu nghe nói Hộ Quốc tự đại phu phúc trách thâm hậu, có thể có thể đưa tam nha đầu đi cầu phúc... “ Đại phu nhân không dám nói thẳng, chỉ gọi gọi vài câu, sau đó năng liền im lặng chờ lão phu nhân lên tiếng.

Từ ma ma nhìn lão phu nhân mặt không đổi sắc, không biết bà ta suy nghĩ cái gì.

“Cũng được. “ Rốt cục, lão phu nhân mở miệng, đưa tràng hạt trong tay cho Từ ma ma, “Trong nhà có một người bắt kính với thần linh như vậy, tiện nhân còn không biết kính trọng tiền bối, làm cho người đời chê giễu đủ rồi !

“Lão phu nhân ngồi thẳng người.

Mí mắt đại phu nhân đột nhiên nhảy dựng nói, “Nương, quỳ cù về sau còn có thể dạy, chỉ sợ thân mình của năng không chịu được kham khổ. “

Còn người sắc bén của lão phu nhân đảo qua đại phu nhân, “Chờ mấy ngày thân mình tiện nhân kia đỡ một chút liền đưa đi Hộ Quốc tự, cấp Phật tổ tạ lỗi ! Chùa là nơi thanh tịnh tự lí, đối với bệnh tình của năng vô cùng thích hợp ! “ Lão phu nhân âm thầm cười, “Chờ hai ba năm nữa, chúng ta tìm một mối liên hôn với năng cũng không muộn. “

Trong lòng đại phu nhân hiện lên mừng rỡ, nhưng trên mặt không biểu hiện gì khác thường, có lão phu nhân lên tiếng thì cho dù Cơ Vũ trở về cũng không liên quan gì đến năng, hơn nữa đem Cơ Cửu Nhi tổng ta ngoài, cho dù vị trong cung kí có tâm tư gì với Cơ Cửu Nhi, lâu không thấy người cũng sẽ quên mất, tiếp theo năng chỉ cần tác hợp hần cùng với Diệp Nhi là được...

Đầu đại phu nhân không ngừng tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thành người xuất gia

Thời điểm Cơ Cửu Nhi nhận được tin tức đã là vài ngày sau, Hồng Nhi nghe đến cũng cực kì sốt ruột, vài lần muốn đi tìm lão phu nhân cầu xin điều bị Cơ Cửu Nhi ngăn lại.

“Khinh người quá đáng!” Hồng Nhi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cơ Cửu Nhi, đau lòng không thôi, “Nếu lão gia ở nhà, tuyệt đối không để các năng khi dễ tiểu thư như vậy!” Hồng Nhi tức giận, “Bằng không hiện tại nô tỳ truyền tin cho lão gia?”

Nhìn hai mắt Hồng Nhi đỏ ửng, Cơ Cửu Nhi cười cười, “Hồng Nhi, ta thấy như vậy không sai a, phụ thân trở về cũng sẽ đồng ý” Cơ Cửu Nhi mỉm cười nhìn cười__ Muốn năng biến thành người xuất gia à, bọn họ chính là không biết, năng thực muốn tìm lý do chuyển ra ngoài.

“Tiểu thư, người...” Hồng Nhi lau nước mắt, “Nếu có phu nhân ở đây thì tốt rồi.”

Cơ Cửu Nhi cái gì cũng không nói, năng chưa từng gặp người được gọi là mẫu thân kia nhưng trong lòng không có chút bài xích nào, lúc trước bởi vì năng nên mẫu thân mới mất tích, có người mẫu thân nào không đau không yêu đứa nhỏ của mình? Cơ Cửu Nhi trong lòng chưa xót, năng cực kì khát vọng thân tình, khát vọng được gặp mẫu thân.

Thời điểm Cơ Duy nhận được tin tức, Cơ Cửu Nhi đã xuất phủ ra ngoài. Cơ Duy nhìn tùy tùng bên cạnh mình nhíu mày hỏi, “Đây là sự thực.”

“Truyện đã truyền khắp trong phủ, sáng hôm nay lão phu nhân đã cho gọi xe ngựa, nói nguyên nhân tam tiểu thư bệnh tật là âm khí quá thân, phải hảo hảo tĩnh dưỡng, cũng đi để cầu phúc cho toàn bộ Tướng gia.” Gã sai vặt cung kính nói.

Cơ Duy nghe vậy đáy mắt hiện lên sát khí, cúi đầu nhìn cánh tay của mình âm thầm cắn răng. Hắn ngồi trầm mặc trong chốc lát, sau đó đi tìm đại phu nhân.

Đại phu nhân tâm tình hiện tại rất tốt, ngồi phẩm trà trong phòng của mình, nhìn nhi tử của mình đến thì mặt mày hớn hờ, “Duy Nhi xong việc rồi?” Sau đó liền quay sang thị nữ của mình phân phó, “Đi chuẩn bị đồ ăn sáng mang lên đây, đại thiếu gia đã lâu không dùng cơm ở đây rồi!”

Thị nữ lên tiếng trả lời rồi lập tức rời đi, sau đó mấy người trong phòng đều không tiếng động đi ra ngoài.

“Mau ngồi xuống.” Đại phu nhân từ ái nhìn Cơ Duy, sau lại có chút tức giận nói “Mấy ngày không gặp, phơi nắng đen vừa đen vừa gầy rồi!”

“Nhi tử cảm thấy cả người mạnh khỏe.” Cơ Duy không thèm để ý cười cười, sau đó nhìn đại phu nhân, “Nương, ngài thực muốn muội muội nhập cung?”

Nhi tử cảm thấy tỏ phụ không tính toán như vậy.” Hắn vừa nói vừa nhú mi.

Đại phu nhân khẽ cười một tiếng, “Lão phu nhân đã có tính toán lâu rồi, mấy ngày nữa sẽ có ma ma giáo dưỡng trong cung đến phủ chúng ta, đó là khâm điểm của Thái Hậu, nghe lão phu nhân nói Thái Hậu còn nhắc tới Điệp Nhi của chúng ta nữa. Thân phận của Điệp Nhi là Trưởng nữ Tướng phủ ta, vừa vặn các vị hoàng tử đã đến tuổi lập phi, để cho bọn họ tìm tới của không bằng chúng ta mưu kế trước một bước, tạo một đường đi rộng mở cho Điệp Nhi.”

Cơ Duy đồng ý gật đầu.

“Tuy rằng tỏ phụ chưa tỏ rõ lập trường, nhưng người đã nghe phụ thân nói chuyện đó, hẳn dường như có ấn tượng tốt với Nhị hoàng tử, người ngày thường đều tiếp xúc qua hắn, chắc có ít nhiều hiểu biết, thử nói xem thế nào?” Đại phu nhân hỏi.

Cơ Duy lại gật đầu, “Nếu đám hỏi của Nhị hoàng tử hoàn thành, đây hẳn là phúc khí của Điệp Nhi!” Hắn không nói rõ nhưng khẩu khí kia đã muốn lộ ra rất nhiều tin tức.

“Bất quá, Nhị hoàng tử tựa hồ đối với tam tiểu thư của chúng ta rất hứng thú. Hiện tại đem nàng ta tổng ta ngoài, là một ý rất hay.” Cơ Duy nhìn đại phu nhân, “Nương, tối hôm nay Nhị hoàng tử nói muốn đến làm khách Tướng phủ, người để cho muội muội chuẩn bị một chút đi.”

Đại phu nhân hai mắt sáng ngời, đáp lời gật đầu.

Bởi vì lão phu nhân căn dặn quá mức ‘cẩn thận’, Cơ Cửu Nhi vừa đến Hộ Quốc tự liền được an bài ở một nơi cực kì hẻo lánh, trong phòng có nhiều bụi bặm, vừa nhìn thấy liền biết là địa phương lâu lắm không có người đặt chân tới. Tiểu tăng dẫn đường giải thích một chút sự tình, Cơ Cửu Nhi mới biết, căn phòng này chính là nơi trừng phạt nô tài không tuân theo quy của của Tướng phủ.

Bởi vì đi cầu phúc nên căn phòng thật yên tĩnh, Tướng phủ chỉ cho phép một mình Hồng Nhi đến cùng nàng, ngay cả một bà tử thô sử gì đó đều không có, đây rõ ràng là trừng phạt Cơ Cửu Nhi.

“Thực, thực, quả thực khinh người quá đáng!” Hồng Nhi nhú mày nhìn qua lại căn phòng, nổi giận nghĩ muốn phá cửa đi ra.

Cơ Cửu Nhi đầy thâm ý nhìn Hồng Nhi, âm thầm lắc đầu.

Hồng Nhi bình tĩnh lại, sau đó nói với vị tiểu tăng: “Còn thỉnh phiền toái tiểu tăng tìm vài người đến hỗ trợ thu dọn với chúng ta, hai chủ tớ chúng ta muốn làm gì đều không có phương tiện.”

“Thế chủ yên tâm. Các người chỉ cần tự ý thức một chút là được, cơm trưa một lát nữa sẽ có người mang đến.” Tiểu tăng nhìn hai người Cơ Cửu Nhi khó xử mở miệng.

“Cám ơn.” Hồng Nhi cảm kích tiến bước tiểu tăng kia ra ngoài.

Cơ Cửu Nhi một mình đi ra khỏi căn phòng của mình quan sát, hướng đông cách phòng của nàng không xa không ngờ lại là nơi ở của Không Tuệ đại sư! Nghĩ đến vẻ mặt đạo mạo kia của lão hòa thượng, Cơ Cửu Nhi lại cảm thấy thực buồn cười. Phía tây là một mảnh rừng cây nhỏ, xuyên qua rừng cây nhỏ có một góc tường đồ nát, cửa viện không khóa, xuyên thấu qua cánh cửa kia là một con đường vô cùng rộng. Cơ Cửu Nhi nhú mày, nhìn ra có chút đắm chìm.

“Ai nha nha, thế này với xuất gia có khác gì nhau? Nha đầu, nghe bản tăng đề nghị đi, xuất gia thì như thế nào, có thể thoát tục thành tiên, lại không cần đề ý đến thế tục quần thú, có sao mà không làm?” Một âm thanh khàn khàn bỗng nhiên vang lên đỉnh đầu Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu, nhìn lão hòa thượng không biết ngồi trên tường viện từ khi nào, một tay hắn cầm một gói chân gà nướng, một tay cầm hồ lô rượu, nhìn qua vô cùng hưởng thụ mỹ mãn.

Mí mắt Cơ Cửu Nhi giật giật, “Lão hòa thượng, thể diện người xuất gia đều bị người làm cho mất hết!” Nàng lui về phía sau tựa vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực, híp mắt nhìn vị ‘cao tăng đắc đạo’ trước mặt.

“Không phải vậy, bản tăng chỉ đại biểu cho một cá nhân ta, không liên quan đến chúng nhân xuất gia nào cả!” Lão hòa thượng đem một nửa chân gà bị cắn gần hết ném đi, sau đó dùng khinh công nhảy đến gần Cơ Cửu Nhi, không chút hình tượng lau chùi bàn tay đầu đầu mỡ lên áo cà sa của mình.

Khỏe mắt Cơ Cửu Nhi vừa kéo, bữu môi khinh thường, “Thực dọa người!”

Lão hòa thượng tức giận trừng mắt nhìn nàng, “Bần tăng gọi cái này là sử dụng tài liệu tại chỗ!” Dứt lời còn đi đến một cây đại thụ lấy ra một bọc phục, đem một viên y phục tăng nhân mặc lên người.

“Ân, nha đầu, về sau người ở cùng bần tăng, bần tăng sẽ không gây ra thêm chuyện vui gì nữa. Rốt cục hôm nay có thể an an ổn ổn mà ngủ!” Lão hòa thượng sửa sang lại y phục của mình, tâm tình vui vẻ đi về phòng của mình.

Đây thực là Không Tuệ đại sư trong truyền thuyết sao? Cao tăng đắc đạo trong mắt thế nhân, cao nhân tu đạo được vạn người sùng bái tôn kính, là nhân vật đại biểu cho quyền uy cao nhất của phật gia???

Đồng đãi tiên hoàng Phụng quốc có bốn vị hoàng tử, Không Tuệ đại sư từng đưa ra tiên đoán là Tứ hoàng tử là người mang mệnh thiên tử, lúc ấy ai cũng không tin, nhưng sau đó các hoàng tử ly kỳ chết đi, chỉ còn lại duy nhất Tứ hoàng tử chính là Hoàng đế đương nhiệm của Phụng quốc.

Lời đồn đãi này ồn ào huyên náo khắp Phụng quốc, nhưng ai cũng không dám đứng ra chứng thực, từ đó về sau, Không Tuệ đại sư liền rất ít khi gặp người.

Cơ Cửu Nhi cười khẽ, lão hòa thượng này làm cho nàng cảm thấy thực hứng thú ____ Lão gia này, về sau có ngươi, tin tưởng cuộc sống của ta sẽ không nhàm chán!

Nhị hoàng tử đứng ở trong thư phòng nhìn bầu trời phía tây dần phát ra đỏ rực.

Hắn phái người tra xét thân thể Tam tiểu thư Tướng phủ, thật không ngờ đúng là như thế, Nhị hoàng tử nhìn tin tức ở trong tay mình, tuy trên mặt tươi cười nhưng đáy mắt lộ ra một chút hàn quang.

“Tướng phủ đã mời, ta nhất định phải đi rồi!” Dứt lời hắn liền xoay người đi về tẩm cung của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ta với ngươi làm bằng hữu

“Hong Nhi, kiểm tra xem chúng ta có bao nhiêu bạc?” Cơ Cửu Nhi vừa uống được xong liền hỏi.

“Có nhiều hơn hai trăm lượng, tiểu thư muốn làm gì sao?” Hồng Nhi nhìn Cơ Cửu Nhi, tuy khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt như cũ, nhưng đôi môi đã hé ra một chút huyết sắc rồi, cả người nàng nhìn cũng tỏa sáng hơn rất nhiều nữa, điều này làm Hồng Nhi có chút cao hứng.

“Ngươi không phải nói muốn ra ngoài mua đồ sao, lấy cho ta một bộ nam trang đến đây!” Cơ Cửu Nhi nhếch miệng, nhìn bộ dáng chần chờ của Hồng Nhi liền cười khẽ một tiếng, xoay người ra cửa.

Cơ Cửu Nhi đến phòng của Không Tuệ đại sư, hắn đang ngồi nhập định, nàng không muốn quấy rầy hắn nên tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn chăm chú vào lão hòa thượng trước mắt mình, lão ta lúc này cả người tiên phong đạo cốt, tỏa ra một cỗ khí chất tiêu sái vô cùng, làm cho người khác cảm giác hắn sắp phi thăng thành tiên.

Ánh mắt Cơ Cửu Nhi nhìn vào pho tượng phật Di Lặc mạ vàng phía sau hắn, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời, nàng nhẹ nhàng đi đến phía trước nhìn trái nhìn phải, sau đó đem lư hương trước tượng phật rồi đi, vươn tay lên cầm vành tai rất to của phật Di Lặc, trong mắt lóe ra một loại ánh sáng hứng thú.

Tuy rằng pho tượng phật này chỉ là vật chết, nhưng trong lòng Cơ Cửu Nhi lại có một cảm giác rất thân thuộc.

“Khụ khụ khụ! Nha đầu kia, tượng phật này rất vất vả mới mạ được như vậy, ngươi mà chà xát làm rơi rớt cái gì, lão nạp không bồi thường nổi đâu!”

Không Tuệ đại sư mở to mắt, nhìn bộ dáng Cơ Cửu Nhi bướng bỉnh cười cười liền lên tiếng nhắc nhở.

Cơ Cửu Nhi nghe vậy liền dừng tay lại, bữu môi nhìn phật Di Lặc, “Keo kiệt!”

Sau đó nàng chuyển lư hương về lại chỗ cũ, quay đầu nhìn lão hòa thượng : “Xong việc rồi?”

Không Tuệ đại sư hừ lạnh một tiếng, đặt tràng hạt trong tay sang một bên, chính mình rời khỏi tháp thượng đi đến cái bàn Cơ Cửu Nhi đang dựa vào, thân thủ sờ sờ mấy cái liền lấy ra một cái đùi gà đưa cho Cơ Cửu Nhi, “Cho ngươi.”

Nhìn hai mắt hòa thượng nhìn đùi gà này gât gao không rời, Cơ Cửu Nhi cố sức nắm lấy nhưng hắn không chịu buông tay.

“A, Minh Nguyên, người đã đến rồi!” Cơ Cửu Nhi bỗng nhiên kinh ngạc nhìn cửa, lão hòa thượng vừa nghe lập tức nhảy dựng lên, quay phắt người lại.

Làm gì có người?

“Ân, không sai, đùi gà thơm quá, cảm tạ!” Cơ Cửu Nhi ngồi trên ghế, đem từng ngum từng ngum thịt gà nuốt vào trong bụng, vừa ăn vừa không ngừng khen ngon.

Lão hòa thượng vài lần nuốt nước miếng, sờ cái bụng của mình về mặt ai oán, “Nha đầu, người sao có thể vô tình như vậy! Bàn tăng cố ý để phần cho người, người lại không chút cảm kích!” Thần sắc lão hòa thượng tràn đầy bi thương.

“Ta mới không cần nghĩ đâu!” Cơ Cửu Nhi cố ý vươn mấy đầu ngón tay dính đầy dầu mỡ của mình chỉ chỉ, ý nói nàng mới là một oa tử không cần phải nghĩ đến hân. Sau đó nàng cười cười, nhổ ra một khối xương gà, thỏa mãn hít sâu một hơi.

“Lão hòa thượng, chuyện hôm qua bỏ dở hôm nay làm xong rồi, ta phải đi ra ngoài đây!” Cơ Cửu Nhi nói.

Hai hàng lông mày của Không Tuệ đại sư nhíu chặt, “Nha đầu, người nghĩ ra à? Người chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối...”

“Rút lại những lời thoái thác của người đi!” Cơ Cửu Nhi gất hấn một tiếng, khinh bỉ liếc nhìn.

“Hừ! Người khi dễ bàn tăng lớn tuổi!” Không Tuệ đại sư một bộ than thở, “Nha đầu người trước khi trời tối phải trở về đây, bên ngoài nhiều người xấu không giống như chỗ này của bàn tăng, nếu người gặp phải cái gì...”

Cơ Cửu Nhi ôm đầu cau mày, bỗng nhiên vươn ra cánh tay, “Ngừng! Người là đại sư, chắc có nhiều việc cần làm, ta sẽ không quấy rầy nữa.” Dứt lời nàng liền chạy nhanh rồi đi.

Không Tuệ đại sư nhìn bóng dáng chạy trốn của Cơ Cửu Nhi, lắc đầu mỉm cười, hấn quay đầu bữu môi với tượng phật Di Lặc, sau đó lại cầm lên tràng hạt nhập định.

Cơ Cửu Nhi từ chỗ của lão hòa thượng lấy ra một bộ y phục, nhanh chóng thay ra cho mình, một thân nam trang hé ra sắc mặt bệnh trạng, cả người càng nhìn càng thấy suy yếu, lại dùng tro bôi bôi nhàn nhật lên mặt, sau đó cầm bạc ở trên bàn xoay người rồi đi.

Đi theo đường mà lão hòa thượng chỉ dẫn, Cơ Cửu Nhi tìm thấy một đường tắt đi ra đường lớn, nơi nơi người đến người đi, đông đúc vô cùng. Nghe âm thanh ồn ào náo động này Cơ Cửu Nhi âm thầm hít một hơi thật sâu. Nàng cảm giác cả người lúc này nhẹ nhàng khoan khoái, một loại vui sướng trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng.

Cơ Cửu Nhi ước lượng số bạc trong lòng bàn tay, chiếu theo chỉ dẫn của lão hòa thượng đi đến một con ngõ nhỏ, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn thấy một bãi tử lung lay sắp đổ ở phía xa xa.

Sắc mặt Cơ Cửu Nhi lập tức vui vẻ, vừa muốn đi lên phía trước, đột nhiên cả người bị thứ gì va phải, Cơ Cửu Nhi phản ứng rất nhanh lập tức vịn vào vách tường bên cạnh, thể này mới ngăn mình không bị ngã ngồi trên mặt đất.

“Người, không có việc gì chứ?” Bên tai truyền đến một thanh âm ôn hòa.

Cơ Cửu Nhi xoa xoa cánh tay của mình, ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới, vừa vịn chạm vào một đôi mỉm cười. Âm thầm nhíu mi, nàng cảm thấy người trước mặt này có chút quen mắt.

Đối diện một đôi mắt hoa đào lạnh nhạt, đối phương dường như sừng sốt một chút, sau đó liền có phản ứng, “Tiểu huynh đệ, đây là bạc của người đánh roi!” Đối phương đem thỏi bạc ở dưới đất nhặt lên đưa cho Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi không khách khí nhận lấy, xoay người rồi đi.

“Tiểu huynh đệ bị đụng như vậy không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Hay chúng ta đi tìm y quán xem xét một cái?” Người nọ cẩn thận đi theo phía sau Cơ Cửu Nhi, không ngừng mở miệng nói chuyện.

Cơ Cửu Nhi không thèm để ý tới hấn, nàng đi đến chỗ bãi tử quán rượu lung lay sắp đổ lúc trước, xuất ra bạc vụn đưa cho trường quầy, yêu cầu hấn đưa cho nàng một bình rượu.

Rất nhanh trong tay Cơ Cửu Nhi đã có một hồ lô rượu.

Đi ra ngoài lại thấy người kia vẫn chưa chịu rời đi, hấn có chút ngượng ngùng nhìn Cơ Cửu Nhi, “Thực xin lỗi tiểu huynh đệ, ta không biết người không thể nói chuyện.” Hấn giống như thực áy náy.

Cơ Cửu Nhi dừng lại, quay đầu nhìn tiểu nam nhân bắt quá cao hơn nàng nửa cái đầu một cách quái dị __Người này đầu óc có vấn đề sao?

Nhìn thấy ánh mắt Cơ Cửu Nhi, đối phương ảo não tự mắng chính mình, “Cái kia, thực ra ta lần đầu trốn nhà ra ngoài, người là người đầu tiên ta gặp đây, chúng ta kết giao bằng hữu đi!”

Cơ Cửu Nhi vừa nghe sắc mặt lập tức đen lại, nàng xoay người đánh giá nam nhân cứ thích đi theo mình từ nãy tới giờ, y phục trên người đều là gấm vóc

thượng hạng, trên người không có gì quý giá lắm nhưng để ý ban chỉ (nhân) trên ngón tay hán kia liền biết được gia thế không nhỏ, tuy hán cố gắng che dấu chính mình nhưng cử chỉ vô hình chung vẫn toát ra phong thái quý phái tao nhã.

“hắc hắc, ngươi không phản đối ta liền coi như ngươi đáp ứng nha!” Đối phương nhếch miệng cười, “Tên của ta có một chữ Tuyên, đứng thứ ba ở trong nhà, ngươi tên là gì... ách, thực xin lỗi, ta lại quên.” Hán cúi đầu, làm ra bộ đáng làm sai biết nhận lỗi.

Cơ Cửu Nhi cảm hồ lô rượu, cúi đầu đánh giá chính mình, nàng đã cải trang thành như vậy rồi mà hán vẫn muốn đến gần, đầu óc hán thật sự bình thường?

“Ta lúc trước từng thề qua, nếu ta xuất môn thành công, người đầu tiên ta gặp sẽ xác định người đó là bằng hữu!” Tựa hồ nhìn ra phản ứng của Cơ Cửu Nhi, Tuyên không khách khí nói, “Ngươi thực may mắn nga!”

Cơ Cửu Nhi gật đầu, như đáp lại hán, rồi sau đó nàng chỉ tay về phía trước, vẫy tay với người xa lạ trước mặt này.

Tuyên cười cười nhìn Cơ Cửu Nhi rồi đi, trên mặt lộ nụ cười âm áp ____ Hy vọng lần sau có thể nghe tên của ngươi! Bất quá rõ ràng nàng là nữ hài tử, vì sao biến mình thành bộ dáng thế kia? Thực là khiến hán khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không có ác ý.

Lặng lẽ trở về Hộ Quốc tự, Hồng Nhi cũng vừa ở bên ngoài về nhìn thấy Cơ Cửu Nhi một thân nam trang thì hoảng sợ, “Tiểu thư, người đi đâu vậy?”

Hồng Nhi vốn tưởng rằng Cơ Cửu Nhi ở nguyên trong phòng rèn luyện sức khỏe.

“Tiểu thư, y phục này người lấy từ nơi nào vậy?” Bộ dáng nàng giống như rất vội vàng.

“Ngươi không cần lo, ta đi tắm đây!” Cơ Cửu Nhi nói xong liền đi vào trong phòng, đem bầu rượu buông xuống, thay quần áo bản trên người, lại tẩy tro đen trên mặt đi lúc này mới thở phào một hơi, quả nhiên ăn mặc sạch sẽ vẫn thoải mái nhất.

Tẩy đi một thân mùi mịt, Cơ Cửu Nhi nhanh chóng đi ra khỏi phòng, nàng nhìn Hồng Nhi nói, “Hồng Nhi, ta nghĩ học võ công.”

Hồng Nhi nhìn Cơ Cửu Nhi thật lâu không phục hồi tinh thần lại, “Tiểu thư, người muốn học võ công? Nhưng thân thể của người?”

“Cứ mãi suy yếu như bây giờ thì làm được cái gì?” Cơ Cửu Nhi thở dài, trong người mình vốn đã có vấn đề, phải tìm cách giải quyết mới tốt.

“Coi như thử một lần đi.” Cơ Cửu Nhi đánh gãy những lời Hồng Nhi sắp nói ra, không cho phép cự tuyệt.

Hồng Nhi suy tư trong chốc lát nói, “Thân mình tiểu thư hư nhược không thích hợp vận động quá mức, công phu thật ra nô tỳ biết được một chút, tiểu thư không bằng cứ luyện tập căn bản trước, làm cho thân thể khỏe mạnh một chút rồi tính.”

Cơ Cửu Nhi gật đầu đáp ứng.

Từ đó về sau, Cơ Cửu Nhi bắt đầu tập trung rèn luyện cơ thể của mình, nàng ngẫu nhiên sẽ cùng Hồng Nhi đánh quá vài vòng, sau đó cùng lão hòa thượng hết ăn đùi gà lại thưởng thưởng mỹ tửu, từng ngày trôi qua quả thực rất phong phú.

Thời gian một năm rất nhanh trôi qua, Cơ Cửu Nhi lúc này vừa mới bước ra cửa phòng, nửa năm trước Cơ Vũ hồi gia biết được tin tức nàng bị đưa đến Hộ Quốc tự thì vô cùng tức giận, nhưng hán sau khi nghe Cơ Cửu Nhi giải thích này nọ cuối cùng cũng chịu bỏ qua, nhưng tóm lại trong lòng vẫn không thoải mái gì, Cơ Vũ giống như thực đau lòng, để lại cho nàng không ít bạc rồi vội vàng rời đi, thẳng đến lễ đón năm mới chưa chắc có thể về kịp.

Một năm nay Cơ Cửu Nhi sống trong Hộ quốc tự, Tướng phủ không có một người đến thăm, thế nhưng thật phù hợp với ý nguyện của nàng, chỉ có mỗi Hồng Nhi là rầu rĩ không vui.

Đầu xuân, Cơ Cửu Nhi thông thả bước ra ngoài, một thời gian khá dài tập trung rèn luyện, thân thể nàng lúc này tốt lên rất nhiều, không cần lúc nào cũng như ẩm sắc thuốc lúc nào cũng cần thuốc nữa, cũng không yếu đuối giống như trước kia.

Hiện tại là sáng tinh mơ, tăng nhân trong chùa mới vừa mở ra đại môn, người qua lại thưa thớt, Cơ Cửu Nhi đi vòng ra sau núi cầm lấy một cây gỗ mun, chậm rãi xoa tay múa chân...

Cơ Cửu Nhi huy động cánh tay, tự nhiên cảm giác một màn này rất quen thuộc, nhưng làm thế nào nàng cũng không giải thích được nguyên nhân, trong lòng nổi lên phiền muộn, động tác trên tay đột nhiên trở nên thoăn thoắt loạn xạ, giống như nàng đang nổi điên lên.

“Một đường như vậy, đóa hoa xuân kia thế nhưng vô tội bị người chém nát a!”

Bỗng nhiên từ sau lưng Cơ Cửu Nhi đi ra một người, hần mặc một thân bạch y, trong tay cầm một cây chiết phiến, cười như không cười nhìn nàng, “Tam tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Cơ Cửu Nhi thở ra một hơi, mạnh mẽ ném cây gỗ trong tay ra phía trước cắm trên mặt đất, lúc này mới quay đầu nhú mi nhìn người vừa tới.

“Xem ra một năm nay tam tiểu thư tình duyên rất tốt.” Đối phương nhìn Cơ Cửu Nhi hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, mở miệng nói.

Cơ Cửu Nhi nhú mi, nàng cùng hần hình như không quen biết! Nàng quay đầu muốn đi lại bị hần cản đường đứng lại.

“Tại hạ Phụng Ngạo Hải.” Đối phương không tính buông tha Cơ Cửu Nhi, đột nhiên nói ra tên của mình.

Cơ Cửu Nhi thần nhiên nhìn hần, không nói cái gì.

“Ta không có ác ý.” Phụng Ngạo Hải ôn hòa nói, “Người sẽ không ngại nếu ta gọi người là Cửu Nhi chứ?”

Cơ Cửu Nhi mặt nhăn thành một đoàn __nếu ta ngại người sẽ không gọi chắc?

Trong lòng âm thầm hừ lạnh, đường đường Nhị Hoàng tử Phụng quốc cư nhiên là người da mặt dày bực này.

“Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua đây.” Phụng Ngạo Hải thật sự để ý Cơ Cửu Nhi, thị vệ bên cạnh hần có chút giật mình nhìn một màn này __ Vừa rồi chủ tử còn buồn ra mặt, lúc này sao thay đổi nhanh vậy? Hần quay đầu âm thầm nhớ kỹ gương mặt Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi từng bước lui về sau, đề phòng nhìn Phụng Ngạo Hải, bỗng nhiên nàng chuyển tầm mắt nhìn phía sau hần chăm chăm, ánh mắt có chút run run, Phụng Ngạo Hải thất vậy liền tò mò không biết là cái gì, lập tức quay đầu nhìn theo.

Mà chính lúc này, Cơ Cửu Nhi nhân cơ hội chạy nhanh vào một con đường khác cạnh núi già, trốn mất.

Thị vệ kia không nói chuyện chỉ nhìn chủ tử nhà mình bị lừa, trù miệng, rất muốn cười nhưng lại không dám cười.

Phụng Ngạo Hải quay đầu, dờ khóc dờ cười nhìn bóng dáng nữ nhân đã chạy tít phía xa, âm thầm lắc đầu, hần cúi đầu nhìn cây gỗ Cơ Cửu Nhi găm trên đất nhắc lên, ngón tay vuốt ve địa phương Cơ Cửu Nhi vừa cầm, khóe miệng đột nhiên gợn lên __Càng ngày càng có ý tứ.

“Chủ tử, chúng ta đi thôi!” Thị vệ tiến lên nhắc nhở.

“Cẩn thận!” Phụng Ngạo Hải đưa cây gỗ mun cho thị vệ của mình, cất bước rời đi, thị vệ thấy vậy đột nhiên cảm thấy mình thật bất đắc dĩ.

...

“Tiểu thư, sao không để nô tỳ đi cùng người.” Hồng Nhi nhìn Cơ Cửu Nhi vội vàng nói.

“Hồng Nhi, ta chỉ ra ngoài hít thở không khí mới lạ thôi, người đi theo rất dễ bị mọi người để ý, đến giờ cơm trưa ta tự sẽ trở về.” Cơ Cửu Nhi nhìn nhìn bộ dáng chính mình, cảm giác không sai biệt lắm liền xoay người rời đi.

Hồng Nhi vừa vội vừa tức, nhưng cũng không dám kiêu cái gì, nàng mấy lần định âm thầm đi theo tiểu thư nhưng cuối cùng đều bị phát hiện bắt trở về.

Cơ Cửu Nhi ngựa quen đường cũ đi ra đường cái, tìm một cửa hàng binh khí rồi đi vào, binh khí các loại bên trong quả thực làm người ta xem hoa cả mắt. Cơ Cửu Nhi nhìn một trường kiếm găm trên vách tường, cầm lấy xem xét cẩn thận, nàng đang muốn tìm một binh khí gì đó phù hợp với mình.

“Nơi này không dành cho người!” Cơ Cửu Nhi đang tự hỏi cái này có phù hợp với mình không thì đột nhiên thanh âm có chút quen thuộc vang lên sau lưng nàng, trên mặt lập tức hiện lên không kiên nhẫn __Âm hồn không tan.

“Thật sự là khéo, Cửu Nhi.” Chính là Phụng Ngạo Hải một thân bạch y mỉm cười nhìn Cơ Cửu Nhi một thân nam trang nói, “Ta biết một chỗ có trường kiếm tốt, rất thích hợp với người.” Phụng Ngạo Hải lập tức bắt được ánh sáng chột lóe trong mắt Cơ Cửu Nhi, chậm rãi phe phẩy chiết phiến trong tay, hơi hơi cúi người, ‘Cửu Nhi, chẳng lẽ người sợ ta ăn người?’

Cơ Cửu Nhi đột nhiên cảm thấy ảo não, nàng phát hiện cảm xúc của mình bị người trước mặt này tác động. Lại ngẩng đầu, trong mắt khôi phục bình tĩnh gât gât đầu.

Phụng Ngạo Hải kinh ngạc nhíu mày, thật không ngờ Cơ Cửu Nhi khôi phục cảm xúc nhanh như vậy, “Ta nhất định không để người thất vọng.” Phụng Ngạo Hải đem Cơ Cửu Nhi đến một cửa hàng rèn binh khí, người nơi đó vừa nhìn thấy hần liền cung kính cúi chào.

“Lấy cho nàng một thanh kiếm tốt nhất.”

Người nọ vừa nghe lời nói của Phụng Ngạo Hải liền biến sắc mặt nhìn Cơ Cửu Nhi, cao thấp đánh giá nàng một phen, sau đó liền quay người đi vào trong buồng.

Cơ Cửu Nhi đưa mắt đánh giá nơi này, nàng chính là nhìn chăm chú đến xuất thần, đến lúc để ý mới phát hiện Phụng Ngạo Hải không biết khi nào đã đứng ở bên cạnh mình, Cơ Cửu Nhi lập tức nghĩ lui về sau tránh xa hắn.

“Cẩn thận.”

Phụng Ngạo Hải vội vàng gọi Cơ Cửu Nhi, nhưng là vẫn chậm một bước nhỏ, Cơ Cửu Nhi cảm giác chân mình truyền đến cảm giác đau đớn nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không giống người thường

Cái lò nung bên cạnh không biết thế nào lại đứng lúc phun ra hơi nóng, nếu không phải Phụng Ngạo Thiên nhanh tay lẹ mắt tóm được Cơ Cửu Nhi, chỉ có lúc này chân nàng không phải đơn giản bị thương như vậy.

Cơ Cửu Nhi bị mang vào phòng trong, vị trí cửa hàng bình khí này cực kì hẻo lánh, muốn đi tìm đại phu có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng mà trong này chỉ có mấy đại nam nhân, không ai có thể hỗ trợ nàng cái gì. Cũng may bên trong có được trị bông tốt nhất.

Cơ Cửu Nhi nhận lấy được từ tay Phụng Ngạo Hải rồi nhìn hắn, ý bảo hắn đi ra ngoài, nàng tự mình có thể xử lí được vết thương.

Phụng Ngạo Hải thế nhưng có chút lo lắng, “Người tự mình xử lí?” Hắn đương nhiên biết danh tiết nữ tử rất quan trọng, liền nói, “Ta đứng ở bên ngoài, nếu cảm thấy khó khăn thì gọi cho ta biết! Nếu người cần lời nói hỗ trợ gì, ta có thể làm giúp.” Phụng Ngạo Hải nói ra thập phần trịnh trọng, trên mặt không có nụ cười bất cần trong dĩ vãng, dứt lời hắn liền xoay người đi ra ngoài.

Cơ Cửu Nhi ngồi trên giường, lưng dựa vào vách tường, chăm chú quan sát trên vết thương trên bắp chân mình. Cơ Cửu Nhi nhẹ nhàng giật giật cái tất trắng của mình, cả người truyền đến một trận đau đớn, lúc này mới phát hiện tất kia đã muốn dính vào da thịt mình.

Nàng sợ run một cái, trong mắt hiện lên chút bối rối, nàng nên làm sao bây giờ? Nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt, nàng định há mồm gọi người nhưng rất nhanh lại nhắm mắt, cúi đầu nhìn cái khay đựng thuốc trị thương bên cạnh, có kéo, băng gạc, được cùng một bầu rượu, cái gì cũng có.

Cơ Cửu Nhi nghĩ hoặc nhìn cái khay, bỗng nhiên một đạo ánh sáng hiện lên trong đầu, nàng tự nhiên nghĩ ra một loại phương pháp xử lí a. Trước mắt Cơ Cửu Nhi sáng ngời, tay nàng cầm lấy kéo, cắt bỏ chỗ vải không dính đến vết thương ra, sau đó nàng mân miệng hít sâu một hơi, ngón tay nắm chặt kia giật mạnh một cái, vải bố dính lẫn da thịt lập tức bị xé ra.

Đồng tử co rút, Cơ Cửu Nhi đem vải bố kia ném xuống khay, máu tươi từ bắp chân không ngừng đập vào mi mắt, chân nàng đã nóng lên sưng đỏ, còn phồng rộp lên, bởi vì hành động xé rách vừa rồi của nàng mà chỗ phồng lên kia bị vỡ tan ra, máu cùng huyết tương đồng thời hòa vào nhau, đau xót.

Cơ Cửu Nhi cầm bầu rượu lên, đem rượu bên trong đổ vào vết thương của mình.

Tê...

Nàng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, đồng tử nhắm lại, nhưng lại không tỏ ra chút thống khổ nào, chỉ là cái trán trơn bóng chảy ra một chút mồ hôi lạnh.

Dùng ngón châm phá ra một số vết phỏng chưa bị vỡ, sau đó nàng dùng miếng bông đã được tẩm rượu từ trước lau vết bỏng một lần, lúc này mới lấy thuốc trị bông nhẹ nhàng thoa lên trên, cuối cùng dùng băng gạc đem bắp chân băng bó lại, rốt cuộc Cơ Cửu Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Không lâu sau cảm giác nóng rực đau xót giảm đi không ít, thay vào đó là một cảm giác mát lạnh dễ chịu, Cơ Cửu Nhi nhú mày __ Thuốc trị thương này đúng là dùng được!

Cơ Cửu Nhi gõ gõ vào ván giường, ý muốn báo cho người bên ngoài. Phụng Ngạo Hải ngồi chờ đã lâu đột nhiên nghe thấy tiếng động, nghĩ nàng không thể tự mình xử lí liền nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Cúi đầu nhìn đồng vải rách nhiễm máu tươi, thần sắc Phụng Ngạo Hải không khỏi căng thẳng, hắn thế nhưng có thể nhận ra da thịt dính trên miếng vải kia. Hắn trừng lớn mắt nhìn chăm chăm mặt Cơ Cửu Nhi, trong lòng nổi lên khiếp sợ, hai mắt nàng vẫn bình tĩnh như cũ, căn bản không có dấu hiệu đã rơi lệ a! Thời điểm xé ra vải bố kia có bao nhiêu đau đớn? Nữ nhân trước mắt này vẫn có thể bình tĩnh như vậy? Phụng Ngạo Hải không nói nên lời.

Cảm giác xé da thịt ra khỏi có bao nhiêu đau đớn Phụng Ngạo Hải đã từng trải qua, lúc trước hắn nghịch ngợm ở Ngự Thư phòng, không cẩn thận làm đổ lư hương trong đó, vừa vặn bị bỏng ở tay, bởi vì miếng vết thương phồng lên quá nhanh nên hắn bị ngự y trong cung cạo chỗ da thịt đó đi, lúc đấy hắn đã đau đến mức khóc ròng mấy canh giờ. Nhưng là hiện tại, nhìn nữ nhân trước mắt làm như không có chuyện gì nhìn mình, hắn cảm thấy mình thực đủ thất bại.

Nữ nhân này rốt cuộc là hạng người gì! Phụng Ngạo Hải hoài nghi trừng mắt nhìn Cơ Cửu Nhi, nếu là nữ nhân khác, chắc chắn bị nóng một chút là khóc nháo kinh thiên động địa một trận, chứ đừng nói là trực tiếp mất đi một tầng da, có khi còn ngắt đi ấy chứ!

Nàng thế nhưng tự mình xử lý vết thương, tự mình xé ra cái tất đó..

Nữ nhân đủ ngoan a! Trong lòng Phụng Ngạo Hải bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ như vậy. Nữ nhân có thể nhẫn tâm với chính mình, tuyệt đối là một loại người ngoài dự đoán của tất cả bọn họ.

Ánh mắt Phụng Ngạo Hải vẫn chăm chú nhìn Cơ Cửu Nhi bắt đầu biến hóa.

Hắn nhớ lần đầu tiên gặp nàng ở Tướng phủ, lúc ấy nàng đem viên đá nhỏ dưới chân làm Cơ Điệp Nhi xấu mặt, khuôn mặt tái nhợt kia thế nhưng lại sở hữu một đôi con ngươi lóe sáng dị thường, chỉ liếc nhìn một cái liền làm cho hắn phải nhớ kỹ.

Buổi sáng gặp nàng ở sau núi Hộ Quốc tự điên cuồng múa que gỗ, hắn như nhìn thấy một nàng tiểu thư khuê các luôn luôn bị quy củ lễ tiết không ngừng chói buộc, không dám vượt qua giới hạn đó mà chỉ dám bắt mắt uy khuất một cách vụng trộm âm thầm.

Mà lần này, Cơ Cửu Nhi bị bóng nặng, không khóc không nháo, tự mình lo cho mình. Nhìn khuôn mặt không có cảm xúc gì của nàng, trong lòng Phụng Ngạo Hải dâng lên một cỗ thần phục.

“Chủ tử!” Thị vệ của hắn từ bên ngoài đi vào, đi sau hắn là người lúc trước bị phái đi tìm kiếm.

“Công tử, thanh kiếm này dùng tinh cương rèn lên, nhẹ nhàng mà sắc bén vô cùng, thực thích hợp với vị công tử này!” Người nọ đưa kiếm cho Phụng Ngạo Hải.

Phụng Ngạo Hải tiếp nhận kiếm, nhìn kỹ rồi gật gật đầu, sau đó hắn đưa cho Cơ Cửu Nhi, “Tặng cho ngươi.” Hắn khôi phục bộ dáng tươi cười của mình, nhưng nụ cười này với lúc trước không giống, dường như nó chân thật hơn rất nhiều.

Cơ Cửu Nhi liếc mắt liền nhận ra đây là một thanh bảo kiếm, hơn nữa độ dài phù hợp, quả thực thích hợp với nàng, nhưng Cơ Cửu Nhi lại lắc đầu.

Phụng Ngạo Hải khẽ cười một tiếng, “Ngươi lo lắng không có bạc?”

Cơ Cửu Nhi cúi đầu, tỏ vẻ Phụng Ngạo Hải đoán đúng rồi.

“Ngươi yên tâm, ngươi vì đến đây mới bị thương, bọn họ bồi thường ngươi một thanh kiếm coi như công bằng.” Phụng Ngạo Hải đem kiếm tra vào vỏ, sau đó đưa cho Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi khó hiểu nhìn hắn, sau đó lại nhìn về phía chủ cửa hàng.

“Công tử nói đúng, khách nhân bị thương ở trong này, chúng ta vốn có lỗi trước, thanh kiếm này làm vật bồi thường quá thích hợp rồi.” Người nọ lên tiếng phụ họa, khuyên bảo Cơ Cửu Nhi, “Chúng ta mở cửa buôn bán, quan trọng nhất danh tiếng, tiểu công tử thỉnh nhận đi.”

Cơ Cửu Nhi nhìn đối phương thật thành khẩn, suy nghĩ trong chốc lát liền cầm lấy thanh kiếm, gật gật đầu với Phụng Ngạo Hải.

Nhìn thấy động tác của Cơ Cửu Nhi, Phụng Ngạo Hải thật cao hứng, “Thời gian không còn sớm, ta đã sai người mượn xe ngựa đến, ngươi bị thương không thể đi đường, ta tiện đường đưa ngươi về.”

Hai người cùng nhau ngồi trong xe ngựa, Phụng Ngạo Hải ôn hòa nhìn Cơ Cửu Nhi, “Lần khác ta sẽ nhận lỗi với ngươi, dù sao ngươi bị thương có một nửa là trách nhiệm của ta.”

Cơ Cửu Nhi trực tiếp lắc đầu.

Phụng Ngạo Hải thấy vậy cũng không nói gì nữa, chỉ là cười cười.

Lúc này, xe ngựa đã đi vào trong chùa, đến trước phòng ở của Cơ Cửu Nhi.

Hồng Nhi nhìn cỗ xe ngựa xa lạ thì có chút nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy Cơ Cửu Nhi bị người ta nâng ra từ xe ngựa thì bị dọa kinh hách một phen, nàng chạy nhanh đến tiếp đón.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cách

Phượng Ngao Hải đưa Cơ Cửu Nhi trở về rồi cũng không dừng lại lâu, lập tức rời đi, chẳng qua trước khi rời đi cái ánh mắt mà hắn nhìn Cơ Cửu Nhi làm cho Hồng Nhi thực lo lắng.

Buổi tối cần thay được cho Cơ Cửu Nhi, thời điểm mờ ra băng vải, nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn đó làm Hồng Nhi hít một ngụm khí lạnh “Tiểu thư, người, người muốn hù chết nô tỳ mới cam tâm có đúng hay không a?” Hồng Nhi đau lòng nhìn Cơ Cửu Nhi chỉ cắn chặt răng, cũng không làm ra biểu tình thống khổ gì nói, “Người như vậy nô tỳ biết bẩm báo thế nào với lão gia cùng phu nhân đây!”

Cơ Cửu Nhi ngồi trên đệm bình tĩnh nhìn Hồng Nhi, không khỏi trêu ghẹo: “Ta cũng không biết, Hồng Nhi hẳn tự có cách ứng phó.” Sau đó nàng lại lên tiếng an ủi, “Kỳ thực nhìn miệng vết thương dữ tợn thế thôi chứ không đau lắm đâu.

Thân mình Hồng Nhi run lên, da thịt đỏ bừng còn nhiễm một tầng máu kia còn không đau? Bị thương thành cái dạng này, còn... Hồng Nhi trong lòng ê ẩm

“Thuốc trị bỏng này dùng tốt lắm.” Cơ Cửu Nhi đem bình dược đưa cho Hồng Nhi, không nói chuyện nữa.

Hồng Nhi nhanh chóng lau sạch miệng vết thương trên bắp chân Cơ Cửu Nhi, lại cẩn thận bôi dược lên trên một phen, cuối cùng mới đem băng gạc mới quấn lại. Xong xuôi mọi việc nàng ngẩng đầu nhìn Cơ Cửu Nhi, vừa vận bất gặp ánh mắt Cơ Cửu Nhi trầm ngâm nhìn thanh kiếm dựng bên cạnh.

“Tiểu thư, vị công tử kia...” Hồng Nhi hơi ngập ngừng nói, “Chính là Nhị hoàng tử đi?”

Cơ Cửu Nhi quay đầu, gật gật cùng Hồng Nhi.

Hồng Nhi thấy vậy trầm mặc trong chốc lát, hơi hơi nhủ nhĩ, cứ nghĩ đến ánh mắt kia của Phượng Ngao Hải trong lòng nàng lại nổi lên một trận hốt hoảng, “Tiểu thư, sau này người nên cẩn thận khi tiếp xúc hẳn.” Hồng Nhi chần chờ, nàng thực không biết nên biểu hiện sự lo lắng của mình như thế nào.

Cơ Cửu Nhi chỉ cười lạnh nhạt, “Người yên tâm, trong lòng ta đều biết.” Cơ Cửu Nhi cầm lấy trường kiếm, ánh mắt nhíu lại, cánh tay vừa động, một đạo mũi kiếm sắc bén vẽ ra một đường vòng cung trên không. Thân kiếm phản chiếu rõ nét gương mặt tái nhợt của Cơ Cửu Nhi, “Ta thật ra cũng ngạc nhiên, hẳn muốn đánh chủ ý gì lên người ta. Hẳn không đi tìm Cơ Cửu Nhi đánh trận, Cơ Liễu Nhi cũng được, ngược lại cố tình đến tìm một cái tam tiểu thư cầm điếu không được sủng ái như ta?”

Hồng Nhi nhìn Cơ Cửu Nhi như vậy, âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ngày hôm sau, Hồng Nhi xuất môn mua đồ, trong phòng chỉ còn một mình Cơ Cửu Nhi đang bị thương, đang lúc nàng buồn chán hết sức Không Tuệ đại sư bỗng nhiên đẩy cửa đi vào.

“A, nha đầu, mấy ngày không gặp, người sao thành cái dạng này?” Không Tuệ kinh ngạc nhìn Cơ Cửu Nhi, vẻ mặt làm ra đáng tiếc, nhưng trong mắt lại tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Cơ Cửu Nhi nguy hiểm nheo mắt lại, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ nhìn bộ dạng của Không Tuệ mà khó hiểu.

Không Tuệ lấy cái bọc sau lưng ra, đem nửa con vịt nướng đưa cho nằn, sau đó hắn tự tìm ghế trong phòng ngồi xuống, ánh mắt thi thoảng lại miết Cơ Cửu Nhi một cái, thần sắc quái dị.

“Muốn cười liền cười, làm đại sư người nghẹn lại đồ lỗi cho ta.” Cơ Cửu Nhi trắng mắt nhìn Không Tuệ lão hòa thượng, nàng cầm lên vịt nướng, sau đó ném cái bọc kia về phía hắn.

Không Tuệ giật giật khóe miệng, vuốt vuốt chòm râu hoa râm của mình nhìn Cơ Cửu Nhi, “Nha đầu, bản tăng phải rời khỏi.”

Động tác cắn vịt nướng của Cơ Cửu Nhi bị kim hãm, đáy mắt hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, nuốt xuống miếng thịt, nàng nhẹ giọng đáp lời.

“Bản tăng quyết định sẽ đến địa phương khác tìm kiếm mỹ vị, những thứ này nọ ở đây ăn đã muốn ngấy rồi.” Đôi mắt Không Tuệ ản ản lệ quang, tựa hồ trước mắt xuất hiện món ngon gì làm hắn muốn chảy nước miếng, “Thế nào, đi theo bản tăng quy y cửa Phật, là có thể cùng bản tăng đi khắp nơi, còn không cần bất cứ chi phí gì.”

Cảm giác chua xót của Cơ Cửu Nhi vừa mới dâng lên lập tức bị những lời này của Không Tuệ đánh nát, “Cẩn thận người ăn đến bội thực chết!” Nàng hung hăng trừng hắn, “Khi nào thì đi.”

“Ngày mai.”

“Chú ý an toàn là được.” Cơ Cửu Nhi dùng một chút lại nói, “Khi nào thì trở về.”

“Chưa biết trước được, phải biết rằng chùa chiến thiên hạ này đều có thể là nhà của bản tăng a. “Không Tuệ nói nghiêm trang, ngôn toại ý ngoại, hẳn muốn đi đến lúc nào thì đi.

“Chúng ta có thể gặp lại không ? “ Cơ Cửu Nhi bình tĩnh nhìn Không Tuệ, che giấu ánh mắt lưu luyến của mình, thời gian này ở chung cùng hắn nàng cảm thấy thực vui vẻ.

“Hữu duyên sẽ gặp lại. “Không Tuệ cười nhẹ, hắn đứng dậy nhìn nàng, “Nha đầu, thế sự vô thường. “Không Tuệ bỏ lại một câu ý vị thâm trường như

vậy, liền xoay người rời đi.

Cơ Cửu Nhi mặc một thân nam trang đi vào Tụ Phúc lâu cùng Phụng Ngạo Hải. Quản sự Tụ Phúc lâu vừa thấy người đến là Phụng Ngạo Hải, liền cung kính tự mình đưa người lên nhà gian.

“Đem đồ ăn đặc sắc của các người lên đây. “ Phụng Ngạo Hải phân phó, “ Ta không cần người hầu hạ đâu. “

Quản sự lĩnh mệnh rồi lập tức rời đi.

“ Cửu Nhi ngồi một lát, tay nghề của đầu bếp Tụ Phúc lâu này tất nhiên không cần phải nói. “ Phụng Ngạo Hải đối nàng không ngừng giải thích.

Cơ Cửu Nhi nhìn căn phòng tao nhã lịch sự này, mùi hương thơm thoán nhiên thì âm thầm nhíu mày, không hổ là Tụ Phúc lâu nổi tiếng nhất nhì trong thành, lão ngự trù ? Nơi này cùng Phụng Ngạo Hải nhất định có quan hệ.

“ Nơi này tất nhiên có công sức của ta. “ Giống như đoán được suy nghĩ của Cơ Cửu Nhi, Phụng Ngạo Hải nói rõ.

Cơ Cửu Nhi cúi mắt, che giấu kinh ngạc nơi đáy mắt mình, nhìn bộ dáng thuần thực pha trà của Phụng Ngạo Hải, hai người cứ trầm mặc không lên tiếng.

Sau Phụng Ngạo Hải đưa một ly trà nóng cho nàng mới nói : “ Trà này vừa mới hái, nếm thử có hợp khẩu vị người hay không, nếu người thích, ta sẽ nói Đình Hải đưa đến cho người một bao. “

Cơ Cửu Nhi ngửi hương trà, đặt bên miệng nhấp một ngụm nhỏ, hương vị bồi bồi quen thuộc ngập tràn khoang miệng, trong đầu Cơ Cửu Nhi đột nhiên hiện lên bốn chữ : Quán Sơn ngân điệp.

Bất được ánh sáng trong mắt Cơ Cửu Nhi, Phụng Ngạo Hải hí mắt cười.

Quản sự không lâu sau thì bưng đồ ăn lên, một mâm toàn hương vị đặc sắc hoàn mỹ đặt ở trên bàn, thật làm người ta hoa cả mắt.

Cơ Cửu Nhi âm thầm lú lười, không hổ là bút tích của ngự trù. Cơ Cửu Nhi nhìn thoáng qua nam tử trước mặt, không khách khí cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn, dù sao cũng không phải bạc của nàng.

“ Cửu Nhi, người từng đi gặp Thái y chưa ? “ Phụng Ngạo Hải đáy mắt có chút vội vàng, đột nhiên hỏi, nhìn Cơ Cửu Nhi khó hiểu hắn liền giải thích, “ Người không thể nói, cái này Thái y hẳn là trị được ? “

Cơ Cửu Nhi bình tĩnh nhìn Phụng Ngạo Hải, nàng có thể nói chuyện hay không thì liên quan gì đến hắn.

“ Cửu Nhi, người không cần hiểu lắm. “ Ánh mắt bình tĩnh của Cơ Cửu Nhi khiến cho Phụng Ngạo Hải cảm thấy khẩn trương, “ Ta chỉ là, chính là... “

Phụng Ngạo Hải lắp bắp, nhất thời khẩn trương làm trong đầu hắn trống rỗng.

Đình Hải đứng phía sau lần đầu tiên nhìn chủ tử mình phản ứng như thế này, không nhận được trở mắt nhìn, ánh mắt nhìn Cơ Cửu càng khác trước nhiều hơn.

Cơ Cửu Nhi ý nói mình phải trở về, trong lòng Phụng Ngạo Hải lập tức mắng chính mình luống cuống.

Hai người đi ra cửa, lại cùng nhau tiến lên xe ngựa.

Cơ Diệp Nhi mặc y phục cửa gã sai vặt đi theo sau Cơ Duy đi dạo phố, nhìn đường cái trái phải quây hàng, nàng ta hết vui mừng lại tò mò vô cùng. Bỗng nhiên, bị một quầy hàng vật phẩm phía trước hấp dẫn, Cơ Diệp Nhi chọn đến hoa cả mắt.

“ Đại ca, người xem. “ Cơ Diệp Nhi cầm lên một cây trâm xoay người, cười hi hi muốn Cơ Duy ngắm giúp mình, nhưng không nghĩ đến vừa vặn nhìn đến hai người đang lên xe ngựa phía trước.

Về mặt Phụng Ngạo Hải ôn nhi nhìn một nam tử kiều nhỏ lên xe ngựa, ngay tại thời điểm đối phương quay mặt lại với nàng, gương mặt kia đồng thời dừng trong mắt Cơ Diệp Nhi, làm nàng ta hoàn toàn ngốc lảng sững sờ.

Giờ phút này Cơ Duy cũng phát hiện dị thường, quay đầu nhìn mọi người nhà mình, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, chỉ có đám người trên phố không ngừng tới lui, “ Diệp Nhi, làm sao vậy ? “ Cơ Duy khẽ đụng Cơ Diệp Nhi.

“ Không, không có khả năng là tiện nhân kia. “ Về mặt Cơ Diệp Nhi tràn đầy tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hồi phủ

“Nương, nữ nhi tuyệt đối không nhìn lầm, chính là tiện nhân kia!” Cơ Diệp Nhi nói đầy phẫn hận, “Trách không được Nhị hoàng tử không muốn đến Tướng phủ như trước nữa, nguyên lai đều là do hồ ly tinh giờ trở quỷ.” Nàng ta vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tốt lắm!” Đại phu nhân nghiêm túc nhìn Cơ Diệp Nhi, “Những lời này là những lời một tiểu thư gia giáo nên nói? Lưu ma ma dạy ngươi loại quy củ gì vậy?” Nữ nhi của bà tại sao một chút tâm cơ cũng không có vậy? “Bắt đầu từ ngày mai, thành thật học quy củ cho ta.”

Cơ Diệp Nhi vừa nghe thấy ba chữ Lưu ma ma thì thân mình run lên vì sợ hãi, nhớ đến lão vu bà kia nàng lập tức im như hến, bà ta rất đáng sợ a!

“Đi xuống đi!” Đại phu nhân cho Cơ Diệp Nhi lui ra ngoài, sau đó nhìn nhi tử của mình dò hỏi, “Duy nhi, ngươi không biết chuyện này sao?”

Cơ Duy thần sắc mờ mịt không rõ lắc đầu: “Nhị hoàng tử vẫn nói công vụ bận rộn, nhi tử cũng không dám hỏi nhiều. Bất quá một năm nay nhi tử lấy có mời hoàng tử đến Tướng phủ mấy lần đều bị hấn lấy cớ cực tuyệt, xem ra là sơ sót của chúng ta.”

“Đề tiện nha đầu kia chiếm mất tiện nghi rồi!” Đại phu nhân vỗ bàn đầy phẫn hận.

“Nương, chuyện này vẫn cần điều tra rõ đầu đuôi ra sao mới tốt.” Cơ Duy thận trọng nói.

Đại phu nhân gật gật đầu với Cơ Duy, chẳng qua là tức giận trên mặt làm thế nào cũng xua đi không nổi.

Cơ Duy trở lại thư phòng của mình, lại nhìn gã sai vặt vẫn đi theo mình từ nhỏ nhũ này nói: “Ngươi làm sao?”

Gã sai vặt chần chờ một chút, cẩn thận mở miệng: “Đại thiếu gia, người chúng ta phải đi giám thị đều biến mất không rõ lý do.” Nói xong hắn liền cúi đầu, không dám nhìn biểu tình tiếp theo của Cơ Duy.

“Là sơ suất của ta.” Cơ Duy ngược lại không có tức giận, hắn bình thản nói, “Công phu của mấy người đó không kém, tốt lắm, ngươi đều truyền tin báo họ trở về đi, về sau có cơ hội ta sẽ lại phái họ ra ngoài.”

“Vâng” Gã sai vặt sau khi lĩnh mệnh liền rời đi.

Đợi cho trong phòng chỉ còn một mình mình, trên mặt Cơ Duy cuối cùng không kìm nén được tức giận, hắn nhìn bao da trên cánh tay mình, trong mắt hiện lên từng đạo ánh sáng lạnh, ngoài cười như trong không cười nói, “Há có thể buông tha ngươi như thế !”

“Tiểu thư, những người đó đều chết. “ Hồng Nhi có chút sốt ruột nhìn Cơ Cửu Nhi, “Đại thiếu gia vì sao không bỏ qua được cho tiểu thư a, không phải hai người đều cùng một huyết thống sao ? “ Rốt cuộc Hồng Nhi không nhịn được oán hận lên tiếng.

Cơ Cửu Nhi nghe vậy ngừng nét bút đang viết, khoe miệng gọi lên nụ cười lạnh, nàng nhìn thoáng qua Hồng Nhi, sau đó vừa tiếp tục nét bút vừa nói, “Hồng Nhi, có một loại người, ngay từ đầu đối với ta đã là địch nhân.”

Rốt cục viết xong một mặt giấy, Cơ Cửu Nhi buông bút lông, lắc lắc cổ tay có chút mỏi của mình, thản nhiên nói : “Hồng Nhi, ngươi đi chuẩn bị một chút, không quá hai ngày nữa, Tướng phủ sẽ phái người đến đón chúng ta về.”

Hồng Nhi nghe vậy sợ run, khó hiểu nhìn Cơ Cửu Nhi : “Tiểu thư làm thế nào khẳng định như vậy ? “ Hơn một năm nay đều không có bất cứ tin tức gì, làm sao đột ngột tới đón người như vậy ?

Nghĩ đến gã sai vặt nàng nhìn thấy lúc sáng, còn không phải là Cơ Diệp Nhi thì là ai ? Cơ Cửu Nhi nghĩ vậy liền cười quỷ dị : “Này có tính là tự lấy đá đập chân mình không ? “

Cơ Cửu Nhi đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, làm cho Hồng Nhi không hiểu nhũ này : “Tiểu thư nói đại phu nhân sao ? Nhưng là, đại phu nhân không phải còn ao ước tiểu thư đừng bao giờ trở về Tướng phủ sao ? “

Hồng Nhi có thể lý giải một ít, năm đó đại phu nhân một mực phải lòng Nhị thiếu gia Cơ Vũ, nhưng lại bị Nhị thiếu gia cự tuyệt thẳng thừng, cuối cùng bà ta chấp nhận gả cho Đại thiếu gia Cơ Tập. Từ ngày Nhị phu nhân được cưới về, Đại phu nhân lúc nào cũng tìm Nhị phu nhân gây phiền toái, may mắn có lão phu nhân ngồi vững ở đó, quan hệ giữa hai chị mới bớt gay gắt một chút.

Đại phu nhân không thích Cơ Cửu Nhi thực chất đều có nguyên nhân, Hồng Nhi nhìn khuôn mặt Cơ Cửu Nhi một cái, tiểu thư cùng Nhị phu nhân quả thực dung mạo tương tự nhau, nhất là đôi mắt hoa đào kia, phi thường giống.

Không ngoài sở liệu của Cơ Cửu Nhi, ngày thứ hai sau hôm đó, Tướng phủ đột nhiên lấy cớ trong nhà có việc đón Cơ Cửu Nhi cùng Hồng Nhi về phủ.

Thời điểm Cơ Cửu Nhi bị người dẫn đến trước mặt lão phu nhân, mọi người trong nhà nguyên bản đều đang cười nói vui vẻ nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Cơ Cửu Nhi đều đồng loạt trầm xuống.

Cơ Cửu Nhi một mình đứng giữa căn phòng, gật đầu với lão phu nhân xem như chào hỏi, vẫn không có ý tứ quỳ xuống như cũ.

Sắc mặt lão phu nhân so với lúc trước càng thêm âm trầm, “Đi ra ngoài.”

Bà ta chán ghét nhìn Cơ Cửu Nhi không ngừng nói : “ Cút ra ngoài đi ! “

Cơ Cửu Nhi thể nhưng bình tĩnh gạt đầu với lão phu nhân, không chút khách khí quay người rời đi, căn bản không thèm để ý tới biểu tình trở mặt nhìn của những người xung quanh.

Đại phu nhân âm thầm nhìn lão phu nhân ngày càng tức giận, lại nhìn bóng dáng sắp rời khỏi của Cơ Cửu Nhi, trong lòng bắt đầu khởi động tính toán.

“Nương, Nhị tẩu mắt tích không rõ ở đâu, Nhị thúc lại hàng năm không ở nhà, đứa nhỏ như nàng cũng có chỗ đáng thương. “ Tam phu nhân vẫn trầm mặc ngồi cạnh đại phu nhân đột nhiên nói chuyện, trên mặt tràn đầy thương tiếc, “ Nàng vẫn là cốt nhục Cơ gia ta a. “ Bà ta âm thầm buồn cười nhìn qua sắc mặt đại phu nhân, cũng không để ý đến cảm xúc của lão phu nhân nói tiếp, “ Quy củ dù sao cũng phải học, Thái hậu không phải cấp Đại tẩu mà dạy lễ nghi sao, con dâu cảm thấy đề mà ma nhân tiện giáo dưỡng Cửu Nhi này. “

Mí mắt Đại phu nhân lập tức nhảy dựng, nhìn về phía tam phu nhân bên cạnh, chỉ nhìn thấy trong ánh mắt chứa ý cười ôn hòa kia tràn đầy khiêu khích với bà ta.

Giáo ? Dạy cho tiện nhân kia cùng Diệp Nhi không phải làm hai đứa ngang hàng sao ? Trong lòng Đại phu nhân mắng lớn, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh : “ Nghĩ đến nhưng lời của Tam đệ muội thật giống như Tướng phủ ta bạc đãi Tam tiểu thư. Nương cũng là đau lòng Tam tiểu thư thân mình yếu đuối mới cho nàng ra ngoài tĩnh dưỡng, dù sao bình an của nàng so với những cái khác đều quan trọng hơn, nếu không Nhị tước trách tội xuống dưới, Tam đệ muội chắc cũng không thể gánh đủ tội ? “ Đại phu nhân không khách khí hỏi.

Tam phu nhân nghe đại phu nhân nói sắc mặt khó chịu.

“Được rồi, các người âm í cái gì ? “ Lão phu nhân trừng mắt nhìn Đại phu nhân cùng Tam phu nhân, sau đó nói với Đại phu nhân, “ Một lát thỉnh Thái y đến nhìn nàng một cái, còn mà ma giáo dưỡng mà Thái hậu ban cho Cơ gia không phải người nào muốn đều có thể học. Người thân là trưởng tẩu, Lão nhị không có ở nhà, người liền dạy dỗ nàng một chút. “ Lão phu nhân nói xong liền tỏ ra cả người mệt mỏi.

“Vâng, nương. “ Đại phu nhân lập tức đáp lại, âm thầm cười nhạo Tam phu nhân, “ Nương nghỉ ngơi cho tốt, con dâu lui xuống trước vậy. “

Đại phu nhân đứng dậy đầu tiên, tam phu nhân cũng thức thời lui ra, hai người đi đến trước cửa thì Tam phu nhân không nhịn được trừng mắt nhìn Đại phu nhân nói châm chọc : “ Đại tẩu thực giỏi tính kế, chỉ là nên cẩn thận thông minh mắc lỗi thông minh, tẩu vẫn nên chuẩn bị gậy y cho nữ nhi thì hơn. “

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Đại phu nhân ôm một bụng tức giận quay về viện tử của mình.

Nghe âm thanh hai người nói chuyện từ bên ngoài truyền vào, lão phu nhân âm thầm lắc đầu, “ Nhà lão đại có chút tâm cơ trong người, nhưng làm việc vẫn rất thiếu kiên nhẫn. “ Bà ta ngừng đầu hỏi Từ ma ma, “ Sự tình điều tra thế nào ? “

Từ ma ma cung kính đáp : “ Đã điều tra xong, Nhị hoàng tử quả thật có quan hệ không đơn giản cùng Tam tiểu thư.. “

Lão phu nhân cau mày, cười lạnh : “ Chỉ như vậy liền muốn diễu võ dương oai ! “ Lão phu nhân trong lòng đã muốn nghĩ Cơ Cửu Nhi vì được Nhị Hoàng tử từ ưu ái nên mới dám đối mình như vậy, “ Thật đúng là tiện nhân chỉ sinh ra được tiện nhân ! Một đám chỉ biết đi dụ dỗ là giỏi “

“Lão phu nhân ! “ Từ ma ma nhảy dựng lên, “ Lão phu nhân nguôi giận, thân mình quan trọng hơn. “ Bà ta liếc mắt để ý bốn phía, không phát hiện có người dị thường mới nhẹ nhàng thở ra.

Lão phu nhân phun ra một hơi thật mạnh, “ Nguyên bản tính gả Đại nha đầu vào cung, nhưng với tính tình của nàng chỉ sợ vào cung sẽ gây ra tai vạ. “ Lão phu nhân còn không có hồ đồ, trong lòng tính toán so với ai khác đều rõ ràng.

“ Con cháu đều có phúc của con cháu, lão phu nhân không cần lo lắng quá mức, đại tiểu thư hẳn là một người có phúc khí. “ Từ ma ma không ngừng an ủi.

“ Trước quan sát một chút rồi nói. “ Lão phu nhân không kiên nhẫn khoát tay.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kê đơn

Hôm nay là đại thọ sáu mươi tuổi của lão phu nhân, người đến mừng thọ ra vào không dứt. Ở trên đại đường, Cơ lão phu nhân mặc một thân cẩm bào quý giá, mặt mày hớn hờ nghe mọi người nói cười. Cơ Diệp Nhi đứng bên cạnh bà ta, một thân y phục hồng nhạt, trên đầu cài mấy cây ngọc trâm, cả người hôm nay thoát nhìn thanh thuần hiền thực khác thường. Cơ Liễu Nhi một thân váy dài xanh biếc đứng ở một bên khác.

“Đại tiểu thư bộ dáng mỹ mạo nhu thuận, cũng không biết công tử nhà ai có phúc khí rước được người về a.” Một vị phụ thân trong nhà vừa nói vừa cười, lời này vừa nói ra, mọi ánh mắt trong đại đường đều rơi trên người Cơ Diệp Nhi.

Cơ Diệp Nhi vừa nghe, nhất thời không biết làm sao, thẹn thùng cúi đầu, trong lòng không ngừng nghĩ đến những lời nói của đại phu nhân nhắc nhở đêm qua.

“Lão phu nhân, nghe nói Tướng phủ tìm được Tam tiểu thư trở về, như thế nào không thấy bóng dáng nàng đâu?” Không biết ai bỗng nhiên hỏi ra tiếng, làm cho mọi ánh mắt nhìn vào lão phu nhân đều phát ra tò mò.

Nụ cười của lão phu nhân có chút cứng ngắc, làm cho tiện nhân kia đến để gây náo loạn sao?

“Mọi người có điều không biết, thân thể tam tiểu thư từ nhỏ yếu đuối, vừa mới đến Hộ Quốc tự tĩnh dưỡng một năm mới khỏi sắc một chút, hôm nay nhiều người như vậy sợ nàng bị va chạm không tốt cho thân người, tam tiểu thư luôn thích thanh tịnh, yến tiệc tối nay có lẽ nàng sẽ đến một lát.” Đại phu nhân ra tiếng giải thích.

“Thật sự đáng tiếc, lão phu nhân không cần quá thương tâm, tam tiểu thư có Tướng phủ bảo hộ nhất định sẽ tốt lên.” Có người thương tiếc trong lòng nói ra, có lẽ nghĩ Cơ lão phu nhân đang khổ sở khi nghĩ đến thân mình của tam tiểu thư! Sau đó mọi người lập tức hòa theo không ngừng an ủi, cũng không có dừng lại lâu ở cái đề tài này.

Lúc này, Cơ Cửu Nhi chính là nhân nhả ngồi phơi nắng trên tháp thượng, trong tay bưng ly trà nóng, đối diện nàng ngồi chính là Phụng Ngao Hải vừa đến không lâu.

“Cửu Nhi, nơi này của ngươi thực đúng là thanh tịnh.” Phụng Ngao Hải nhìn Cơ Cửu Nhi ôn nhu như nước, “Thật muốn ở trong này mãi không cần đi ra.”

Phụng Ngao Hải thế nhưng có chút ai oán nói.

Cơ Cửu Nhi nhún mày nhìn hắn, trong mắt tràn ra trêu ghẹo __ Đường đường Nhị hoàng tử còn sợ hãi náo nhiệt?

Phụng Ngao Hải nhìn vẻ mặt này của Cơ Cửu Nhi, có chút buồn cười nói: “Ta nói là thật.” Phụng Ngao Hải thở dài, từ trong lòng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, trong đó chỉ có vài tờ giấy mỏng manh, “Ta nhìn ngươi rèn luyện cũng không kém, hẳn đã học qua mấy chiêu thức tự bảo hộ mình, đây là đồ ta tìm được ở trong cung, chiêu thức không nhiều lắm, hơn nữa nhìn qua không quá hao tổn sức lực, thực thích hợp với ngươi đây.”

Cơ Cửu Nhi nhanh tay tiếp nhận, lật xem, trong này là chiêu thức kiếm pháp, thoạt nhìn cũng dễ dàng làm nàng yêu thích không muốn buông tay, lập tức ngừng đầu cảm kích gật đầu với Phụng Ngao Hải.

“Ngươi thích là tốt rồi.” Nhìn Cơ Cửu Nhi cười, trong lòng Phụng Ngao Hải có cảm giác thực ấm áp. Từ một năm trước Cơ Cửu Nhi từ Hộ Quốc tự trở về, Phụng Ngao Hải không vì vậy mà mất liên lạc với nàng, mỗi lần đều theo danh nghĩa đến Tướng phủ bái phỏng để âm thầm gặp mặt. Điều làm Phụng Ngao Hải cao hứng chính là Cơ Cửu Nhi không còn lạnh lùng với hắn nữa, hai người ở cùng một chỗ, giống như là bạn tốt tâm giao nhiều năm.

Phụng Ngao Hải nhìn thời gian không còn sớm, đành cáo biệt Cơ Cửu Nhi rồi đi.

Nhìn bóng lưng Phụng Ngao Hải, Cơ Cửu Nhi có chút đắm chiêu.

“Tiểu thư, thời điểm tiệc tối ngươi trăm ngàn cẩn thận, lấy tính tình của đại phu nhân, nhất định sẽ giở ám chiêu để tiện hại người...” Hồng Nhi bưng trà đi ra, không quên dặn dò mấy lời.

Cơ Cửu Nhi ngừng đầu nhìn trời, híp híp mắt, khoe miệng vậy mà gọi lên nụ cười vô cùng quý dị.

Nương theo ánh trăng, nha hoàn Tinh nhi bên cạnh đại phu nhân lén lút tránh né mọi người đi tới một cái ngõ ngách, từ bên trong ngõ đột nhiên có một tỷ nữ xuất hiện, nhỏ giọng thì thầm với Tinh Văn: “Buổi sáng Nhị hoàng tử ở trong sân cùng với Tam tiểu thư, hiện tại đã đi ra tiền viện.”

Tinh Văn lấy từ trong tay áo ra một cái bọc gì đó đưa cho tỷ nữ kia: “Cẩn thận một chút, đừng làm cho ai phát hiện.” Tinh Văn cẩn thận nhìn bốn phía, cho tỷ nữ kia một cái ánh mắt, sau đó hai người vội vàng rời đi.

Tinh Văn cảm một kiện áo choàng khoác lên người đại phu nhân, âm thầm gật đầu một cái, trong mắt đại phu nhân lập tức hiện lên vui vẻ, xoay người tiếp đón mọi người dùng tiệc vô cùng thân thiện.

Ban ngày Cơ Cửu Nhi lấy cơ thể mình không khỏe giấu mật, nhưng đến tiệc tối nay không thể không lộ diện, bất quá các tiểu thư chưa gả đi đều phải ngồi chung một chỗ.

Cơ Cửu Nhi một thân váy dài màu lam, cố ý làm cho gương mặt mình trắng bệch dọa người, ở dưới ánh trăng mọi người nhìn nàng không khác gì gặp quỷ, có mấy vị tiểu thư xa lạ nhìn Cơ Cửu Nhi thì liếc mắt nhìn nhau một cái, rất nhanh đã xác định thân phận nàng.

“Diệp Nhi giới thiệu một chút được không, chúng ta là lần đầu tiên nhìn thấy vị muội muội này.” Một vị tiểu thư cười nói cùng Cơ Diệp Nhi.

Đáy mắt Cơ Diệp Nhi hiện lên khinh thường, nhưng ngại mặt mũi của Tướng phủ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vị này chính là Tam tiểu thư

năm đó Nhị thúc ta tìm được ở trong rừng, nàng thân mình vẫn không tốt, còn cầm tù nhỏ, không thể nói chuyện, mọi người xin thứ lỗi.” Sắc mặt Cơ Điệp Nhi tràn đầy đau thương giả tạo, thật giống như một tỷ tỷ tốt bụng giải thích giúp muội muội mình.

Mọi người vừa nghe thì liếc nhìn lẫn nhau, tuy rằng lúc trước có nghe người ta đồn đãi nhưng chưa có ai chắc chắn tin tưởng, hiện tại từ trong miệng Cơ Điệp Nhi được chứng thực, mọi người đều nhìn Cơ Cửu Nhi với đủ mọi loại ánh mắt, có thương hại, có châm chọc, còn có vui sướng khi người gặp họa.

Cơ Cửu Nhi đem hết thầy thu vào đáy mắt, nhưng phản ứng gì cũng không có, chính là nhìn Cơ Điệp Nhi nhiều hơn vài lần. Mọi người lúc này liền tách nhau ra nói chuyện phiếm, cơ hồ không có ai quan tâm Cơ Cửu Nhi, chỉ có chỗ Cơ Điệp Nhi phi thường náo nhiệt.

Cơ Điệp Nhi nhìn đồ ăn đầy bàn, cúi con người không biết đang suy nghĩ cái gì. Mấy tỷ nữ ở phía sau đi lên, mỗi người một việc dâng trà nóng đến trước mặt các vị tiểu thư, sau khi uống trà nóng mới được dùng cơm.

“Đây là Quán Sơn ngân điệp của đại ca ta, rất là trân quý, vừa vận nhân dịp ngày vui mang ra để các tỷ muội cùng ném thử.” Cơ Điệp Nhi nói với mọi người rồi nâng chung trà lên cao một chút.

Quán Sơn ngân điệp, đó là cực phẩm trong các loại trà a, mặc dù các tiểu thư trong này đều là quý nhân nhưng cơ hội nhắm nháp cực phẩm này cũng không được nhiều.

Cơ Cửu Nhi nâng chung trà lên, nhiệt khí bay vào trong mũi lập tức làm nàng nheo mắt lại, bắt giữ ánh mắt kích động của Cơ Điệp Nhi, trong lòng nàng cười lạnh, độ ẩm nơi đáy mắt kịch liệt giảm xuống.

Nhìn thấy Cơ Cửu Nhi luôn bùng ly trà mà không có ý tứ muốn uống, Cơ Điệp Nhi có chút sốt ruột, rồi mỉm cười giải thích: “Cửu Nhi muội muội có điều không biết, thọ yến của tổ mẫu ai cũng phải uống một ly trà này, thay tổ mẫu cầu phúc.” Mọi người đã uống trà xong đều nhìn Cơ Cửu Nhi chăm chăm, ai cũng chú ý động tác của nàng.

Cơ Cửu Nhi hít một hơi, mặt không chút thay đổi gật gật đầu, đưa chung trà lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, sau đó dùng khăn lụa lau khóe miệng, liền nhân cơ hội đem ngụm trà phun ra.

Cơ Điệp Nhi nhìn Cơ Cửu Nhi uống trà thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay đầu cùng mọi người nói chuyện, bắt quá ánh mắt lúc nào cũng quan sát biểu tình của Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi bỗng nhiên đứng dậy, thần sắc có chút hoảng hốt, Cơ Điệp Nhi lập tức chạy đến đỡ lấy cánh tay nàng nói: “Muội muội làm sao vậy? Hồng Tụ, nhanh nâng Cửu Nhi muội muội đi sườn ốc nghỉ ngơi! Nói với mẫu thân Cửu Nhi muội muội phát bệnh, nhanh lên.” Cơ Điệp Nhi nói thực vội, Cơ Cửu Nhi trong tay nàng ta giống như hôn mê bất tỉnh, mọi người thấy vậy thì riu rít nhường đường.

Mấy tỷ nữ chạy nhanh đến đỡ lấy người Cơ Cửu Nhi mang vào một căn phòng, Hồng Tụ nhìn người bên ngoài một cái nói: “Đều đi xuống đi, nơi này có ta là được rồi, các người đi hầu hạ khách nhân đi!”

Hồng Tụ quay đầu, đem nút thắt dây áo của Cơ Cửu Nhi lần lượt gỡ ra, làm quần áo nàng lung tung tán loạn, sau đó mới lặng lẽ rời đi.

Khoảnh khắc Hồng Tụ đóng lại cánh cửa, Cơ Cửu Nhi vốn đã hôn mê đột nhiên mở to mắt, cúi đầu nhìn y phục chính mình, đáy mắt nàng lập tức hiện lên sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Xem diễn

Cơ Cửu Nhi sửa sang lại y phục của mình, thần sắc mờ mịt nhìn tình huống trong căn phòng, đôi mắt hoa đào lạnh như băng đến cực điểm. Nghe được bên ngoài có động tĩnh, Cơ Cửu Nhi đứng dậy, rất nhanh né tránh vào một chỗ tối ẩn mình.

Cửa bị người nhẹ đẩy ra, chỉ thấy một bóng dáng đi vào trong, động tác cẩn thận, sau đó liền thấy một gã nam tử xuất hiện vào trong phòng, đẩy người mùi rượu, cái miệng than thở không ngừng nói những lời mê sảng.

“Công tử, cẩn thận cửa.” Hồng Tụ gian nan chống đỡ nam tử, thật vất vả đem người mang vào trong phòng, rất nhanh đóng cửa lại, bởi vì khản trương mà không nhận ra Cơ Cửu Nhi vốn không còn ở trên giường nữa.

Nam tử kia say rượu thần sắc không rõ, mắt cũng không mở ra được, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

“Công tử!” Hồng Tụ định nâng hân dậy, đột nhiên phát hiện tình huống có gì không thích hợp, ngay tại khoảnh khắc nàng ta ngẩng đầu lên, Cơ Cửu Nhi ra tay thật mạnh về phía cổ Hồng Tụ.

Hồng Tụ còn không thấy rõ dung mạo người ra tay với mình lập tức té xỉu, ngã ở trên người nam tử.

Cơ Cửu Nhi không khách khí dùng tám thành sức lực đá vào người Hồng Tụ, làm nàng ta lún hai vòng trên mặt đất mới dừng lại. Nam tử kia từ lúc mang vào đều im lặng đi xuống.

Cơ Cửu Nhi đứng ở một bên, hai mắt hoa đào híp lại, ánh mắt bỗng nhiên chú ý trong tay áo Hồng Tụ có cái gì, nàng trực tiếp đi qua lấy lên, là một bọc giấy màu vàng. Cơ Cửu Nhi mở ra, bên trong là một ít bột phấn màu trắng, nàng hơi nhúm mi, vươn tay chấm một ít đưa lên miệng nếm thử, lại đặt ở mũi ngửi ngửi vài cái, đáy mắt liền hiện lên một tia nghi hoặc.

“Cơ Diệp Nhi!” Cơ Cửu Nhi mắng một tiếng, răng nanh kéo kẹt vang lên, con người lạnh thấu xương miết hướng tên nam tử kia, từ trên xuống dưới một lần rồi sau đó cười lạnh một tiếng.

Cơ Cửu Nhi bóp cơ hàm Hồng Tụ, đem một nửa thốc bột đổ vào trong miệng Hồng Tụ, sau đó đem nửa kia đổ vào trong miệng nam tử, đem hai người nam nữ ném ở trên giường, ánh mắt nguy hiểm nheo lại một cái, nàng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Cơ Cửu Nhi vừa đi ra cửa, liền nhìn thấy Hồng Nhi vội vàng chạy đến.

“Tiểu thư!” Hồng Nhi theo Cơ Cửu Nhi đi vào trong phòng, nhìn đến nếp uốn trên y phục Cơ Cửu Nhi, lại nhìn một chút giấy bao kia thì con mắt trừng lớn, tràn đầy phẫn nộ mắng, “Các nàng thực sự không bằng cảm thú.”

“Ta không sao.” Cơ Cửu Nhi cười châm chọc, “Vi Phượng Ngao Hải không ít lần mời ta uống Quân Sơn ngân điệp, bằng không ta cũng không phát hiện trong ly trà kia có vấn đề.” Sau đó nàng chỉ vào hai bóng dáng trên giường kia nói, “Hồng Nhi, ta chờ xem diễn.”

Hồng Nhi phun ra một hơi, đem y phục của Cơ Cửu Nhi sửa sang thỏa đáng, hai người im lặng một chút liền nghe bên ngoài có động tĩnh. Qua một lúc lâu mới nghe được tiếng bước chân từ xa tới gần, còn có tiếng trò chuyện âm ỉ.

Hồng Nhi cùng Cơ Cửu Nhi liếc nhìn nhau, hai người đều giảm đi hô hấp, kiên nhẫn chờ đợi.

“Nương!” Cơ Diệp Nhi khóc nước mắt chạy đến chỗ đại phu nhân, “Nương, mọi người đang ăn uống vui vẻ, Cửu Nhi muội muội bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, ta đã mệnh cho Hồng Tụ đem nàng đến sườn ốc, nhưng không biết tình huống gì xảy ra.” Thân mình Cơ Cửu Nhi run nhè nhẹ, giống như rất sợ hãi.

Đại phu nhân liếc nhìn Từ ma ma một cái, không dám chần chờ chạy nhanh đến sườn ốc, cửa lập tức bị người đẩy ra, nhưng là tình huống bên trong hoàn toàn làm cho người ta kinh sợ.

Mọi người nhìn đến liền bị dọa ngốc tại chỗ, Cơ Diệp Nhi âm thầm lộ ra một tia cười gian đạt được mục đích.

“Này... này..” Từ ma ma chần chờ, không nhận được quát lớn, “Còn không mang người túm xuống.”

Đáy mắt đại phu nhân xẹt qua một tia thất vọng, nhưng trên mặt lộ ra vô cùng giận dữ, “Còn không mau đem hai người không biết xấu hổ kia bắt lại.”

Cơ Diệp Nhi nghe được tiếng hét lớn, trong lòng càng muốn cười càn rỡ, nàng ta đi vào cửa, đặc ý trong mắt lập tức động lại, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. Hồng Tụ trên người chỉ còn duy nhất một cái yếm ngồi chồm hổm trên người nam tử, sắc mặt phi hồng, thần sắc mê mang, nam tử dưới thân nàng ta cũng phát ra những tiếng ngâm ồ ồ, không khí trong phòng tràn ngập hơi thở mê loạn thần nhiên.

Cơ Diệp Nhi đột nhiên quay đầu nhìn đại phu nhân, môi hơi run run__ vì sao lại là Hồng Tụ? Tiệp nữ nhân kia đâu? Mọi chuyện sao lại thế này?

Đại phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn biểu tình của Cơ Diệp Nhi, thân mình nàng lập tức run lên, trốn qua một bên.

Hai bà tử nghe lệnh tiến lên túm Hồng Tụ xuống dưới, nhưng là ngay tại thời điểm đó, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có tiếng cười nói.

Đại phu nhân trong lòng căng thẳng, sắc mặt Từ ma ma cũng chuyển sang có chút khó coi.

“U, đây là làm sao vậy?” Thái y như thế nào còn ở bên ngoài, không phải Tam tiểu thư đang phát bệnh sao?” Một gã nam tử tò mò lên tiếng hỏi.

“Lão thần tham kiến các vị hoàng tử.” Thái y sắc mặt xấu hổ thỉnh an, thời điểm nhìn đến Cơ Việt thì sắc mặt lão càng thêm mờ mịt không rõ, “Tham kiến Thừa tướng đại nhân.” Dứt lời liền trốn sang một bên, giống như sợ hãi cái gì.

“Ai nha, nhị ca, mau đến đây xem, đây không phải công tử Hứa gia sao? Sao lại ở trong viện này vậy?” Tam hoàng tử tò mò đi vào bên trong, lập tức lớn tiếng hô, “Như thế nào không mặc y phục a, nha, hảo xấu hổ, hảo xấu hổ!” Nói xong còn ôm hai mắt đi ra ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị trốn sau người Nhị hoàng tử Phượng Ngao Hải.

“Đạo đãi khách Phủ thừa tướng thực đặc biệt.” Tam hoàng tử đỏ mặt, nửa ngày trầm mặc đột nhiên nói ra một câu nói mặc danh ki diệu.

Bóng lưng đại phu nhân cứng ngắc, hơn nửa ngày mới xoay người thỉnh an các vị hoàng tử cùng lão tổ tông nhà mình.

Bà ta nhìn tình hình thì quyết đoán nhường đường, sắc mặt phi thường khó coi đứng sang một bên. Mà Từ ma ma từ lúc phát hiện có điều dị thường đã vung trợn rồi đi.

Cơ Việt đứng ở cửa, con người sắc bén nhìn hết thấy khung cảnh trong phòng. Hồng Tụ khoác một kiện áo quý sụp trên mặt đất, thần trí đã khôi phục hơn phân nửa thì vô cùng hoảng sợ, nàng ta cắn môi không chế thân thể phản ứng của mình. Nam tử trên giường vậy mà không có tỉnh táo, vẫn không ngừng làm ra các động tác dâm dục kêu ngâm.

“Đúng là không biết thẹn.” Sắc mặt Cơ Việt đen xì, hẳn thực không đoán được sẽ phát sinh chuyện này, các vị hoàng tử phía sau vẫn đang trừng mắt nhìn ông ta, ông ta làm sao có thể làm qua loa truyện này, “Mang ra ngoài, trượng tể!” Ông ta không khách khí ra lệnh.

Cơ Diệp Nhi trốn ở một bên sắc mặt trắng bệch, nếu không phải có tỷ nữ bên cạnh chống đỡ thân thể đã sớm ngồi phịch xuống. Đại phu nhân nghe được mệnh lệnh của lão tổ tông, ngược lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hồng Tụ trừng lớn trông mắt, ngẩng đầu sợ hãi nhìn Cơ Việt: “Lão thái gia tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết sai rồi!” Hồng Tụ đung đầu thật mạnh, không để ý cái trán đã sớm xanh tím.

“Mang ra ngoài.” Cơ Việt hô lớn.

Hai gã sai vặt đi lên trước, kéo Hồng Tụ ra ngoài.

Hồng Tụ lúc này nhìn được Cơ Diệp Nhi trốn ở một bên, ánh mắt như tro tàn bỗng nhiên sáng ngời, “Tiểu thư cứu mạng, cứu mạng, nô tỳ..”

“Một cái tiện tì, sao có thể lớn mật như vậy, còn làm cho nàng la hét cái gì, bịt miệng nàng ta lại.” Đại phu nhân bỗng nhiên quát lớn, cắt đứt tiếng hô của Hồng Tụ, bà ta quay đầu xấu hổ cúi người với Cơ Việt, “Là con dâu không quản lý tốt hậu viện, làm cho Tướng phủ hổ thẹn.”

Ánh mắt Cơ Việt dừng trên người đại phu nhân thật lâu rồi mới rời đi, quay đầu nhìn ánh mắt châm chọc của các vị hoàng tử, lão ta liền lạnh tỉnh cáo tội.

Chính ngay lúc này, cửa sườn ốc bên cạnh bỗng nhiên mở ra, mọi ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng bị hấp dẫn đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tính nhảm

“Quý a!” Tam hoàng tử đột nhiên hét toáng lên, sau đó lập tức trốn kĩ sau lưng Phụng Ngạo Hải, tiếp theo lại lộ nửa đầu ra ngoài tìm hiểu, nhìn đến ở một cánh cửa khác có một người mơ hồ đi ra ngoài, khi hắn nhìn đến gương mặt Cơ Cửu Nhi lập tức cảm thấy nao nao.

Sắc mặt Cơ Cửu Nhi tái nhợt, suy yếu tựa trên người Hồng Nhi, thân mình khẽ run, hình như nàng mất rất nhiều khí lực mới ổn định được thân mình. Nhìn rất nhiều gương mặt xa lạ phía trước, Cơ Cửu Nhi tỏ ra không biết phải làm sao.

“Thái y, còn không mau chữa trị cho tam tiểu thư.” Phụng Ngạo Hải nhíu hai hàng lông mày, lập tức mệnh lệnh cho Thái y đang trốn ở một bên. Mà một lời nói bình thường như vậy của hắn, lại giống như ném một viên đá lớn ở giữa mặt hồ tĩnh lặng, làm tâm tư mỗi người ở đây đều không giống nhau.

Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, không tình nguyện âm thầm nháy mắt, hai tỷ nữ bên cạnh bà ta lập tức chạy ra nâng Cơ Cửu Nhi trở lại trong phòng.

“Thật sự là đáng tiếc.” Một vị hoàng tử không nhịn được cảm thán, “Đúng là thiên đồ hồng nhan a.”

Ngay sau đó, lão phu nhân được người nâng đỡ chậm rãi đi tới, trên mặt ảm đạm tức giận, nhìn đến các vị hoàng tử cùng khách nhân đang đứng xem náo nhiệt trong gia môn nhà mình, cái trán bà ta nổi đầy gân xanh, “Hôm nay là sinh thần của lão bà tử này, xảy ra chuyện như vậy thực làm cho mọi người chê cười rồi, Tướng phủ hôm nay hướng mọi người vô cùng xin lỗi, lão bà tử ta tại chỗ này tạ tội.”

Mọi người đang vây quanh chỗ này thấy lão phu nhân Tướng phủ đích thân đi đến, tự nhiên nói mấy câu chúc mừng, biết đôi phương có ý tiễn khách đều tự động lấy cớ chủ động rời đi, nhưng mấy vị hoàng tử vẫn đứng nguyên tại chỗ căn bản không có chút ý tứ rời đi nào.

Ánh mắt lão phu nhân sắc như lưỡi dao nhìn đại phu nhân, lại trừng mắt giận giữ nhìn Cơ Diệp Nhi đang trốn ở một chỗ.

Thấy y bắt mạch xong đi ra ngoài, thỉnh an với Cơ Việt cùng Cơ lão phu nhân: “Bệnh tình của tam tiểu thư vốn căn tĩnh dường thật tốt, về sau cần phải chú ý hơn.” Sau đó hắn kê một đơn thuốc rồi nhanh chóng rời đi.

Phụng Ngạo Hải nhìn bóng dáng vội vàng của Thái y, đối với Đình Hải gật đầu một cái, sau đó nhìn lên người Cơ Việt: “Nếu tam tiểu thư không còn gì đáng ngại, bốn hoàng tử sẽ không quấy rầy Tướng phủ nữa, Cơ gia danh môn, bốn hoàng tử tin tưởng năng lực của Thừa tướng.” Phụng Ngạo Hải lướt nhìn Cơ Việt đầy thâm ý, cáo biệt một tiếng cùng Cơ lão phu nhân liền xoay người rời đi.

Tam hoàng tử thấy vậy lập tức đuổi theo: “Nhị ca, đừng đi nhanh như vậy, đợi đệ với!”

Những hoàng tử khác thấy Phụng Ngạo Hải rời đi, cũng đều tự động đuổi theo.

“Chiếu cố Hứa công tử thật tốt!” Cơ Việt bỏ lại một câu liền phát tay rời đi, đem nơi này giao cho Cơ lão phu nhân giải quyết, dù sao đây cũng là sự tình chỗ hậu viện.

Một phòng mọi người đều cảm như hén, không khí ngưng trọng, Cơ lão phu nhân ngồi trên tháp dùng ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người: “Tốt, tốt lắm!” Cơ lão phu nhân giận dữ đến mức bật cười, “Đêm nay mặt mũi Tướng phủ đều mất hết!”

Bà ta vỗ thật mạnh vào tay vịn, quay đầu nhìn Cơ Điệp Nhi.

Cơ Điệp Nhi cúi đầu càng thấp, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, lập tức quỳ xuống mặt đất khóc: “Tổ mẫu bớt giận, là tôn nữ nhận thức không rõ, để cho Hồng Tụ làm ra loại chuyện rêm pha như vậy, đánh mất thể diện của Tướng phủ, tôn nữ cam nguyện chịu phạt.” Thực chất không ai hiểu được trong lòng Cơ Điệp Nhi lúc này thông khổ cỡ nào, Hồng Tụ vì nàng mới chết, mất đi Hồng Tụ cũng giống như chặt đứt một cánh tay của Cơ Điệp Nhi vậy.

Cơ lão phu nhân híp mắt, nhìn Cơ Điệp Nhi quỳ dưới đất, trong mắt tràn đầy thất vọng: “Biết sai là tốt rồi! Trong khoảng thời gian này cùng Lưu ma ma học quy củ cho tốt đi, Tinh Sương là người trầm ổn, làm việc cẩn thận, về sau cho nàng thay thế vị trí của Hồng Tụ. Có Tinh Sương chiếu cố người, ta cũng yên tâm.”

Cơ mặt Cơ Điệp Nhi run lên, cắn cắn cánh môi mình, tổ mẫu muốn cho người giám thị nàng sao, “Cảm tạ tổ mẫu.”

Nàng cảm tạ đại ân rồi xoay người rời đi.

Trên đường trở về Cơ Điệp Nhi vừa vặn đi qua viện tử nhìn thấy Cơ Cửu Nhi, một đôi con ngươi tràn đầy phẫn nộ đối diện một đôi mắt hoa đào vô cùng bình tĩnh, giờ phút này Cơ Điệp Nhi chỉ hận không thể đem tiện nhân trước mặt mình xé nát.

“Tiện nhân!” Cơ Điệp Nhi nghẹn nửa ngày không thể phát tiết liền phun ra hai chữ.

“Đại tiểu thư mạnh khỏe!” Hồng Nhi thân nhiên vấn an, xoay người thúc giục Cơ Cửu Nhi, “Tiểu thư mau trở về thôi, Thái y nói thân thể người yếu đuối không thể chịu gió lớn.”

Cơ Cửu Nhi gật gật đầu, thời điểm nàng đi qua người Cơ Điệp Nhi, dừng một chút, ánh mắt đảo qua người Cơ Điệp Nhi tràn đầy sắc lạnh, giống như một phen lợi kiếm rình rập muốn đâm vào căn cổ trắng nõn kia.

Thân mình Cơ Điệp Nhi run lên, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

“Đại tiểu thư, người không việc gì chứ?” Tinh Sương chạy đến đỡ lấy người Cơ Điệp Nhi, lo lắng hỏi.

Cơ Điệp Nhi cắn môi, nhin tức giận trong lòng xuống đi về phía trước.

Cơ Cửu Nhi trở lại phòng của mình, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một chút ý cười: “Tiền mất tật mang, thật sự là không có lời.” Cơ Cửu Nhi nhận khăn bông Hồng Nhi đưa qua, xoa xoa trên mặt mình, khuôn mặt tái nhợt lập tức biến mất không thấy, ngược lại hé ra một gương mặt nhỏ nhắn hồng nộn, làm gì có một tia suy yếu nào.

“Đại phu nhân cùng đại tiểu thư hôm nay được dịp đẹp mặt.” Hồng Nhi cười nhạo vài tiếng, chính là lại thờ dài bất mãn: “Đáng tiếc, không có căn cứ để bắt đền đầu các nàng.”

“Bắt được thì như thế nào?” Cơ Cửu Nhi khẽ lắc đầu, “Hồng Nhi nghĩ lão bà tử kia không nhìn ra bút tích của đại phu nhân cùng Cơ Điệp Nhi? Chuyện này chỉ sợ cũng có giúp đỡ của bà ta!” Trên mặt Cơ Cửu Nhi hiện lên một chút tức giận.

“Tiểu thư làm sao mà biết?” Hồng Nhi khó hiểu, vì sao tổng cảm giác Cơ Cửu Nhi quen thuộc người trong tướng phủ còn hơn cả nàng đây!

“Nếu lão phu nhân cũng nhúng tay, sự tình làm sao có thể trở nên tệ như vậy?”

“Kế hoạch có lẽ không hợp ý trời cho lắm, các nàng lại để cho đầu con lợn Cơ Điệp Nhi ra tay a.” Cơ Cửu Nhi ngồi vào trên giường, trên mặt tràn đầy ý lạnh: “Có một lần sẽ có lần hai, c hung ta cứ nhìn dần dần. Nếu các nàng thích ngoạn, bốn tiểu thư liền bồi các nàng.”

Hồng Nhi nhíu mày lo lắng ở tướng phủ, Cơ Cửu Nhi không được sủng ái, đi nửa bước cũng khó, vậy nàng muốn đầu như thế nào?

“Thật sự là hồ đồ!” Cơ lão phu nhân trừng mắt nhìn đại phu nhân, hận mình rèn sắt không thành thép, “Ngươi dạy dỗ nữ nhi ngươi như vậy? Tốt, rất tốt!”

“Nuơng?” Đại phu nhân về mặt ủy khuất, bà ta đã cảnh cáo Cơ Điệp Nhi không ít lần, ai biết nàng dám làm ra loại sự tình như thế này. Thực chất trong lòng bà ta không có nhiều tức giận Cơ Điệp Nhi, hôm nay bà ta đã chứng thực được Nhị hoàng tử đúng là có quan hệ với tiện nhân kia, phẫn nộ của nàng không thể biểu đạt thành lời được, nhưng là dồn trên người Cơ Cửu Nhi, một cái tạp chủng của tiện nhân kia sinh ra, dựa vào cái gì mà nhận ưu ái của Nhị hoàng tử, đem nàng ta so sánh với Cơ Điệp Nhi, nàng ta chẳng là cái gì cả.

“Ngươi trở về tự mình tính ngộ cho ta.” Cơ lão phu nhân trừng mắt nhìn qua, “Đi ra ngoài!” Dứt lời liền đuổi đại phu nhân ra ngoài.

“Lão phu nhân, ngươi chú ý thân mình, mặc kệ nói như thế nào hôm nay vẫn là đại thọ của người.” Từ ma ma thâm than trong lòng, nhìn ánh mắt ưu sầu

của lão phu nhân, liền cũng hiểu được một phần sự thương tâm trong đó, đại phu nhân là một người thông minh tại sao lại dưỡng dục ra một nữ nhi ngu xuẩn như vậy đây?

“Đại tiểu thư tuổi còn nhỏ, không hiểu một số chuyện cũng là chuyện thường tình, sau này lão phu nhân giáo dục nàng thật tốt là được rồi.” Từ ma ma trấn an.

“Ai... Nếu biết trước như thế này, ta sẽ không để cho nhà lão đại giáo dục Điệp Nhi!” Cơ lão phu nhân không cam lòng nói, “Dù sao đã đến mức này, hi vọng còn kịp.” bà ta suy yếu nằm xuống, đáy mắt xẹt qua lệ quang, “Thật đúng là xem thường tiện nhân kia! Xem ra lão gia đã chú ý tới nàng.”

Từ ma ma hơi sùng ốt, sau đó phản ứng lại: “Lão phu nhân đừng nói như vậy, đều là tiểu thư của Tướng phủ ta, giống nhau cả.”

“Tham kiến Nhị hoàng tử.” Vị thái y vừa rồi chuẩn trị cho Cơ Cửu Nhi bị Phụng Ngao Hải truyền đến một gian phòng bí mật.

Phụng Ngao Hải đưa lưng về phía hắn đột nhiên xoay người, thần sắc nghiêm túc nhìn Thái y: “Chuyện của Tam tiểu thư Tướng phủ...”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tâm sự với nữ nhi

Năm ngày sau đại thọ của Cơ lão phu nhân, Cơ Vũ một thân phong trần gấp gấp trở về.

“Lão gia, các nàng thật khi dễ người quá đáng, tiểu thư tốt xấu gì cũng là thiên kim tiểu thư của Tướng phủ!” Hồng Nhi lải nhải phân trần mọi chuyện xảy ra gần đây, ngay cả chuyện Cơ Cửu Nhi bị hãm hại cũng kể không sót một chữ.

Nghe xong từng này chuyện, sắc mặt Cơ Vũ rất khó coi, Cơ Cửu Nhi thấy vậy khẽ đứng thẳng thân người mở miệng: “Không phải ta vẫn bình yên vô sự sao? Mặc dù ta không biết phụ thân ở bên ngoài làm chuyện gì cho Tướng phủ, nhưng là ta biết, bọn họ vẫn có phần kiêng kị mặt mũi của người, sẽ không thật sự tàn nhẫn với ta.” Cơ Cửu Nhi nói ra phân tích của mình, “Huống hồ, với người ngoài ta là một người câm, chẳng có chút tính uy hiếp nào cả.”

Cơ Vũ nhú mồm, có chút đau lòng nhìn Cơ Cửu Nhi, thân thủ ôm Cơ Cửu Nhi vào trong ngực: “Thực xin lỗi Cửu Nhi, phụ thân vô năng không bảo hộ được nương của người, không cho người cuộc sống yên ổn.”

Cơ Cửu Nhi cúi mắt, âm thầm thở dài, từ ngày nàng biết Cơ Vũ phải giải quyết việc ở bên ngoài đã phát hiện điều không bình thường rồi, cùng với hành tung bất định hai năm nay của hắn, không khó cho nàng khi biết được Cơ Vũ là thế lực trong bóng tối của Tướng phủ, giúp Cơ Việt lão hồ ly xử lý những chuyện tình không tiện cho người biết.

Hồng Nhi nhìn cảnh này mà khóe mắt hồng hồng.

Cơ Vũ thu liễm cảm xúc, từ trong lòng lấy ra một cái bao giấy, thật cẩn thận mở ra đem vật bên trong đưa cho Cơ Cửu Nhi: “Đây là lễ vật phụ thân đưa cho Cửu Nhi, nhìn xem có thích không?” Cơ Vũ nhìn Cơ Cửu Nhi đẩy từ ái.

Trước mắt Cơ Cửu Nhi sáng ngời, là một đôi khuyên tai mã não màu đỏ, giống như hai giọt lệ, thật xứng với chiếc nhẫn trên ngón tay của nàng. Cơ Cửu Nhi lập tức nhờ Hồng Nhi đeo lên tai: “Phụ thân, nhìn có được không?”

Cơ Cửu Nhi cười khê, hơi động cái đầu của mình.

“Đẹp lắm, Cửu Nhi của chúng ta nhìn cái gì cũng đẹp!” Cơ Vũ nhìn một đôi mắt hoa đào của nàng cười với mình tràn đầy vui vẻ, trong lòng cảm khái: “Thời gian qua nhanh quá, Cửu Nhi đã mười ba rồi, qua hai năm nữa có thể gả ra cho người ta.” Cơ Vũ vuốt ve hai mắt Cơ Cửu Nhi, đôi mắt này so với Dao Tuyết thật giống như đúc.

Trong lòng Cơ Cửu Nhi nổi lên một cái xem thường: “Phụ thân, người nghĩ sớm quá rồi, muốn đem nữ nhi đuổi ra ngoài sớm như vậy?” Cơ Cửu Nhi trừng mắt nhìn Cơ Vũ, về mặt ai oán.

Cơ Vũ thoải mái cười ha ha: “Phụ thân làm sao dám?”

Cơ Cửu Nhi trầm mặc trong chốc lát, nàng cảm giác nên nói sự tình này cho Cơ Vũ. Nàng ngẩng đầu lên, sắc mặt nghiêm túc nói: “Phụ thân, nữ nhi có chuyện muốn nói.”

Hồng Nhi thấy thế mỉm cười: “Nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn, lão gia cùng tiểu thư cứ trò chuyện là tốt rồi.”

Dứt lời liền lui xuống.

“Phụ thân, trong khoảng thời gian này tình duyên, nữ nhi đã suy nghĩ rất nhiều. “ Trên mặt Cơ Cửu Nhi tràn đầy ý cười thản nhiên, không có giả dối, đây là một nụ cười chân chính của nàng đối với người thân nàng nhận định, “ Ta trở về nơi này ba năm, tuy rằng ta không có trí nhớ trước mười tuổi, nhưng cảm giác trong lòng ta không phải giả, ta không ngốc. “ Cơ Cửu Nhi từ từ nói xong, nhìn Cơ Vũ nhíu mày mà âm thầm buồn cười : “ Nữ nhi vĩnh viễn là nữ nhi của phụ thân, nhưng nữ nhi thừa nhận cha, cũng không thừa nhận Cơ gia. Nữ nhi hi vọng phụ thân hiểu được. “

Cơ Vũ nhìn kỹ Cơ Cửu Nhi, nàng nguyên bản là đứa nhỏ mười ba tuổi, là một tiểu cô nương vô câu vô thúc, nhưng Cơ Vũ lại nhìn được trong mắt nữ nhi mình tang thương, thành thực, ôn trọng, đây là nàng bất tri bất giác lộ ra với hắn, có lẽ chính nàng cũng không ý thức được.

“ Vì sao Cửu Nhi nói như vậy ? “ Cơ Vũ hỏi lại, khuyên nàng, “ Tuy tổ phụ cùng tổ mẫu ngươi có chút bất công, có lẽ đối ngươi có ngờ vực vô căn cứ, nhưng bọn họ là thân nhân của ngươi, Cửu Nhi không chỉ có phụ thân, ngươi không phải người cô độc. “

“ Nữ nhi chỉ thừa nhận thân nhân ‘thật sự ‘ ! “ Cơ Cửu Nhi hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một cổ cứng cỏi.

Cơ Vũ cười rộ lên, “ ngươi a, cùng nương của ngươi một cái tính tình giống nhau ! “ Trong mắt ánh ra nhu hòa, Cơ Vũ nhìn người trước mặt, dường như nhớ đến chuyện trong quá khứ nói : “ Nương của ngươi năm đó cũng nói như giống ngươi bây giờ. “

Cơ Vũ nhìn Cơ Cửu Nhi đầy sủng ái, “ Được rồi, phụ thân đã biết. Nhưng việc hôn nhân với việc này không giống, phụ thân cho ngươi quyền lợi tự lựa chọn lão công, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải vượt qua cửa ải của phụ thân. “

Đôi mắt hoa đào lóe sáng, Cơ Cửu Nhi phốc xuy bật cười, “ Phụ thân thông minh, dễ dàng hiểu ý nữ nhi như vậy ! “

Cơ Vũ điểm cái mũi Cơ Cửu Nhi nói nhẹ : “ ngươi nha ! “ Cơ Cửu Nhi thông minh đến mức làm hắn muốn đau lòng, hắn vốn muốn cho nữ nhi mình một cuộc sống vô ưu vô lo.

Phụ tử hai người đang ăn cơm vui vẻ, trong phòng thình thoảng còn truyền ra tiếng cười sung sướng, tiểu viện lạnh lùng hoang vắng mọi khi giống như được tiếp cho một luồng sinh khí mới.

“ Phụ thân có ý kiến gì với Phụng Ngạo Hải không ? “ Cơ Cửu Nhi nghịch ngợm buông chiếc đũa trong tay, hỏi.

“ Phụng Ngạo Hải là một người có tâm kế, làm việc trầm ổn, không chậm không nóng nảy, nếu hắn có tâm mưu đoạt chức vị kia có lẽ có thể làm. “ Cơ Vũ đánh giá khách quan, tuy rằng hắn không theo con đường làm quan, nhưng mọi chuyện trong triều diễn biến ra sao hắn đều biết hơn phân nửa.

Cơ Cửu Nhi gật đầu, không khác lắm với suy nghĩ của nàng.

Cơ Vũ nhìn Cơ Cửu Nhi cười thầm, trên gọi hỏi : “ Như thế nào, Cửu Nhi thích ? “

Cơ Cửu Nhi giật giật khóe miệng, nhìn ý cười Cơ Vũ cất giọng lo lắng, lắc đầu : “ Nữ nhi không biết hắn nghĩ cái gì, nhưng nữ nhi tuyệt đối không cường ép chính mình. Phụng Ngạo Hải này, còn chờ quan sát. “

Cơ Vũ nhíu mày, nhìn được sự bình tĩnh của nàng mà âm thầm vui mừng, “ Không hỏi là nữ nhi của Cơ Vũ ta ! Phụ thân tin ngươi sẽ xử lý tốt. “

“ Vạn nhất nữ nhi gặp gỡ rắc rối thì làm thế nào ? “ Cơ Cửu Nhi vẽ mặt chần chờ.

“ Nếu trời sụp, phụ thân đều vì Cửu Nhi mà trống ! “

Cơ Liễu Nhi nghe thị nữ của mình báo tin, suýt chút nữa cười không ngừng được : “ Đúng là nữ nhân ngu xuẩn. “

“ Tiểu thư, cẩn thận tai vách vạch rừng. “ Hồng Hoa nhắc nhở, cố ý đè thấp thanh âm của mình, “ Nô tỳ cảm thấy Hồng Tụ chết thật oan uổng. “

Cơ Liễu Nhi nhìn Hồng Hoa thờ dãi không nói gì, chỉ là thần sắc hiện lên nghi hoặc, “ Chỉ sợ kế hoạch gì đó của đại phu nhân thất bại đi ! “ Cơ Liễu Nhi cười rộ lên, hàm xúc nói : “ Hồng Hoa, đi với cho đi nương, trong khoảng thời gian gần đây phải tận lực tránh né đại phu nhân. “

Hồng Hoa lĩnh mệnh gật đầu.

Cơ Diệp Nhi ngồi ở trong phòng Cơ Duy, sắc mặt xanh mét, không khách khí nắn to : “ Dựa vào cái gì ? Dựa vào cái gì cho tiện nhân kia chiếm tiện nghi như vậy, nàng ta rốt cuộc có cái gì tốt ? Đại ca, ta không phục, ta không phục. “ Cơ Diệp Nhi tùy tay ném hết ly trà trên bàn, thờ phỉ phỉ gào thét.

Cơ Duy nhìn Cơ Diệp Nhi, trong mắt xẹt qua tia đau lòng : “ Diệp Nhi, ngươi quá hấp tấp rồi. “ Cơ Duy kiên nhẫn khuyên giải, “ Nếu ngày đó nương không giết chết Hồng Tụ, để ngươi một mình giải quyết, có lẽ hiện tại ngươi không có cơ hội ngồi ở đây rồi. “

Cơ Diệp Nhi mẫn miệng, bỗng nhiên trầm mặc không lên tiếng.

“ Chỉ cần Nhị thúc còn ở trong phủ này một ngày, tổ phụ sẽ không để cho nữ nhân kia gặp phải chuyện gì không may. Hơn nữa hiện tại Nhị hoàng tử đã ra mặt vì nàng ta, sợ rằng tổ phụ muốn cân nhắc một phen nữa. “ Cơ Duy phân tích mọi việc.

“ Đại ca, vậy chúng ta phải làm sao ? “ Cơ Diệp Nhi khẩn trương ngẩng đầu, sốt ruột nói : “ Đại ca, ngươi thử nghĩ một cái biện pháp được không, ta không muốn gả cho người khác ngoài hắn. “

“Đề ta nghĩ xem “ Cơ Duyệt trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lão hồ ly

Cơ Việt đem các phòng triệu tập lại trong từ đường, từ đại phòng, chi thứ hai, tam phòng trở xuống.

Thời điểm Cơ Cửu Nhi đi theo Cơ Vũ vào trong từ đường, mây nhu lại, ánh mắt mọi người thế nhưng đều dán chặt trên người nàng, sự phần hận không phải là giả.

Cơ Cửu Nhi cầm bàn tay Cơ Vũ, cảm thụ được hơi ấm truyền đến, lúc này mới gạt bỏ đi xúc động quay đầu ở trong lòng.

Ánh mắt lợi hại của Cơ Việt đảo qua mọi người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Cơ Cửu Nhi, “Tam nha đầu, lại đây với tổ phụ.” Thanh âm bình thản, giống như lão ta rất yêu thương nàng.

Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu nhìn Cơ Vũ, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của hắn mới không tình nguyện đi đến trước mặt Cơ Việt. Cơ Việt nhìn nàng cười cười, “Tam nha đầu đều là cốt nhục của Cơ gia ta, đáng nhẽ phải viết tên vào gia phả mới đúng, đáng tiếc luôn bị đủ loại sự tình trì hoãn, cũng may hôm nay là ngày lành, mọi người trong nhà cùng có mặt.” Cơ Việt từ ái nhìn Cơ Cửu Nhi, xoay người lấy ra một cuốn sổ ở trên giá phía sau, mở ra rồi đưa cho Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu, phát hiện tên của chính mình viết ở dưới Cơ Vũ cùng Dao Tuyết. Trong lòng âm thầm giật mình, lại có chút tức giận không nói nên lời, nhìn nét mực kia đã khô từ rất lâu rồi, vậy mà bây giờ lão già này mới công bố ra, chỉ sợ có tâm tư gì khác.

Cơ Việt nhìn ánh mắt Cơ Cửu Nhi nói: “Tam nha đầu, từ hôm nay trở đi, ngươi liền chân chính nhập vào gia phả Cơ gia ra, hy vọng ngươi tôn trọng giáo huấn của Cơ gia, vì Cơ gia ta làm vẻ vang gia tộc.” Cơ Việt phát tay, gãi sai vật phía sau lập tức đưa lên ba nén hương cho nàng.

Cơ Cửu Nhi tiếp nhận hương, liếc nhìn Cơ Việt một cái, sau đó trực tiếp đem hương cắm vào giữa lư hương, ngay cả lễ bái đều không muốn làm.

Cơ lão phu nhân nhân nguyên bản ghen khí cả một ngày trời vì việc này, vừa thấy thế thì hoàn toàn bùng nổ, “Ngươi đây là thái độ gì, trước mặt tổ tông Cơ gia ngươi cũng dám cảm rõ, quy củ trong đầu ngươi đều vứt cho chó ăn hết rồi à?” Bà ta thở phì phì mắng.

Đại phu nhân cùng Tam phu nhân ngồi bên cạnh lập tức an ủi, đẩy mắt đại phu nhân tràn đầy châm biếm, mà trên mặt tam phu nhân lại tràn đầy khó hiểu.

Con người sắc bén của Cơ Việt nhìn qua Cơ Cửu Nhi, giống như lợi kiếm sắc bén hận không thể xuyên thủng thân thể nàng.

“Àm ỹ cái gì!” Cơ Việt trừng mắt nhìn Cơ lão phu nhân, “Tam nha đầu từ nhỏ đã không có mẫu thân bên người, không hiểu quy củ, mạo phạm trưởng bối làm sao tránh khỏi.” Cơ Việt khuyên giải, “Nếu đã cắm hương, nghi thức cũng coi như hoàn thành, Tam nha đầu, sau này học tốt quy củ, đừng làm cho trưởng bối Cơ gia mất mặt thất vọng!”

Cơ Cửu Nhi cúi đầu, làm ra bộ dáng biết lỗi nhân ai, nghe xong lời khuyên của Cơ Việt thì buồn bã gạt đầu.

“Vũ nhi, tam nha đầu mặc ách tặc (Câm) không thể trì hoãn thêm nữa, mau chóng tìm Thái y giỏi chẩn trị tốt cho nàng, đừng để chậm trễ phúc khí.” Cơ Việt quay sang Cơ Vũ nói chuyện, đồng thời cũng cảnh báo cho Cơ lão phu nhân, đừng có ở đây động tay động chân.

Cơ Diệp Nhi gắt gao cắn môi ngồi một bên, khăn tay đã muốn nắm chặt thành một đoàn, nàng ta âm thầm trừng mắt phần hận nhìn Cơ Cửu Nhi, giống như hận không thể ăn thịt được nàng ____ Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì một cái tiện nhân không có mẫu thân lại được tổ phụ thương thức như thế, dựa vào cái gì?

Cơ Duyệt âm thầm liếc mắt cùng Đại phu nhân, à lão đại Cơ Tập cùng lão Tam Cơ Vân đều mừng thay cho Cơ Vũ, vì hắn mà cao hứng. Nhưng trong lòng Cơ Vũ chỉ có cười khổ, hắn biết trong lòng Cửu Nhi không thích chuyện này, nàng chắc chắn ngại mặt mũi của hắn nên mới yên lặng không lên tiếng như thế.

Cơ Việt chắc đã biết Cơ Cửu Nhi sẽ không làm hắn mất mặt.

“Diệp Nhi, Liễu Nhi, các ngươi là tỷ tỷ của Cửu Nhi, sau này làm gì đều phải chiếu cố đến muội muội, quan tâm nhiều hơn đến Tam nha đầu.” Cơ Việt nhìn Cơ Diệp Nhi cùng Cơ Liễu Nhi nói.

Cơ Diệp Nhi cực lực không tình nguyện đáp ứng, Cơ Liễu Nhi lại có vẻ cung kính, lúc đầu nàng còn có nhiều lợi thế hơn Cơ Cửu Nhi, nhưng là hiện tại nàng phải xem xét đánh giá của mình, trong lòng không ngừng vì chuyện này mà nổi lên cổ kị.

Ra khỏi Từ đường, về mặt Cơ Liễu Nhi tràn đầy vui mừng: “Chúc mừng Cửu Nhi muội muội, tổ phụ vốn là tộc trưởng của Cơ gia ta, hôm nay tổ phụ tự

mình chủ trì muối muối nhập môn, Cửu Nhi muối muối thật là may mắn.” Cơ Liễu Nhi thân thiết đi bên cạnh Cơ Cửu Nhi, “Sau này có chuyện gì, tỷ tỷ còn cần muối muối giúp đỡ.”

Cơ Cửu Nhi bình tĩnh nhìn Cơ Liễu Nhi, khẽ gật đầu.

Cơ Diệp Nhi đi ở phía sau trừng mắt nhìn hai người Cơ Cửu Nhi, cười nhạo nói: “Đắc ý cái gì, không có những người khác trong tộc làm chứng, ngươi cho là chính mình là người Cơ gia, mơ mộng hão huyền!” Nàng ta dứt lời liền nghênh ngang rời đi...cho dù nhập vào gia phả, có mẫu thân cùng ca ca của nàng nghĩ kể, một Cơ Cửu Nhi nho nhỏ cũng không thể làm ra sóng gió gì.

“Cửu Nhi muối muối chớ trách, tính tình đại tỷ tuy rằng không tốt, nhưng thật ra cũng không xấu.” Cơ Liễu Nhi lên tiếng giải thích, nhìn đến sắc mặt thản nhiên của Cơ Cửu Nhi lại nói: “Muối muối có việc gì cứ đi tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ có việc đi trước đây.” Cơ Liễu Nhi xoay người rời đi, chính là khoảnh khắc xoay người này, tươi cười trên mặt nháy mắt biến mất, đáy mắt lập tức nổi lên lệ quang.

Cơ Cửu Nhi nhìn bóng dáng Cơ Liễu Nhi thật lâu, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh, nàng gật đầu với Hồng Nhi, hai người liền muốn trở về.

Ngày hôm sau, Phụng Ngao Hải trực tiếp đến bái phỏng Cơ Cửu Nhi, vào sân viện của chi thứ hai.

Phụng Ngao Hải nhìn gương mặt Cơ Cửu Nhi tràn đầy hồng hào, đáy mắt không khỏi nhu hòa đi nhiều, “Xem ra Cửu Nhi đã luyện kiếm phổ rồi.” Ánh mắt hắn có chút phức tạp hỏi nàng, “Cửu Nhi muốn cảm tạ như thế nào đây?”

Cơ Cửu Nhi phẩm trà, không phản ứng, chính là âm thầm nhìn thần sắc Phụng Ngao Hải.

Phụng Ngao Hải bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng: “Thật sự là tự tìm phiền não!” Hắn than thở một tiếng, đáy mắt lại lộ ra một tia sùng nịnh, “Khi nào Cửu Nhi đủ năng lực cùng ta khoa tay múa chân, ta có thể kiểm nghiệm được thành tích của ngươi đây!”

Trong mắt Cơ Cửu Nhi vừa chuyển, gật gật đầu, nàng đặt ngón tay vào trong nước trà, viết chữ ở trên mặt bàn: Chờ tâm tình của bản cô nương tốt rồi nói sau.

Phụng Ngao Hải nhìn thấy lập tức cười khê: “Mấy ngày trước có một quán trà mới khai trương, bên trong điểm tâm ngọt đều là đồ kỳ lạ, sáng mai ngươi có muốn đi ra ngoài không, ta mời ngươi.” Hắn nhìn nàng, lúc sau lại bổ sung nói, “Người ra vào nơi đó đều là văn nhân võ sĩ, ngươi nghe bọn họ nói chuyện có thể giải buồn, không cần suốt ngày ngậm ngùi ở trong tướng phủ.”

Đáy mắt Cơ Cửu Nhi lấp lánh vô số ánh sao, nhưng sắc mặt nguyên bản vui mừng lập tức hóa thành tro tàn.

Phụng Ngao Hải giống như đoán được Cơ Cửu Nhi nghĩ đến điều gì, nhưng cũng không giải thích nhiều lắm, mà nói sang chuyện khác, “Trùng hợp, đây là lá ngân điệp mới hái, ta đưa tới cho ngươi, lần trước đưa đến chắc cũng sắp dùng hết rồi!” Phụng Ngao Hải lấy trong người ra một bao lá trà đặt trên bàn, nhìn thần sắc chần chừ của Cơ Cửu Nhi không khỏi bổ sung, “Chỉ là một số lá trà mà thôi, bản hoàng tử không thiếu. Ngày mai bản hoàng tử ra cung làm việc, tiện đường đi qua nơi này, sáng mai ta bảo Đình Hải tới đón ngươi sau.”

Hắn ngồi thêm một lát rồi đứng dậy phải đi.

Mưa với đi tới cửa lại bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói lại với nàng: “Cửu Nhi, ngươi là bất đồng, không cần đem chính mình ép buộc trong khuôn khổ nhà cao cửa rộng này, không cần chối buộc bản tâm của mình, ngươi nguyên lai khác biệt.” Hắn bỏ lại một câu kỳ quái như vậy sau đó thật sự rời đi.

Cơ Cửu Nhi sững sờ trong chớp lát, nghĩ lại ánh mắt nóng rực của Phụng Ngao Hải, trong lòng nghi hoặc __Hắn thật sự nhìn thấu được chính mình? Hắn thực sự hiểu được suy nghĩ của mình?

“Lão gia, Nhị hoàng tử đến viện của Tam tiểu thư.” Hạ nhân bẩm báo với Cơ Việt.

Cơ Việt dừng lại nét bút trong tay, vuốt vuốt chòm râu của mình, đáy mắt lóe lên hàn quang tính kế, “Biết được, ngươi lui ra đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Mới?

Buổi tối Cơ Vũ trở về, trên mặt mang theo tươi cười, thần thần bí bí nhìn Cơ Cửu Nhi.

“Phụ thân, người làm tặc à? Làm sao cười gian như vậy?” Cơ Cửu Nhi hỏi không chút khách khí.

Cơ Vũ vừa nghe, tươi cười trên mặt cứng ngắc, hắn nhìn Cơ Cửu Nhi đầy ai oán: “Thật sự là không ngoan.” Sau đó hắn lấy từ sau lưng ra một thanh chùy thủ đưa cho Cơ Cửu Nhi, “Hôm nay phụ thân gặp một vị bằng hữu, trên đường đi qua một xưởng rèn binh khí, nhìn thấy thanh chùy thủ này, đưa cho ngươi dùng để phòng thân.”

Cơ Cửu Nhi kinh hi tiếp nhận, rút chủy thủ ra ngoài, đao phong sắc bén, nàng cầm lấy hươu hươu vài cái trong không khí, vừa vận phù hợp: “Phụ thân đối với nữ nhi thật tốt.”

Cơ Cửu Nhi buông chủy thủ ra, cầm lấy cánh tay Cơ Vũ, nàng rất cảm kích, mọi người đối với các tiểu thư trong ra tộc đều có những yêu cầu rất nghiêm khắc, giáo dục tam tông nữ đức, không có phụ mẫu nào có thể cho nữ nhi mình tùy tâm sở dục, Cơ Vũ hiển nhiên không giống mấy lão hủ kia, Cơ Cửu Nhi thực vui vẻ.

“Về sau ra ngoài nhớ mang theo bên mình, để ngừa vạn nhất.” Cơ Vũ chưa bao giờ muốn nữ nhi mình chịu trời buộc của lễ giáo, hẳn chỉ hi vọng nữ nhi mình có thể bình an bụi về.

Cơ Cửu Nhi nháy mắt mấy cái nói: “Phụ thân đồng ý cho nữ nhi đi ra ngoài sáng mai?”

“Ban ngày vừa vận dụng phải Nhị hoàng tử, hẳn đã nói với vị phụ rồi, đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, nơi đó tụ tập đều là văn nhân mặc khách, Cửu Nhi nghe những câu chuyện của họ nói cũng có thể giải buồn” Cơ Vũ nói.

Trong lòng Cơ Cửu Nhi nở hoa: “Phụ thân thật tốt!”

Cơ Vũ nghe vậy chỉ cười thân nhiên.

Ngày hôm sau, Đinh Hải đứng giờ đi vào Tướng phủ, Cơ Cửu Nhi mặc một thân nam trang, nàng không làm cho Hồng Nhi đi cùng, chỉ một mình lên xe ngựa đi ra ngoài.

Cơ Diệp Nhi nhận được tin tức có người truyền đến, ở trong phòng đại phu nhân âm ỉ một phen, đem toàn bộ tức giận trong lòng toàn bộ phát tiết không ngừng...

“Nương! Người nghĩ biện pháp thay nữ nhi đi, không thể để tiện nhân kia tiêu dao như thế được! Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Ta làm sao có thể phục, nữ nhi mới là đích nữ của Tướng phủ, nàng là cái thứ gì! Nữ nhi không phục.”

Đại phu nhân nhìn Cơ Diệp Nhi khóc nháo đến hai mắt sưng đỏ, rất đau lòng nói: “Diệp Nhi, nương không phải đã nói rồi sao, chuyện này làm không được.” Đại phu nhân không ngừng khuyên bảo, muốn giáo huấn Cơ Diệp Nhi đến khi nuốt hết uý khuất chờ về.

“Nương lần nào cũng nói không thể làm, cứ như vậy nguyện vọng của nữ nhi đều thất bại, nữ nhi đã mười tám tuổi rồi!” Cơ Diệp Nhi sứt ruột đầy phần hận nói, “Nhị hoàng tử chưa từng liếc nhìn nữ nhi một cái, một cơ hội nữ nhi có thể tiếp cận hẳn đều không có! Tiện nhân kia chắc chắn đã giờ trò quỷ.”

Đại phu nhân cúi mắt nhìn Cơ Diệp Nhi, trông mắt vừa chuyển nói, “Diệp Nhi, như vậy, người...”

Cơ Diệp Nhi chần chờ nhìn Đại phu nhân, “Nương? Làm cho ta cùng nàng...” Về mặt nàng ta tràn đầy khinh thường, nhưng nàng ta đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng chỉ có cách này mà thôi.

Cơ Cửu Nhi đi vào quán trà, được người dẫn đến một căn nhà gian, bên trong ngồi Phụng Ngạo Hải cùng một nam tử xa lạ.

“Nha, trách không được Nhị ca không muốn mang theo ta ! “Nam tử bữu môi, không cam lòng trừng mắt nhìn Phụng Ngạo Hải, sau đó xoay người nhìn Cơ Cửu Nhi một thân nam trang, “Chào người, ta gọi là Tuyên, là đệ đệ của Nhị ca. “Con người trong suốt của nam tử nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Cơ Cửu Nhi tràn đầy chờ mong.

Cơ Cửu Nhi sừng sốt một chút, suy nghĩ vừa chuyển, trong đầu hiện lên một man quen thuộc trong Tướng phủ. Khóe miệng nhất thời giờ lên, nàng gạt đầu đối với nam tử.

Nam tử trì độ nhìn Cơ Cửu Nhi, dường như rất là bất mãn nói: “Ta nói người tên của ta, người phải nói lại tên của người mới đúng chứ ! “

Đáy mắt Phụng Ngạo Hải hiện lên một chút tức giận: “Cửu Nhi không cần phiền lòng, Tam đệ ta tính tình tiểu hài tử, không có ác ý. “Hắn quay đầu nhìn Phụng Ngạo Tuyên nói, “Hắn gọi là Cửu Nhi. “Hắn cũng chỉ nói ra một cái tên, cũng không giải thích nhiều hơn cái gì.

Phụng Ngạo Tuyên không để ý tới Phụng Ngạo Hải, đáy mắt hắn nổi lên mỉm cười nhìn Cơ Cửu Nhi, trong thanh âm vẫn không che giấu được ai oán, “Nguyên lai kêu Cửu Nhi a... “Hắn cố tình kéo dài âm cuối, đưa lưng về phía Phụng Ngạo Hải làm cái mặt quỷ với Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi nhú mày, nguyên lai người này sớm đã nhận ra mình ! Tình tình này của Tam hoàng tử thật sự là ý vị sâu sa, Cơ Cửu Nhi nhìn Phụng Ngạo Tuyên cúi đầu làm ra bộ dáng chuẩn bị nhận giáo huấn mà nghĩ.

Ba người ngồi vây quanh một cái bàn, trà đã sớm chuẩn bị tốt, hương thơm quanh quần chớp mũi, tràn ngập trong gian phòng, tuy rằng ba người ngồi ở nhà gian, nhưng vài vị tài tử ngồi phần trà ở đại sảnh đang đàm luận cái gì đều có thể nghe được rành mạch.

Cơ Cửu Nhi nâng lên chung trà, nhấp cái miệng nhỏ, đầu lưỡi lập tức chần đầy chua xót, không tự chủ được nhú mày.

Phụng Ngạo Hải nhìn chăm chăm biểu tình trên gương mặt của Cơ Cửu Nhi, thấy vậy đáy mắt lập tức hiện lên khóe cười, nhưng không đợi hắn lên tiếng, Phụng Ngạo Tuyên đã dành trước một bước nói: “Thế nào ? “Hắn cười đầy gian trá, “Nhị ca có phải rất xấu hay không, hẳn chắc chắn rất vui sướng khi người gặp họa nên mới cho chúng ta uống loại trà này. “

Về mặt Phụng Ngạo Tuyên tràn đầy rồi rằm, trước khi Cơ Cửu Nhi tới, hẳn bị Phụng Ngạo Hải lừa uống một chung, lúc này không quên cảnh báo nàng : “ về sau trăm ngàn lần đừng trên chộc hần, hần đối với người khác rất xấu. “

Chân mày nhíu chặt của Cơ Cửu Nhi chậm rãi giãn ra, nguyên bản chua xót trong miệng lúc này hóa thành vị ngọt lành.

“ Khô trà, đầu tiên rất khó uống nhưng về sau sẽ cảm thấy rất ngọt, hương thơm bốn phí, cùng với Quân Sơn ngân điệp cũng có một phen phong vị riêng. “ Phụng Ngạo Hải nâng chung trà lên, chậm rãi thưởng thức.

Lưu quang trong mắt chột lóe, Cơ Cửu Nhi gật gật đầu, đối với lời nói của hần tựa hồ rất đồng ý.

“ Vị trí địa lí của Phụng quốc tự nhiên không thể đánh đồng với hai quốc gia khác, nếu nói cái gì thích hợp, vị huynh đài này vừa nói, thứ tại hạ không dám gặt bừa. “ Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nghị luận, “ Nguồn nước Phụng quốc ta, vốn là mưa gió thất thường, cũng may mùa thu hoạch mấy năm nay dần dần tăng cao, nhưng nếu cứ dựa vào tự nhiên làm việc .. “

Cơ Cửu Nhi nhìn bộ dáng hai mắt sáng ngời của Phụng Ngạo Hải, lập tức dính nước trà lên ngón tay, biết một chữ lên mặt bàn, động tác này của nàng làm cho hai người còn lại đều mang khó hiểu.

“ Vị huynh đài kia có biện pháp giải quyết vấn đề nguồn nước này sao ? “ Có người ra tiếng hỏi.

“ Tự nhiên. “ Người nọ lại mở miệng nói chuyện, “ Khuyết thiếu nguồn nước, nhưng cũng không phải không có phương pháp giải quyết, mưa thừa thốt cũng không phải không có mưa. Biện pháp trước mắt chỉ có bốn chữ, tích tiểu thành đại. “

“ Thiết, còn tưởng rằng ngươi có cái gì thực học, bất quá cũng chỉ là mấy chữ của cổ nhân mà thôi ! “ Có người mất hứng vẩy tay, ném tiền trà rồi xoay người rời đi, tựa hồ nghĩ chắc rằng người kia chỉ đang nói phét .

Phụng Ngạo Hải hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm một chữ được viết trên mặt bàn. Hần vẩy vẩy tay đối với Đình Hải, chỉ trong chớp lát, Đình Hải đã đem một vị nam tử mặc quần áo thô tiến vào.

Người nọ nhìn thấy có người trong phòng, trước mắt lập tức sáng ngời, nhưng trên mặt hẳn tuyệt đối không có một ý nghĩ lấy lòng nào, trên người tản mát ra một chút ngông nghênh.

“ Ngươi vừa nói có biện pháp tốt, không ngại nói thẳng. “ Phụng Ngạo Hải nói, “ Ta nhưng muốn nghe xem. “

“ Công tử nếu muốn biết, tại hạ tự nhiên nguyện ý giải thích. “ Người nọ không kiêu ngạo không siểm nịnh, không vì sự khác biệt giữa y phục của đôi phương với mình mà tỏ ra xấu hổ, “ Tích tiểu thành đại chính là phương pháp giải quyết, cổ nhân đã nghĩ ra biện pháp này nhưng người chân chính hiểu được nó thì rất ít. “

Cơ Cửu Nhi cúi đầu, khoe miệng gọi lên nụ cười.

“ Thiếu nước cũng chỉ thiếu trong nông canh, trong những lúc khác thời tiết không thiếu. Tích tiểu thành đại, mượn đến phương pháp. “

“ Mượn ? “ Về mặt phụng Ngạo Tuyên tiếp tục rồi rằm, “ Mượn như thế nào ? “

Linh quang trong mắt Phụng Ngạo Hải chột lóe, hẳn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Cửu Nhi, trong lòng có chút giật mình, chỉ vì một chữ Cơ Cửu Nhi vừa viết xuống một chữ : Súc !

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Phụng Ngạo Tuyên

Cơ Cửu Nhi chỉ buồn rầu uống trà, không thêm để ý lắm động tác của hai người Phụng Ngạo hải cùng Phụng Ngạo Tuyên, nam tử bên cạnh còn đang ngồi giải thích, nhưng là theo những lời này của hần, đủ thấy kết quả chỉ gói gọn vào trong một chữ, cũng chính là một chữ Cơ Cửu Nhi vừa viết trên mặt bàn : Súc

ta cũng chẳng hiểu chữ này là gì nữa, có lẽ là một trong những phương pháp tránh hạn hán gì đó thôi

“Oa, Cửu Nhi, ngươi thật thông minh nga, ngươi đã sớm biết từ trước, hay là có thuật đọc tâm đây?” Phụng Ngạo Tuyên bỗng nhiên vỗ vỗ cái trán, nhìn Cơ Cửu Nhi đầy sùng bái.

Nam tử vừa nói xong nhìn hai người tràn đầy khó hiểu, Phụng Ngạo Hải phức tạp nhìn thoáng qua Cơ Cửu Nhi, sau đó lại nhìn nam tử mới đến nói, “Đình Hải, ngươi an bài chỗ ở cho vị công tử này. Ta sẽ cung cấp ngươi các phương tiện làm thủy lợi, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng.”

Nam tử trừng lớn mắt nhìn Phụng Ngạo Hải: “Không biết tôn tính đại danh của công tử là gì?”

“Thời cơ đến, người tự nhiên sẽ hiểu được.” Phụng Ngạo Hải cũng không nói rõ, tùy tay mệnh lệnh cho Đinh Hải.

Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu nhú mày nhìn Phụng Ngạo Hải, hần bắt quả chỉ mỉm cười ôn nhu với nàng, cũng không nói lại cái gì. Nhưng Phụng Ngạo Tuyên thì khác, hần liền tiếp quần quýt lấy Cơ Cửu Nhi.

Đáy mắt Cơ Cửu Nhi hiện lên một chút tinh quang, nàng đem cảm xúc ở đáy mắt Phụng Ngạo Hải thu hết vào trong đáy mắt. Cuối cùng ở trên mặt bàn viết ra mấy chữ: Những lời người kia nói quả thật không sai.

Phụng Ngạo Tuyên nhìn Cơ Cửu Nhi đầy bất mãn, lại trừng mắt ai oán nhìn Phụng Ngạo Hải.

Đội một lát, ba người cùng nhau rời khỏi quán trà. Cơ Cửu Nhi có chút dừng lại bước chân, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm trên đỉnh đầu, nhìn thiên không bao la không có điểm cuối kia mà khóe miệng không nhịn được nụ cười sáng lạn. Hai người Phụng Ngạo Hải cùng Phụng Ngạo Tuyên nhìn thấy mà có chút si ngốc.

Đáy mắt Phụng Ngạo Tuyên lóe lên ánh sáng khác thường, liếc mắt nhìn Phụng Ngạo Hải bên cạnh một cái, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ khó chịu, nhưng là trên mặt hần vẫn không chút biến sắc: “Nhị ca, không phải người nói còn có chuyện quan trọng cần làm sao, ta liền tự mình đưa Cửu Nhi về phủ.”

Phụng Ngạo Hải nhú mồm, nhưng cũng không phản đối: “Mấy ngày nay có chuyện bận rộn, về sau có thời gian lại đến gặp người, có Tam đệ đưa người hồi phủ ta cũng yên tâm.”

“A, Nhị ca, người không cần nhiều lời, chúng ta đi trước, thời tiết tốt như vậy phải tận bộ mới đúng.” Phụng Ngạo Tuyên không đợi Phụng Ngạo Hải nói thêm cái gì, trực tiếp túm lấy cánh tay Cơ Cửu Nhi chạy trên đường lớn.

Phụng Ngạo Hải nhìn Tam đệ nắm lấy tay Cơ Cửu Nhi, đáy mắt đột nhiên nổi lên một chút tức giận.

Phụng Ngạo Tuyên túm tay Cơ Cửu Nhi, quay đầu làm cái mặt quỷ đối với Phụng Ngạo Hải, bộ dáng hần rất là bướng bỉnh. Nhìn bộ dáng Phụng Ngạo Tuyên vô tâm vô phế như thế, trong lòng Phụng Ngạo Hải lại cảm thấy đau lòng, hần nhanh chóng thu liễm cảm xúc, nhìn hai người chậm rãi khuất bóng.

“Công tử, đã muốn dần xếp tốt lắm.” Đinh Hải vội vàng trở về, lập tức hồi báo với Phụng Ngạo Hải.

“Thật không ngờ hôm nay có thu hoạch ngoài ý muốn như thế.” Phụng Ngạo Hải nhìn phương hướng Cơ Cửu Nhi rời đi ý vị thâm trường, tươi cười trên mặt chậm rãi khuếch tán, “Hồi cung.”

Đi đến một ngã tư đường, Phụng Ngạo Tuyên đột nhiên chắn ở trước mặt Cơ Cửu Nhi, một đôi mắt khô cạn của hần nhìn nàng chăm chăm: “Mất công ta xem người là bằng hữu đầu tiên của mình, người đúng là cái người không có nghĩa khí! Ta không để ý đến phải chịu sự răn dạy của Nhị ca, không để ý đến bọn thị vệ ngăn cản, tránh rất nhiều trở ngại mới có thể vụng trộm chạy ra ngoài tìm người, người ngược lại tốt lắm, tựa như tan biến ở nhân gian, làm bằng hữu của ta đáng sợ lắm hay sao?” Phụng Ngạo Tuyên bỗng nhiên nói một tràng rất dài.

Cơ Cửu Nhi kinh ngạc nhìn nam tử cao hơn mình một cái đầu trước mặt, vẻ mặt nghi hoặc __Nàng có từng đồng ý với hần sao? Hần đột nhiên đổ lỗi cho nàng? Hình như này từ đầu đến giờ chỉ có một mình người nào đó nhất sương tình nguyện!

“Được rồi, cho dù ta một mình tự biên tự diễn, nhưng người cũng không thể đối đãi với bằng hữu như vậy, trừ bỏ Nhị ca, người là bằng hữu tốt nhất của ta đây!” Phụng Ngạo Tuyên không để ý nói.

Cơ Cửu Nhi vừa nghe đầu đầy hắc tuyến, nhìn Phụng Ngạo Tuyên trước mặt không ngừng kể lể, nàng thực hoài nghi, phi thường hoài nghi, vị Tam hoàng tử trước mặt này, rốt cuộc là ngốc thật hay vẫn là giả vờ ngốc, nếu là ngốc thật, hần có thể sống sót đến bây giờ quả thực là một kì tích.

Cơ Cửu Nhi nhận ra người đi lại xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị đánh giá hai người, sắc mặt nhất thời khó coi, nàng lập tức túm lấy tay người nào đó vẫn còn đang say sưa cãi nhảm thuyết giáo đi về phía trước, nàng thật sự không muốn làm ra chuyện dọ người!

Phụng Ngạo Tuyên ngoan ngoãn đi phía sau Cơ Cửu Nhi, tự động ngậm miệng lại, chỉ là trên mặt không giấu được ý cười, ngây ngốc nhìn cái ót của Cơ Cửu Nhi.

Đem người đến một góc chết không ai để ý, nơi này chỉ có hai người các nàng, trong khoảng thời gian ngắn, Cơ Cửu Nhi không biết phải làm thế nào mới biểu đạt được suy nghĩ của mình.

“Người viết trong tay ta, ta cũng có thể hiểu được.” Phụng Ngạo Tuyên lộ ra tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời nói.

Cơ Cửu Nhi cúi đầu nhìn bàn tay to trắng nõn trước mặt, hơi hơi nhú mồm, nàng không còn cách nào liền cầm lấy bàn tay của hần, viết ra mấy chữ __Ta về nhà.

“Na, ta đây tha thứ cho người.” Phụng Ngạo Tuyên vỗ ngực thật lớn, “Người vẫn là bằng hữu tốt nhất của ta! Người khác không thể thay thế được!” Hần nói giống như đang ban ân huệ gì đó rất lớn cho Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi buồn cười trong lòng, nhưng nhìn đến khuôn mặt tươi cười trước mắt lại không thể nghĩ ra lời phản bác hần, khuôn mặt này thực dễ dàng làm cho người ra buông tha trái tim mình. Trong lòng Cơ Cửu Nhi tuy rằng có thả lỏng đôi chút, nhưng rất nhanh lại xây lên một bức tường, đem trái tim mình vây lại chặt chẽ.

“Khụ khụ khụ, đương nhiên, ta giấu diếm thân phận thật cũng là không đúng.” Phụng Ngao Tuyên cúi đầu, giống như một đứa nhỏ làm sai đang nhận lỗi, “Cửu Nhi, ngươi biết ta là một hoàng tử, có phải không thể cùng chơi với ngươi nữa không?” Hần nhìn Cơ Cửu Nhi có chút khân trương.

Cơ Cửu Nhi khẽ lắc đầu.

Nàng cũng không nói cái gì, nhưng Phụng Ngao Tuyên vẫn thật sự đem nàng trở về đại môn Tướng phủ, hần nói có chút kích động: “Kia, làm bằng hữu, không thể lừa gạt đối phương nga, chờ về sau, ngươi nhất định phải cho ta nhìn bộ dáng ngươi mặc nữ trang, không được từ chối.”

Cáo biệt Cơ Cửu Nhi, Phụng Ngao Tuyên một đường trở về Hoàng cung.

Cơ Cửu Nhi lẳng lặng nhìn bóng dáng khuất dần của hần, trong lòng ngàn vạn cảm khái, ánh mắt hần trong suốt không có một tia tạp niệm, tâm tính thuần khiết đơn thuần như một tờ giấy trắng, nhưng một ánh mắt có thể diễn tả toàn bộ con người sao?

Cơ Cửu Nhi trở về viện tử của mình, ngạc nhiên phát hiện Cơ Diệp Nhi thế nhưng đã chờ nàng ở đó. Cơ Diệp Nhi nhìn thấy Cơ Cửu Nhi trở về, chạy nhanh đến nhìn lại phía sau nàng, giống như đang chờ mong nhìn thấy cái gì, rốt cục khẳng định phía sau chẳng còn người nào nữa, trên gương mặt lại lộ ra thất vọng thật sâu.

“Tiểu thư, ngươi trở về rồi!” Hồng Nhi chạy nhanh ra đón nàng, giải thích, “Đại tiểu thư đã đến một lúc.”

“Nga, Cửu Nhi muội muội không ngại tý tý đến đây chứ!” Cơ Diệp Nhi cuối cùng phục hồi tinh thần, vẻ mặt chứa đầy ý cười nhìn Cơ Cửu Nhi. Thời gian trước tỷ tỷ gặp ma chướng, nói những lời chọc muội muội tức giận, muội muội trăm ngàn lần đừng để ý nhé.” Cơ Diệp Nhi thân thiết nắm lấy bàn tay Cơ Cửu Nhi, vẻ mặt xin lỗi nói.

Cơ Cửu Nhi trầm mặc nhìn sắc mặt Cơ Diệp Nhi, nhìn đến đáy mắt xấu hổ cùng giận giữ của nàng ta thì nhú mày, nàng không để ý rút về bàn tay của mình, gật đầu cùng với Hồng Nhi một cái rồi đi vào trong sường phòng của mình.

Cơ Diệp Nhi trừng lớn con mắt, vẻ mặt tức giận, nàng đã xuống nước đến mức như thế, tiện nhân này còn có thể đối với nàng ngao man!

“Đại tiểu thư thứ lỗi, tiểu thư ra ngoài một ngày nên cơ thể mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi.” Hồng Nhi vẻ mặt mang ý cười giải thích, nhưng trong lời nói lại ẩn ẩn ý đuổi người.

“Tiểu thư, thời điểm không còn sớm, nên đi thỉnh an Lão phu nhân thôi.” Tinh Sương đi lên phía trước, cười ôn hòa đối với Hồng Nhi.

Cơ Diệp Nhi nghe vậy thì nhếch lên khóe miệng, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Da mặt dày

Ăn xong điểm tâm sáng, Cơ Diệp Nhi đứng giờ đến viện tử của Cơ Cửu Nhi, mỗi lần đến là ngồi nguyên cả một ngày, lại đứng giờ cơm chiều mới đứng dậy rời đi, liên tục vài ngày đều diễn t nguyên như vậy, làm cho Cơ Cửu Nhi rất là tức giận, sắc mặt vô cùng khó coi. Hồng Nhi vì tình hình này mà nói lóng không ít lần, nhưng đối phương lại làm bộ như nghe không hiểu, suốt ngày ngây ngốc ở chỗ của chi thứ hai.

Cơ Cửu Nhi đang ngồi trong thư phòng, kiên nhẫn đọc quyển sách trên tay, “Còn chưa đi sao?” Nàng thấp giọng hỏi Hồng Nhi đứng bên cạnh.

Sắc mặt Hồng Nhi giận giữ nói: “Vẫn ngồi ở trong phòng khách. Đại tiểu thư cũng thật là, không biết nàng ta đang nghĩ cái gì nữa.” Hồng Nhi dờ khóc dờ cười, hiển nhiên không ngờ được một đại tiểu thư Tướng phủ lại sở hữu da mặt dày như thế này.

“Nàng rõ ràng là đang chờ Phụng Ngao Hải.” Cơ Cửu Nhi lập một trang sách, nhẹ giọng nói: “Dâng trà bánh cho nàng, hầu hạ cẩn thận một chút, nếu nàng muốn chờ liền làm cho nàng chờ đi!”

Cơ Diệp Nhi ngồi tròn đại sảnh trống rỗng, bàn tay giữ ly trà đã thay đổi không biết bao nhiêu lần, điểm tâm trên đĩa cũng muốn voi đi phân nửa, trên mặt càng ngày càng hiện lên mất kiên nhẫn.

Tinh Sương đứng ở sau nàng ta, nhìn Cơ Diệp Nhi như vậy chỉ biết âm thầm lắc đầu, trong lòng thay nữ nhân vụng về như xuân này mà thở dài, nhưng nàng cũng chỉ là một nô tỳ thấp kém, không thể nói với nàng ta cái gì.

Trong lòng Cơ Điệp Nhi không ngừng la mắng, đại phu nhân dạy nàng phải biết ôm cây đợi thỏ, nhưng nàng đợi đã nhiều ngày như vậy, tại sao cả một bóng người đều không nhìn thấy a! Ngược lại còn làm cho chúng hạ nhãn nhìn nàng mà chê cười! Nhưng nếu nàng rời đi, nhờ đâu chân trước vừa mới rời đi, chân sau người nọ lại bước tới thì làm thế nào, không phải nàng sẽ thất bại sao? Cơ Điệp Nhi cắn môi, nắm chặt khăn từ ở trong tay, răng nàng cắn chặt, lại âm thầm hít vào một hơi, nàng chờ!

“Nương, người không ra ngoài nên không biết, trong phủ mấy ngày nay thật đúng là náo nhiệt!” Tam phu nhân nhìn Cơ lão phu nhân đang uống thuốc, liền tranh mở miệng trước đại phu nhân, “Cũng không biết đại tể dạy dỗ đại tiểu thư như thế nào, đại tiểu thư mỗi ngày đều đến chỗ chi thứ hai báo danh, đến ngồi là ngồi cả một ngày, nghe nói Tam tiểu thư đã ám chi nhiều lần mà đại tiểu thư đều ngây ngốc không hiểu được.” Bà ta cầm khăn tay che miệng, ánh mắt phóng ra một cái mị nhãn.

Cơ lão phu nhân nắm tràng hạt trong tay, đẩy mắt xẹt qua một tia ảo não.

Đại phu nhân liếc mắt nhìn Tam phu nhân một cái, tức giận nhìn nét mặt vui sướng khi người gặp họa của bà ta, đại phu nhân quay đầu nhìn lão phu nhân mỉm cười nói: “Điệp Nhi cũng là thương tiếc Cửu Nhi, Cửu Nhi tuổi nhỏ mà không có mẫu thân chiếu cố, Nhi thúc nói sao cũng là một đại nam nhân, cho dù quan tâm hơn nữa cũng không hiểu được tâm tư của nàng. Hai người vốn có tuổi cũng xấp xỉ nhau, cùng một chỗ để bồi dưỡng cảm tình cũng tốt, dù sao đều là tỷ muội trong nhà, cũng không nên để người ngoài chế giễu.” Đại phu nhân giải thích, vừa nói vừa âm thầm quan sát thần sắc của lão phu nhân, nhìn đến đáy mắt thâm trầm kia dần dần tản đi mới dám âm thầm thở phào nhẹ ngẫm một hơi.

Trong lòng tam phu nhân không ngừng cười lạnh.

Đại phu nhân trắng mắt nhìn Tam phu nhân một cái, lại nói với lão phu nhân, “Nương, con dâu đã suy nghĩ chuyện này rất lâu, Cửu Nhi cũng đã lớn, bên cạnh chỉ có mỗi một mình Hồng Nhi chăm sóc, đơn điệu một người làm sao có thể lo lắng chu toàn mọi chuyện, huống hồ nếu nàng gả ra ngoài, bên cạnh không có thân phúc để tin tưởng cũng là chuyện không tốt!”

“Các tiểu thư trong phủ chúng ta bên cạnh đều có cùng số nha hoàn nhất định, không bằng bổ sung cho nàng.”

Tam phu nhân hí mắt nhìn, thấy trên mặt lão phu nhân có dấu hiệu buông lỏng ra thì nói: “Đại tẩu thật sự là thiện tâm a, chi là..” bà ta chần chờ một lát, rồi sau đó cười gượng nhìn lão phu nhân, “Đại tẩu không phải là quên rồi chứ, lúc trước nhị tẩu được gả vào Tướng phủ, nương có nói rằng, mọi chi phí sinh hoạt của chi thứ hai đều do chính họ làm chủ, đại tẩu à, người muốn làm nương tự mình vẽ mặt sao, tẩu đừng làm cho chi thứ hai với nương sinh ra oán hận. Ta xem vẫn là thông báo một tiếng với Nhi ca mới tốt.”

Đại phu nhân nheo mắt, trong lòng mắng_ Vương Uyển chết tiệt, người không đối nghịch với ta trong lòng sẽ không thoải mái có phải không!

Nhìn sắc mặt buông lỏng của lão phu nhân vì mấy lời của tam phu nhân mà khôi phục bình thường, đại phu nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Chuyện này chờ Vũ Nhi đến đây rồi nói sau.” Lão phu nhân kết luận như vậy, đại phu nhân cũng không thể nói gì hơn, nàng nguyên bản muốn sắp xếp người của mình theo dõi nhất cử nhất động của Cơ Cửu Nhi, nhưng nếu chạm vào trong tay Cơ Vũ, việc này tuyệt đối không dễ làm.

“Điệp Nhi cũng đến tuổi, ta đã mấy lần muốn nói cho lão thái gia, muốn hấn lo lắng đến nha đầu đó một chút.” Lão phu nhân nhìn sắc mặt kinh ngạc của đại phu nhân, cũng không cho đối phương cơ hội mở miệng: “Người dạy dỗ Điệp Nhi công việc theo dõi sổ sách đi, về sau về nhà chồng sẽ không bị khi dễ. Đừng để nàng cả ngày dỗi dãi không có việc gì làm.” Một câu cuối cùng của lão phu nhân còn mang theo một tia tức giận.

Thân mình đại phu nhân run lên, cúi đầu không lên tiếng.

Tam phu nhân cúi mắt, khoe miệng giơ lên một nụ cười châm chọc.

“Tiểu thư, Từ ma ma tới đây!” Hồng Nhi đi vào thư phòng, nói với Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi nhú mày, nàng ta tới làm gì?

“Cơ Điệp Nhi đâu?”

“Sáng sớm đã bị đại phu nhân kêu trở về. “Hồng Nhi sửa sang y phục của Cơ Cửu Nhi, rồi đi theo sau nàng ra ngoài.

Ở phòng khách, Từ ma ma kiên nhẫn đứng chờ, vừa nhìn thấy Cơ Cửu Nhi từ bên trong đi ra lập tức cười cười: “Lão nô thính an Tam tiểu thư.”

Cơ Cửu Nhi đậm cười gật đầu, ngồi vào phía trên nhìn bà ta.

“Từ ma ma, có việc cứ phân phó cho nô tỳ. “Hồng Nhi thay Cơ Cửu Nhi nói chuyện.

Từ ma ma cười, nhìn như cung kính nhưng là đáy mắt lại bình thản, không hề là người đi theo bên cạnh lão phu nhân, “Bên cạnh tiểu thư chỉ có một mình Hồng Nhi hầu hạ có chút đơn bạc, hôm nay đúng dịp có người mới tới, lão phu nhân cũng muốn Tam tiểu thư có thêm vài nha hoàn hầu hạ bên mình, nên mới bảo lão nô đến hỏi ý tứ của Tam tiểu thư.”

Hồng Nhi vừa nghe, mí mắt lập tức nhảy vài cái, Cơ Cửu Nhi trái lại thần sắc thực bình tĩnh, nàng thần nhiên đến mức người xung quanh không thể nhận ra ý nghĩ trong lòng của nàng.

Hồng Nhi vẫy vẫy tay với tỳ nữ ở bên cạnh, người đó lập tức cầm giấy bút tiến lên phía trước, Cơ Cửu Nhi cầm lấy bút, viết một hàng chữ rồi đưa cho

Từ ma ma.

Từ ma ma nhìn sau, chần chờ một chút, sau đó cười vài tiếng làm lạnh, “Nếu tiểu thư đã có chủ ý, vậy lão nô sẽ không nói nhiều nữa, lão nô hiện tại trở về bẩm báo lão phu nhân.”

Từ ma ma trở về, cầm tờ giấy trong tay đưa cho lão phu nhân, lão phu nhân vừa nhìn lại tức giận một phen không nhẹ, “Đề tiện giống hệt hồ ly tinh kia, đúng là tiện nhân không biết xấu hổ.”

“Lão phu nhân nguôi giận, Tam tiểu thư có lẽ không quen tiếp xúc với nhiều người nên mới cự tuyệt ! “ Từ ma ma thuận khí giúp lão phu nhân nói, “Huống hồ Tam tiểu thư lại khác hẳn với người bình thường, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, chộc giận nang cũng không tốt, lão phu nhân đã cho lão nô đến hỏi như vậy, nếu chuyện này lộ ra bên ngoài cũng không ai có thể nói xấu đến lão phu nhân đâu.”

Lão phu nhân nghe vậy mới bình phục tức giận, bà ta trầm giọng nói : “Thôi thôi, hôm đó nàng ta trở về, nghe nói là Tam hoàng tử đích thân đưa về.”

“Vâng, là đưa đến tận đại môn, đích thật là Tam điện hạ, hai người vừa đi vừa nói, giống như đã quen biết từ lâu.” Từ ma ma cười nói.

Lão phu nhân nhíu mày, vẻ mặt bất mãn, “Thật sự là tiện nghi cho nàng ta.” “Nhớ đến cái gì bà ta lại nói, “Lão thái gia sáng sớm đã gọi Vũ nhi đi à ?

Phái người hỏi thăm xem có chuyện gì xảy ra.”

“Lão nô hiểu được.” Từ ma ma xoay người đi ra ngoài an bài.

“Phu nhân, người vì sao luôn giúp đỡ chi thứ hai ? “ Tỳ nữ của Tam phu nhân giúp bà ta cài trâm lên búi tóc, khó hiểu nói.

Tam phu nhân cười cười : “Giúp đỡ chi thứ hai ? “ Trên mặt bà ta biểu lộ rõ ràng sự khinh thường, “Ngày mai người đem thư của ta giao cho Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Người không cần mặt mũi

Cơ Diệp Nhi kích động đi theo sau Cơ Cửu Nhi vào Tụ Phúc lâu, trong lòng nàng ta không ngừng mừng thầm, rốt cục cơ hội cũng đến, không uổng nàng vất vả nhiều ngày như vậy.

Đình Hải dẫn hai người Cơ Cửu Nhi cùng Cơ Diệp Nhi đi vào trong nhà gian, Phụng Ngao Hải cùng Phụng Ngao Tuyên đã ngồi trong đó uống trà từ trước. Cửa phòng vừa mở, Phụng Ngao Tuyên liền đứng dậy vui mừng quay người lại, vừa muốn mở miệng nói cái gì liền phát hiện ra sự xuất hiện của Cơ Diệp Nhi, đi sau mới là Cơ Cửu Nhi, sắc mặt vui mừng của hắn lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

“Chúng ta không có mời người đến, người như thế nào lại không biết xấu hổ vậy!” Phụng Ngao Tuyên trừng mắt nhìn Cơ Diệp Nhi, không khách khí nói.

Cơ Cửu Nhi kéo nhẹ khoe miệng, lướt qua người Cơ Diệp Nhi đến chỗ ngồi của mình, cả người không có một chút ý tứ giúp tỷ tỷ giải vây nào. Cơ Diệp Nhi bị những lời này của Phụng Ngao Tuyên dội lên đầu một chậu nước lạnh.

“Ai nha nha, đại tiểu thư Tướng phủ da mặt nhưng thật là dày a!” Phụng Ngao Tuyên càng nói càng hăng, lúc sau còn hô to lên, “Thừa tướng đại nhân chính là nuôi dưỡng cháu gái như vậy, thật sự làm cho ta mở rộng tầm mắt, người ta không có mời người, người lại còn mặt dày leo đèo theo người ra đến, không biết chữ xấu hổ viết thế nào sao!”

Hắn nói xong liền quệt miệng, nhìn thấy gương mặt Cơ Diệp Nhi không ngừng biến hóa mà như được giải hận trong lòng __ Đáng đời người, dám khi dễ Cửu Nhi, hừ!

Hồng Nhi đi phía sau Cơ Cửu Nhi, che miệng cười nói: “Nô tỳ thỉnh an Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử!”

“Cũng không phải trong cung, người không cần đa lễ.” Phụng Ngao Hải ôn hòa nói, sau lại nhìn Cơ Cửu Nhi, “Đến cũng không báo trước một tiếng, thật sự là hiểu chuyện.”

Ba người nói nói cười cười, liền trực tiếp đem sự tồn tại của Cơ Diệp Nhi trở thành không khí.

Cơ Diệp Nhi xấu hổ đứng ở cửa, tiến vào cũng không được, trở về cũng không xong. Mà bị Phụng Ngao Hải nói như vậy, nàng liền bị mọi người bên ngoài không ngừng chỉ trỏ.

“Cửu Nhi a, hôm nay lâu lý mới làm ra đồ ăn mới, là ta đề nghị mời người tới đó, không phải Nhị ca đâu.” Phụng Ngao Tuyên ngồi xuống đối diện Cơ

Cửu Nhi, tranh công nói.

“Tiểu thư?” Tinh Sương kéo kéo ống tay áo Cơ Diệp Nhi.

Cơ Diệp Nhi che giấu tức giận của mình, cắn môi đi vào trong phòng: “Nhi hoàng tử mạnh khỏe, Tam hoàng tử mạnh khỏe.” Sau đó nàng ta liền tự tiện ngồi vào bên cạnh người Cửu Nhi, một chút cũng không khách khí, “Tổ mẫu tiểu nữ sợ Cửu Nhi muối muối ra ngoài không có phương tiện nên để cho tiểu nữ đi cùng, cũng không biết là vì lời mời của Tam hoàng tử.”

Dứt lời nàng ta liếc nhìn Phụng Ngao Hải một cái, then thùng cúi đầu.

Sắc mặt Phụng Ngao Tuyên quái dị nhìn Cơ Diệp Nhi, sau đó lại bĩu nhìn Cơ Cửu Nhi, làm ra bộ dáng hân thực buồn nôn.

Khóe miệng Hồng Nhi run rẩy, có chút châm chọc nhìn gương mặt đại tiểu thư __ Đại tiểu thư, người có thể không biết ngưng hơn nữa được không!

Tinh Sương đứng ở một bên chỉ hận không thể tìm được một cái động mà chui vào, đối với vị đại tiểu thư này nàng thực bội phục bội phục!

Phụng Ngao Hải ngai thân phận của Cơ Diệp Nhi là đại tiểu thư phủ Thừa tướng, nếu không phải vì thể diện của Cơ Cửu Nhi, hẳn đã trực tiếp bảo Đinh Hải ném nàng ta ra ngoài rồi, hân nhủ mày nhìn nàng ta, lại nhìn về phía Cơ Cửu Nhi nói thần nhiên,

Một lát nữa đồ ăn mới mang đến, đây là điểm tâm Tam đệ mang từ trong cung ra, ném thử trước xem thế nào.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Cửu Nhi mau ném thử đi, nếu người thích ta lần sau lại mang ra nữa.” Về mặt Phụng Ngao Tuyên tràn đầy tươi cười thúc giục Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi nhìn vài món điểm tâm ngọt bày trên mặt bàn, nhìn qua rất là mê người a, nàng không chút khách khí chậm rãi thưởng thức. Nhìn hành động này của nàng, Cơ Diệp Nhi chỉ biết nắm chặt khăn tay, hung tợn trừng mắt, âm thầm rủa Cơ Cửu Nhi ăn đến ghen.

“Thế nào, thế nào?” Phụng Ngao Tuyên đợi cho Cơ Cửu Nhi ném qua mỗi thứ một lần mới lo lắng hỏi.

Cơ Cửu Nhi mỉm cười gật đầu, dính nước viết ở trên bàn __ Rất ngọt.

“A, Cửu Nhi thích ăn đồ ngọt sao? Nga, ta lần sau sẽ chú ý, đều tại tên ngự trù kia phá hư, hẳn nói nữ tử không thích ăn đồ quá ngọt a, trở về phải cho hắn ta một bài học mới được. “ Phụng Ngao Tuyên than thở.

Khóe miệng Cơ Cửu Nhi hơi giương lên, bỗng nhiên nàng nghĩ tới cái gì, liền cầm lấy một khối điểm tâm đưa cho Cơ Diệp Nhi ngồi cạnh.

Cơ Diệp Nhi tiếp nhận một cách cứng ngắt, nàng cẩn thận nhìn thoáng qua Phụng Ngao Hải, sau đó chậm rãi cắn nuốt, tưởng tượng khối điểm tâm này chính là Cơ Cửu Nhi mà không ngừng cắn cho hả giận, nhưng mà đột nhiên nàng ta che miệng lại, hai má đỏ lên __ ghen rồi!

“Tiểu thư!” Tinh Sương tiến lên vỗ vỗ sau lưng Cơ Diệp Nhi, Cơ Cửu Nhi thấy cũng đưa cho nàng ta một ly trà, Cơ Diệp Nhi lúc này bất chấp tất cả há to mồm nuốt lấy nước trà, vừa nuốt xuống khối điểm tâm trong miệng liền tràn ngập hương vị chua xót. Thần sắc nàng ta vô cùng khó coi, nhưng vừa liếc mắt nhìn trên bàn, trong miệng Cơ Diệp Nhi cảm thấy quay cuồng vô cùng, ly trà nàng vừa mới uống kia chính là cái chén mà Cơ Cửu Nhi dính nước viết chữ!

Cơ Cửu Nhi! Cơ Diệp Nhi cuối cùng không nhịn được đứng dậy xông ra ngoài, không ngừng nôn mửa.

Cơ Cửu Nhi bắt đấm dĩ nhún vai với hai người trong phòng, nàng có làm gì đâu nha, hoàn toàn vô tội đó.

Phụng Ngao Tuyên đối với Cơ Cửu Nhi dựng lên ngón tay cái, sau đó ôm bụng cười ha ha, “Ha ha, buồn cười chết mất, ha ha!”

Cơ Diệp Nhi tựa vào người Tinh Sương đi vào trong, sắc mặt trắng bệch, Hồng Nhi thấy thế liền đi lên hỗ trợ một tay. Cơ Diệp Nhi gát gao kháp trụ cánh tay Hồng Nhi, nghe tiếng cười của Phụng Ngao Tuyên, lại nhìn khuôn mặt ôn nhu của Phụng Ngao Hải, nàng cắn cắn môi nghĩ __ nhẫn!

Cơ Diệp Nhi thâm oán nhìn Phụng Ngao Hải, học bộ dáng tiểu thư khuê các điểm đạm ngồi xuống, bộ dáng phi thường chọc người yêu thương, chỉ tiếc, nàng chọn sai đối tượng, cũng chọn nhầm thời cơ.

Cơ Cửu Nhi trong lòng cảm thán, đại phu nhân thoát nhìn tâm kế siêu cường, không nghĩ lại sinh được một nữ nhi bao cò phé vật như thế này, nàng tại sao vẫn còn bày ra bộ dáng này, không nhìn được đáy mắt tràn đầy không kiên nhẫn của Phụng Ngao Hải sao?

“Người tới! Mang đại tiểu thư ra ngoài gột rửa!” Phụng Ngao Hải nhủ mày ra lệnh.

Cơ Diệp Nhi vừa nghe lời nói của hắn, tưởng hắn đang đau lòng nàng, nhất thời sắc mặt tràn đầy vui mừng, lập tức xoay người đi ra ngoài.

“Có nàng ta ở đây, Cửu Nhi nhất định không có tâm tình ăn đồ ăn.” Phụng Ngao Hải giải thích, ngôn ngoại ý toại, hẳn là sợ Cơ Diệp Nhi ở đây ảnh hưởng đến tâm tình của Cơ Cửu Nhi.

“Đây là đồ ăn mới được chế biến đấy, mau ném thử đi!” Phụng Ngao Tuyên thúc giục Cơ Cửu Nhi, sau đó nhỏ giọng nói “Cái này là đồ ăn hải sản nha, đều là vật hiếm lắm mới có được, một mâm đồ ăn này thế nhưng cũng có giá trên trăm lượng bạc, hắc hắc, hôm nay ta được hưởng phúc khí của

Nhị ca, ăn không cần trả tiền.”

Phượng quốc toàn là đất liền không gần biển, đồ ăn hay vật phẩm có liên quan đến biển đều cực kì sang quý, Cơ Cửu Nhi nhìn bàn ăn trước mặt, vài ba món ăn này mà trên trăm lượng bạc a! Thật biết cách kiếm tiền.

Phượng Ngao Hải nhìn biểu hiện tròn trĩnh trắng mắt của Cơ Cửu Nhi, âm thầm cười, trong lòng nổi lên một cú nghiêng ngả.

Thời điểm Cơ Điệp Nhi trở về nhà gian, tinh thần đã tốt lên rất nhiều, nàng ta phúc phúc thân mình rồi ngồi vào bên cạnh Cơ Cửu Nhi nói: “Cám ơn Nhị hoàng tử, Điệp Nhi vô cùng cảm kích.”

“Đây là hải sản sao?” Cơ Điệp Nhi kinh ngạc nhìn đồ ăn Cơ Cửu Nhi đang năn nỉ, “Đây không phải là cống phẩm sao? Tụ Phúc lâu không ngờ dám công khai buôn bán cống phẩm như vậy.” Cơ Điệp Nhi nhìn thì tức giận cực kì, lớn tiếng hô lên.

Hồng Nhi nhú mày nhìn Cơ Điệp Nhi, lại nhìn hai người Phượng Ngao Hải cùng Phượng Ngao Tuyên căn bản không có ý tứ ngăn cản nàng ta, như vật liền biết từ hôm nay trở đi, ‘hảo thanh danh’ của Cơ Điệp Nhi sẽ danh dương ngàn dặm! Lão phu nhân thật sự là đánh sai bàn tính, đại phu nhân lại càng hồ đồ mới nghĩ ra biện pháp như thế này, Hồng Nhi vừa nghĩ vừa âm thầm lắc đầu.

Tinh Sương không nhịn được túm lấy tay áo của Cơ Điệp Nhi, một lát sau còn trực tiếp tiến lên che miệng của nàng ta lại, nhưng Cơ Điệp Nhi cố tình lại không hiểu tình hình của mình, cứ thao thao bất tuyệt quở trách Tụ Phúc lâu không đúng phép tắc, còn cố ý nói phóng đại thanh âm, lâu lí nhất thời lặng ngắt như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Dọa người

Thiết kế của Tụ Phúc lâu thật ra rất đặc biệt, các nhà gian đều được bố trí ở tầng hai, được nối với nhau bởi dãy hành lang hình vòng cung khá cầu kì, tình hình bên trong các nhà gian tuy được che chắn nhưng nếu có người cố ý to tiếng thì chắc chắn tất cả mọi góc ngách Tụ Phúc lâu đều có thể nghe rõ rành mạch. Hiện tại Cơ Điệp Nhi nói ra những lời kia đều đã truyền vào tai mọi người, không khí đột nhiên trở nên vô cùng quái dị.

Ai không biết Tụ Phúc lâu có thể lực cung đình chống lưng, tuy không biết cụ thể là vị quý nhân nào, nhưng từ trước đến nay tuyệt chưa có ai dám cả gan khiêu khích, từ lúc Tụ Phúc lâu khai trương đến nay chưa từng có người dám đến gây chuyện. Thanh âm của Cơ Điệp Nhi đối với người trong lâu thật sự khá xa lạ, nhưng Phượng Ngao Tuyên vừa rồi lớn tiếng chế giễu một hồi, mọi người không tự giác hiểu được người nói là đại tiểu thư Tướng phủ.

Quản sự Tụ Phúc lâu lập tức xuất hiện trước nhà gian của mấy người đang ngồi, nhìn thấy Cơ Điệp Nhi còn đang cãi nhai một mình chưa chịu dừng lại hẳn âm thầm đánh mắt nhìn Phượng Ngao Hải một cái, mà Phượng Ngao Hải chính là âm thầm cho quản sự một cái ánh mắt, hẳn ta liền cung kính lui ra ngoài.

“Nhanh đi thông báo đến Tướng gia đi!” Quản sự gọi đến một gã sai vặt trong lâu, nhỏ giọng dặn dò.

Hồng Nhi đứng bên cạnh Cơ Cửu Nhi, nhìn Cơ Điệp Nhi càng ngày càng không biết điều thì dở khóc dở cười, đột nhiên nàng cảm thấy Tinh Sương cũng thật đáng thương.

“Tiểu thư, thân mình ngài không khỏe, hay chúng ta hồi phủ trước đi.” Tinh Sương run run nhìn Phượng Ngao Hải cùng Phượng Ngao Tuyên, nàng cắn cắn môi nhỏ giọng nói với Cơ Điệp Nhi, “Tiểu thư, người không cần phải vội vã.”

Cơ Điệp Nhi đỏ mặt, giận dữ trừng mắt nhìn Tinh Sương, không khách vờn tay muốn vịn vào người Tinh Sương, vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên nhớ tới Phượng Ngao Hải còn ở nơi này thân mình liền run lên, lại ngồi nguyên tại chỗ.

Phượng Ngao Hải cười như không cười nhìn Cơ Điệp Nhi, Phượng Ngao Tuyên lại giống như đang vui sướng khi người gặp họa, chỉ có Cơ Cửu Nhi từ đầu đến cuối vẫn chuyên tâm vào bàn đồ ăn trước mặt mình, giống như mọi chuyện không chút liên quan.

“Bán hoàng tử đến hôm nay mới biết được, nguyên lai Cơ thừa tướng giáo dục nữ nhi nguyên lai là cái dạng này, thật sự làm bán hoàng tử đại khai nhãn giới.” Phượng Ngao Hải không khách khí cầm ly trà trên tay đặt thật mạnh lên mặt bàn, đồng thời cách xưng hô có chút không giống trước.

Âm thanh của hắn không lớn, nhưng ở trong không gian yên tĩnh này lại đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng.

“Cơ đại tiểu thư, người là một cô nương chưa lấy chồng, dám cả gan đi tới nơi như thế này thật sự lớn mật.” Sắc mặt Phượng Ngao Hải trầm xuống, nhìn Cơ Điệp Nhi chằm chằm.

Bờ môi Cơ Điệp Nhi giật giật, có chút sợ hãi nắm lấy cánh tay Tinh Sương, nàng nghe Phượng Ngao Hải nói xong liền sáng ngời hai mắt, “Làm Nhị hoàng tử chê cười, tiểu nữ cũng chỉ muốn ra ngoài nhìn xem một chút, dù sao dưới chân thiên tử...”

“Đù rồi!” Bỗng nhiên cánh cửa bị người nào đó đá văng ra, Cơ Tập sắc mặt xanh mét đột nhiên xuất hiện.

Thân mình Cơ Điệp Nhi run lên, quay đầu bắt gặp gương mặt khủng bố của phụ thân mình thì sợ hãi không nói nên lời... phụ thân như thế nào mà đến đây?

Cơ Tập nhìn Cơ Điệp Nhi, chỉ tiếc rèn sắt chưa thành thép, hấn nhú lại mi mắt sau đó thình an với Phụng Ngao Hải cùng Phụng Ngao Tuyên, “Tiểu nữ không hiểu chừng mực, chỉ nói mấy lời trên chộc mà thôi, chỉ mong hai vị hoàng tử tha thứ.”

Cơ Tập chịu đựng một bụng tức giận, hấn vừa ra khỏi đại môn liền nghe người đưa tin từ Tụ Phúc lâu đến, chưa chuẩn bị gì lập tức chạy đến đây, lại vừa đến đây đã nghe được những lời nói đầy cảm phẫn gì đó của nữ nhi mình. Đến nỗi mọi người dưới đại sảnh một kia đều nhìn hấn chăm chăm, hấn thực muốn chụp một cái tát vào nữ nhi không biết tốt xấu kia.

“Nha, Cơ đại nhân có một cái nữ nhi thật sự tốt lắm, rất mưu lược. Thực chất bản hoàng tử đang rất thắc mắc thường ngày Cơ đại nhân giáo dục nữ nhi như thế nào đấy, làm sao mà không có người nào còn tự mất dạy theo tôi, ai nha nha, bản hoàng tử biết rồi đấy, Cơ đại tiểu thư thật là cường hãn! Cũng không biết ai có may mắn có thể thủ được một nữ tử như vậy!” Phụng Ngao Tuyên không một chút biết nể mặt, càng nói càng làm Cơ Tập thêm tức giận.

Hành động của Cơ Điệp Nhi ngày hôm nay nếu truyền ra ngoài thì muốn tìm một mối hôn nhân tốt với nàng ta liền gặp khó khăn, phu nhân của hấn đang tính làm cho Cơ Điệp Nhi tiến cung, nhưng tâm tư Nhị điện hạ căn bản không đặt lên người nàng dù chỉ một chút, Cơ Tập lúc này chỉ cảm thấy muốn tìm một khối đầu hũ mà đâm đầu chết quách cho xong.

Hấn vừa nghe mấy lời chế giễu của Phụng Ngao Tuyên, cơ bắp trên mặt hoàn toàn run rẩy, hấn hiện tại đột nhiên nổi lên ý nghĩ phải bóp chết Cơ Điệp Nhi, thể diện của hấn bị nàng làm cho mất sạch! Chuyện này còn có thể làm cho mọi người nhắm đến Tướng phủ mà chê cười, cả thành Phụng Hoàng này ai mà không biết không thể trêu chọc vào Tụ Phúc lâu.

“Phụ thân?” Cơ Điệp Nhi mềm nhũn đứng lên, nếu không phải có Tình Sương đỡ nàng thì sớm đã ngã xuống.

“Mất mặt xấu hổ, còn không cút trở về đi!” Cơ Tập trừng mắt nhìn Cơ Điệp Nhi cùng Tình Sương.

Sắc mặt Cơ Điệp Nhi trắng bệch, đến bây giờ nàng đều chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra ____ Vừa rồi không phải Nhị hoàng tử còn khích lệ nàng sao? Phụ thân vì sao lại tức giận như vậy? Nàng đang được khích lệ à?

Thím này hết thuốc chữa rồi mọi người nhỉ?

Tình Sương nhìn bộ dáng của Cơ Tập không dám chân chờ dù chỉ một chút, lập tức túm Cơ Điệp Nhi kéo ra ngoài.

Cơ Cửu Nhi vừa ăn no, nàng cầm khăn tay lau khóe miệng, quay đầu gật đầu với Cơ Tập một cái xem như chào hỏi, Cơ Tập lập tức bạo nổi gân xanh.

“Cơ đại nhân yên tâm, bản hoàng tử đích thân mời Cửu Nhi đến, sau đó tự nhiên có trách nhiệm đem nàng trở về an toàn.” Phụng Ngao Hải mở miệng ý tứ rõ ràng là cảnh cáo hấn đừng nghĩ động đến Cơ Cửu Nhi.

Cơ Tập vừa muốn há mồm nói chuyện, lại tức thì bị ép đóng chặt, “Vậy làm phiền Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử, hạ quan không quấy rầy nữa.”

Cơ Tập nguy hiểm nhìn lướt qua Cơ Cửu Nhi rồi xoay người rời đi.

Phụng Ngao Tuyên cẩn thận hỏi Cơ Cửu Nhi: “Cửu Nhi, bọn họ sẽ không tìm người gây phiền toái chứ?”

Sắc mặt Cơ Tập vừa rồi thực sự rất tức giận.

Cơ Cửu Nhi lắc đầu.

“Thừa tướng không phải người không phân rõ phải trái.” Phụng Ngao Hải mở miệng đầy thâm ý.

Cơ lão phu nhân âm trầm ngồi ở ghế chủ vị, Cơ Việt híp mắt nhìn Cơ Điệp Nhi đang quỳ trước mặt, đại phu nhân chỉ biết câm như hến ngồi một bên, sắc mặt Cơ Tập đã đen xỉ từ lâu.

“Đại nha đầu, lão phu rất muốn biết, đầu óc của ngươi rốt cục là làm nên từ cái gì vậy!” Cơ Việt nói năng khí phách, con ngươi sắc bén nhìn Cơ Điệp Nhi chăm chăm.

Thân mình Cơ Điệp Nhi run lên, cái trán đang chạm dưới đất không dám nâng lên dù chỉ một chút.

“Đều là do ngươi giáo dục nữ nhi thật tốt.” Cơ Tập giận dữ trừng mắt nhìn thế tử mình, “Ngươi không phải rất giỏi tính kế người khác sao, đầu óc bình thường của ngươi ở đâu rồi?” Cơ Tập chỉ thẳng vào mặt đại phu nhân, nếu không phải ngại có Cơ Việt cùng lão phu nhân, hấn đã sớm đánh một cái tát qua bên này rồi.

“Lão gia, ta...” Đại phu nhân không biết làm sao, nàng thật không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như thế này, nàng quay đầu nhìn lão phu nhân, sắc mặt lão phu nhân lúc này thật bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho người ta kinh hãi.

“Sớm làm gì đi?” Cơ Việt trừng mắt nhìn Cơ Tập, “Quản tốt cái hậu viện nhà ngươi đi!” Cơ Việt từ từ híp mắt, “Đại nha đầu cũng đến tuổi rồi, mấy ngày trước có Hộ bộ Thượng Thư tìm đến lão phu nhân làm mối, lão phu còn đang chần chờ, hiện tại xem ra Hứa công tử cùng đại nha đầu cũng rất xứng đôi, chọn một cái ngày tốt rồi quyết định đi.”

“Phụ thân!” Đại phu nhân vừa nghe, suýt chút nữa lăn ra ngất xỉu, Hứa Cường? Chính là vị công tử bị Cơ Điệp Nhi tính kế lần trước sao? Hắn nổi tiếng là người hoa tâm thích mang thù, nếu Cơ Điệp Nhi gả sang thì có thể sống những ngày gì tốt đẹp sao? Đại phu nhân cố nén lại cơ thể mình đang muốn ngất đi mà nói, “Phụ thân, Điệp Nhi chỉ là nhất thời hồ đồ, huống hồ tuổi nó còn nhỏ...”

“Không còn nhỏ nữa!” Cơ Việt nhìn đại phu nhân, âm thầm lắc đầu, “Qua một tháng nữa liền cập kê rồi! Hứa gia coi như là dòng dõi thư hương, Hứa đại nhân trong triều cũng không phải không có ảnh hưởng, cửa này cũng tốt lắm!” Cơ Việt ý vị thâm trường nhìn đại phu nhân rồi xoay người rời đi.

Cơ lão phu nhân nuốt nuốt nước miếng, một chữ cũng không dám xem vào.

Cơ Điệp Nhi ngẩng đầu, phẫn hận nhìn: “Ta không! Ta không lấy chồng! Ta sẽ gả cho Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử thích ta, hẳn có thích ta!”

“Câm miệng, kéo nàng ra ngoài!” Cơ lão phu nhân chụp lấy cái chén ném thẳng đến trước mặt Cơ Điệp Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Người thần bí

Cơ Cửu Nhi thu hồi kiếm rồi thở ra một hơi, nàng xoay người tiếp nhận khăn tay Hồng Nhi đưa tới lau qua cái trán trơn bóng.

“Chiêu thức của tiểu thư ngày càng thêm thuần thực.” Hồng Nhi vui vẻ nói, “Nếu cứ phát triển theo tiến độ này, người bình thường chắc chắn không phải đối thủ của tiểu thư.”

Cơ Cửu Nhi đem kiếm thu vào trong vỏ, bĩu môi nói “Chỉ là mấy chiêu dùng để khoa chân múa tay mà thôi, nhìn được chứ dùng chắc gì đã có tác dụng đâu, nếu ta mà gặp những người có căn cơ tốt, nhất định tự mình chịu thiệt.” Nàng vừa nói vừa lộ ra thần sắc bất mãn, “Khí lực quá nhỏ!”

Hồng Nhi nghe vậy liền hé miệng cười: “Tiểu thư cần gì phải khiêm tốn như vậy, tuy thân thể tiểu thư ốm yếu từ nhỏ, nhưng nếu so với thiên kim tiểu thư còn tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa trong khoảng thời gian này tiểu thư đều không ngừng rèn luyện, thân thể đã tốt lên rất nhiều, nô tỳ đâu dám nói dối người, hiện tại dù cho đối thủ là nam tử tiểu thư cũng không cần e ngại nữa.”

“Hồng Nhi là đang an ủi ta.” Cơ Cửu Nhi hít sâu một hơi rồi bật cười, nàng đang ở võ trường của Cơ Vũ, bình thường hạ nhân không thể đi vào nơi này cho nên nàng mới dám không kiêng nể nói ra lời như vậy, cũng không cần lo lắng có người phát hiện ra, “Phụ thân lại ra ngoài nữa rồi, Hồng Nhi, phụ thân vì sao phải làm như vậy? Tại sao phải bán mạng vì Cơ gia? Mấy năm nay phụ thân không đi tìm mẫu thân sao? “Cơ Cửu Nhi rất ít hỏi chuyện tình liên quan đến vấn đề này.

Hồng Nhi sùng sốt một chút, rồi trên mặt đột nhiên xẹt qua một tia ưu thương, “Thực chất mỗi lần lão gia ra ngoài đều tìm cơ hội nghe ngóng tin tức của phụ nhân, lão gia đã bao lần từ bỏ cơ hội vào triều làm quan cũng chỉ vì vậy, lời nói này của tiểu thư không nên nói ở trước mặt lão gia đâu, lão gia dù sao cũng là người của Cơ gia mà.”

Cơ Cửu Nhi bĩu môi, đáy mắt hiện lên một chút khinh miệt, “Việc hôn nhân của Cơ Cửu Nhi thực quyết định như vậy?”

Hồng Nhi gật đầu, “Lão thái gia đã nói ra, ai có thể phản bác? Cho dù là lão phu nhân cũng không dám có hai lời. Đại phu nhân cho dù ngàn vạn không muốn cũng không còn cách nào, huống hồ Hứa đại nhân là người thân cận với Đại lão gia, cửa hôn nhân này còn trợ giúp không ít cho con đường làm quan của hắn mà, từ sau chuyện năm đó của Đại thiếu gia, cơ hội lần này đại lão gia chắc cũng không muốn bỏ qua đâu.”

“Ta nhớ rõ hôm nay Cơ gia muốn mời người Hứa gia đến làm khách? “Cơ Cửu Nhi hỏi.

“Vâng. “Hồng Nhi gật gật đầu, khó hiểu nhìn Cơ Cửu Nhi, “Tiểu thư tựa hồ rất hứng thú với chuyện này. Lão thái gia mời Hứa đại nhân, cũng là vì muốn bàn bạc về việc hôn nhân của hai nhà mà thôi.”

Đám hỏi giữa Tướng phủ cùng Hứa gia không mất nhiều thời gian đã truyền đi khắp thành Phụng Hoàng, người dân khắp nơi đều muốn nghị luận nghị luận, một thời gian trước đại tiểu thư Cơ gia còn rít gài ở Tự Phúc lâu, bây giờ đã muốn đi lấy chồng rồi, thật không thể làm cho người ta không hoài nghi có chuyện mờ ám xảy ra.

Cơ Điệp Nhi tránh ở trong phòng riêng, phẫn nộ trong lòng chỉ có thể phát tiết lên đồ đạc trong phòng, nàng ta đem bình sứ đập nát không xót một mảnh, cuối cùng ngồi ở trên giường thờ phỉ phỉ, ai cũng không thấy.

“Tiện nhân! Đồ chuyên dụ dỗ nam nhân! Hừ, ngươi đừng có đắc ý sớm! Ta bóp chết ngươi, bóp chết ngươi!” Cơ Điệp Nhi hung tợn mắng, nàng ta chụp lấy kéo ở đầu giường không ngừng đâm chém vào gối đầu của mình.

Cơ Diệp Nhi bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang, đột nhiên đứng lên lại phát hiện trước mặt mình xuất hiện một hắc y nhân từ bao giờ, Cơ Diệp Nhi sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, “Ngươi, ngươi là ai ? “

Nàng ta kinh ngạc nhìn hắc y nhân, cửa phòng bốn phía của nàng đều đang đóng chặt, vậy người này đi vào bằng cách nào, hơn nữa ban ngày ban mặt dám xâm nhập vào Tử cung phủ, gan lớn như vậy chắc chắn không phải người bình thường. “

“Ngươi thực không cam lòng ? “ Hắc y nhân tựa hồ biết Cơ Diệp Nhi sẽ không làm ra hành động ngu ngốc, tự nhiên ngồi vào trên ghế, “Ngươi muốn trả thù người kia? Muốn đem nữ nhân đó dẫm nát dưới chân?”

“Ngươi là ai?” Cơ Diệp Nhi mê mẩn nhìn hắc y nhân, “Ngươi biết người ta muốn đối phó là ai? Ngươi cùng nàng ta có cừu oán?”

Hắc y nhân không trả lời, chỉ nói: “Ta có thể giúp ngươi đạt thành mong muốn.”

“Vì sao?” Cơ Diệp Nhi không tin được vào tai chính mình, người trước mặt đối với nàng hoàn toàn xa lạ, vừa xuất hiện đã nói muốn giúp mình, nàng dựa vào cái gì phải tin tưởng?

Hắc y nhân trầm mặc, sau đó khẽ cười nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn cảnh nàng kia dung nhập hoàng gia? Đem ngươi dẫm nát dưới chân?”

“Không?” Cơ Diệp Nhi rống to, trong lòng run rẩy, nàng đã không còn hi vọng giả nhập hoàng gia, vậy tiện nhân kia cũng đừng hòng đắc ý, “Ta vì sao phải tin tưởng ngươi?”

“Tôi hôm nay, trước giờ Tuất, ngươi chỉ cần đem Hứa Lập vào hậu viện, chuyện tình còn lại không cần ngươi nhúng tay.” Hắc y nhân hí mắt nhìn Cơ Diệp Nhi, “Muốn làm hay không tự ngươi quyết định, nhưng mà lâu quá thì ngươi thiệt chỉ có mình ngươi.”

“Ngươi, ngươi muốn như thế nào...” Cơ Diệp Nhi còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mặt nhóng lên một cái, hắc y nhân liền không thấy đâu nữa, cả căn phòng cũng chỉ còn một cánh cửa sổ phía trước lay động mà thôi.

Cơ Diệp Nhi thất thần ngồi trên giường, trên mặt lộ ra một chút mê hoặc cùng chán chờ.

Chạng vạng, Cơ Cửu Nhi ăn cơm sớm rồi đọc sách trong thư phòng, Hồng Nhi ngồi ở một bên hầu hạ nàng, ngọn nến trên bàn cháy lúc sáng lúc tối.

“Hồng Nhi, đi lấy một ngọn nến khác đi.” Cơ Cửu Nhi đột nhiên lên tiếng.

Hồng Nhi lập tức vâng lệnh đi ra cửa, phân phó hạ nhân đi lấy đồ.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt này, hắc y nhân không rõ ở đâu phá cửa mà vào, Cơ Cửu Nhi đang đưa lưng về phía hắc y nhân, thân mình cứng đờ, bàn tay nàng chạm vào chủy thủ nơi đầu gối, sau đó lại buông ra, nàng đột nhiên xoay người nhìn hắc y nhân đầy e ngại sợ hãi. Cả người Cơ Cửu Nhi run lên, vừa run rẩy vừa lui về phía sau từng bước, sắc mặt nàng trắng bệch, mắt trừng lớn rồi sau đó hôn mê bất tỉnh, từ trên giá sách té trên mặt đất.

Đáy mắt hắc y nhân hiện lên một chút khinh thường, hắn tiến lên khiêng cả người Cơ Cửu Nhi,, rất nhanh đã rời đi.

Cơ Cửu Nhi bị hắc y nhân khiêng trên vai, trong lòng tràn ngập cảnh giác, nàng hơi hơi mở mắt nhìn cảnh tượng quen thuộc từng chút lướt qua ánh mắt, theo sau hắc y nhân vào một gian phòng chứa củi, không khách khí ném nàng trên mặt đất cái bịch, đầu cũng không ngoảnh lại liền cứ thế rời đi.

Cơ Cửu Nhi nhắm lại mắt, qua thật lâu mới mở ra, đáy mắt nàng lúc này một mảnh lạnh như băng. Xoa xoa cần cổ chậm rãi ngồi dậy, Cơ Cửu Nhi đánh giá bốn phía, nàng có thể xác định nơi này vẫn ở trong Tử cung phủ, hắc y nhân kia cũng coi như tỉnh táo, che giấu khí tức cơ thể làm người ta khó lòng nhận biết. Cơ Cửu Nhi suy nghĩ chuyện này chắc chắn không thoát khỏi có liên quan tới Cơ Diệp Nhi, từ trước đến giờ, kết cừu oán với nàng ngoại trừ Cơ Diệp Nhi cũng chỉ còn Cơ Duy.

Hắc y nhân kia là người Cơ Duy phái tới? Cơ Cửu Nhi lập tức phủ quyết ý tưởng này, nếu bên cạnh Cơ Duy có người công phu như vậy, hắn sẽ không chờ đến bây giờ mới động thủ với nàng. Đại phu nhân cũng không có khả năng ra tay như thế này. Lấy hiểu biết của Cơ Cửu Nhi, Cơ Diệp Nhi cũng không có khả năng quen biết người như thế này.

Nhưng nàng cùng hắc y nhân kia không oán không thù, hắn vì sao muốn tìm phiền toái cho nàng đây? Chẳng lẽ là...

Suy nghĩ của Cơ Cửu Nhi rất nhanh xoay tròn, nguyên bản trong lòng còn lộn xộn một chút lúc này cũng bình tĩnh trở lại, nàng kiên nhẫn chờ, nàng thật muốn biết đối phương có âm mưu gì.

Cơ Diệp Nhi đã rời rắm cả một ngày hôm nay, nàng không biết lời nói của hắc y nhân kia rốt cục có thể tin hay không, nhưng nàng thực muốn thử một lần, Cơ Diệp Nhi nghĩ nghĩ liền quyết định lưu lại Tinh Sương trong phòng, tự mình thay đổi một thân y phục nô tỳ lạng lẽ đi ra cửa phòng.

Qua hồi lâu, nhìn đến Hứa Lập từ trong phòng khách đi ra ngoài, tựa hồ muốn tìm chỗ nào đó, Cơ Diệp Nhi liền mỉm cười đi ra phía trước, “Công tử tựa hồ cần giúp đỡ?”

Hứa Lập thấy trong sân có người, lập tức che trụ thần sắc lo lắng của mình, “Làm phiền cô nương, tại hạ muốn đi nhà xí!” Hứa Lập có chút thẹn đỏ mặt.

“Thỉnh công tử đi theo nô tỳ!” Trong lòng Cơ Diệp Nhi vô cùng kích động, nàng ta dẫn Hứa Lập đi đến phía hậu viện Tử cung phủ.

Đi qua dùng cây, chỉ thấy bóng đen chột lóe, Hứa Lập liền hoa hoa lệ lệ té trên mặt đất.

“Chẳng lẽ là do người làm?” Cơ Diệp Nhi nhìn hắc y nhân thực sự xuất hiện trước mặt mình, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, “Ta cũng muốn đi xem tiện nhân kia bị bêu xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người muốn chết, ta thành toàn người

Hắc y nhân đem Hứa Lập vào trong phòng cũi, liếc liếc Cơ Cửu Nhi đang hôn mê một cái rồi lấy ra một viên thuốc từ trong lòng nhét vào miệng hắn ta.

“Tiện nhân này!” Cơ Diệp Nhi đi ra phía trước, dẫm chân lên người Cơ Cửu Nhi, “Cũng tốt, cũng tốt, người cũng đi theo Hứa công tử, đi theo bản tiểu thư đến Hứa gia, chủ mẫu như ta liền có thể chậm rãi chiêu đãi người.” Trên mặt Cơ Cửu Nhi tràn đầy tươi cười đắc ý, vừa mở miệng toàn là lời nói thô tục.

“Đem viên thuốc này cho nàng uống đi!” Hắc y nhân đem viên thuốc đưa cho Cơ Diệp Nhi, Cơ Diệp Nhi liền hung phấn nhận lấy, nhìn thật lâu mới nói: “Đây là xuân dược à?”

“Tốt, tốt lắm, để xem người có thể làm bộ mặt thanh thuần đi quyến rũ Nhị hoàng tử nữa hay không!” Nàng ta vừa nói vừa đập một cước lên hai chân Cơ Cửu Nhi.

“Một lát nữa ta sẽ dẫn Cơ Việt đến đây, hai người này liền giao cho người.” Hắc y nhân nói xong liền biến mất ở trong bóng đêm.

Cơ Diệp Nhi lộ ra biểu tình dữ tợn, niết niết viên thuốc ở trong tay, không tiếng động cười gian.

Ngay lúc này, Cơ Cửu Nhi đột nhiên mở to mắt, một phen cướp lấy viên thuốc trong tay Cơ Diệp Nhi, thuận thế chúi thủ trong tay đặt ngay tại trên cổ Cơ Diệp Nhi.

“Người... người...” Cơ Diệp Nhi không dám tin nhìn bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cơ Cửu Nhi trước mặt: “Không phải ta, không phải...” Nàng ta cảm giác được đau xót truyền đến từ căn cổ mình, vừa muốn kêu to, đau đớn ở cổ lại đột ngột tăng lên: “Được, được rồi, ta không phát ra tiếng, không phát ra tiếng...”

Cơ Cửu Nhi không khách khí đem viên thuốc trong tay mình nhét vào miệng Cơ Diệp Nhi, sau đó bịt chặt miệng nàng ta lại, đến lúc chắc chắn rằng viên thuốc đã tan mới buông ra. Cơ Diệp Nhi trừng lớn tròn mắt, sợ hãi co lại thân mình muốn phun ra thứ trong miệng mình, nhưng lại ngại chúi thủ vẫn gác trên cổ mình, động cũng không dám động.

Cơ Cửu Nhi tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Cơ Diệp Nhi, lưỡi dao sắc bén chậm rãi rời về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta. Xúc cảm lạnh lẽo làm cho cả người Cơ Diệp Nhi run rẩy, một cử động nhỏ cũng không dám làm, sợ Cơ Cửu Nhi sẽ bị kích động mà tổn thương đến mình.

Đáy mắt Cơ Cửu Nhi u quang lóe ra, thân mình Cơ Diệp Nhi lập tức sợ hãi run rẩy, không dám tin nhìn nữ tử quý mị trước mắt.

Ân...

Bỗng nhiên, âm thanh ngậm nga của Hứa Lập truyền đến, sắc mặt hắn đỏ lên một cách dị thường, dường như có dấu hiệu tỉnh lại. Cơ Diệp Nhi trừng mắt nhìn Cơ Cửu Nhi, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo: “Cầu, van cầu người, Cửu Nhi muội muội, chúng ta là tỷ muội, cầu người buông tha ta có được không?”

Cơ Diệp Nhi thực sự sợ hãi, nhìn con người lạnh như băng kia của Cơ Cửu Nhi, cả người nàng ta như xuất hiện vô vàn vết nứt, trong lòng chỉ sợ Cơ Cửu Nhi sẽ không bỏ qua cho mình.

Cơ Diệp Nhi muốn hô to, nhưng yết hầu nàng lại bị Cơ Cửu Nhi ách trụ căn bản không thể phát ra âm thanh, mà Cơ Cửu Nhi vừa cử động, vừa vặn kích thích được vật sâu trong cơ thể, cả người bắt gặp nóng lên, ánh mắt lập tức lâm vào mê mang.

Cơ Cửu Nhi cười không tiếng động, một tay nhanh chóng thoát ra y phục của Cơ Diệp Nhi.

“Ô ô ô, van cầu người, buông tha ta!” Cơ Diệp Nhi phi thường sợ hãi, khàn khàn cầu xin tha thứ.

Cơ Cửu Nhi không để ý tới gần Hứa Lập, một phen thoát ra cái yếm của Cơ Diệp Nhi, hí mắt nhìn nhìn ____ Người đã không làm ta bất lo, vậy ta đành giải quyết người trước! Muốn cho người tự mình cảm nhận một chút cái gì là tự làm bậy không thể sống.

Nhìn Hứa Lập càng lúc càng không chịu nằm yên, Cơ Cửu Nhi một phen ném Cơ Cửu Nhi tới trước, để lại địa phương phía trước cho đôi nam nữ đó.

Đau đón ở ngực làm Cơ Cửu Nhi rống to một tiếng, nhưng còn chưa kịp kêu lên tiếng thứ hai thì Hứa Lập đã đột nhiên đánh tới, ôm nàng ngã xuống.

Thần trí Hứa lập đã hoàn toàn không rõ ràng, cả người hần nóng đến khó chịu, trong đầu lúc này chỉ còn một suy nghĩ là phải tìm nữ nhân!

Người được hương vị nữ nhân trên người Cơ Diệp Nhi, Hứa Lập liền cảm giác cả người buột chặt khó chịu, mà được tính Cơ Diệp Nhi cũng muốn phát tác, nguyên bản tiếng kêu la chuyển biến thành thanh âm ngâm nga gọi cảm.

Hai thân hình rất nhanh dây dưa cùng một chỗ, mà Cơ Cửu Nhi chỉ đơn giản đứng nhìn một bên, khóe miệng không ngừng cười châm chọc. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, mà cửa rồi đi ra bên ngoài. Mà phía sau, Hồng Nhi lần theo manh mối Cơ Cửu Nhi để lại cũng tìm đến nơi này.

Hồng Nhi nghe được thanh âm quái dị, khó hiểu nhìn Cơ Cửu Nhi.

“Đi mau!” Cơ Cửu Nhi cầm tay Hồng Nhi rồi đi, tránh thoát mọi người trở lại viện tử của mình, Cơ Cửu Nhi mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Hồng Nhi.

“Tiểu thư yên tâm, giấy tiết nô tỳ đều thu hồi hết rồi.” Hồng Nhi đưa tay cầm đầy những mảnh giấy nhỏ đến trước mặt Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi gật gù đầu, tùy tay đem giấy tiết đó giấu đi, “Hoàn hảo Hồng Nhi tinh táo, bằng không nếu lưu lại chứng cứ, bọn họ nhất định tìm đến nơi này gây phiền toái.” Cơ Cửu Nhi cười lạnh nói : “Cơ Diệp Nhi thông đồng với người ngoài bắt ta đi, ý đồ dùng Hứa Lập phá đi danh tiết của ta.”

“Cái gì?” Hồng Nhi tràn đầy ngạc nhiên, tức giận nói: “Nàng ta còn chưa hết hi vọng sao?”

“Lần này ta không cần nàng hết hi vọng nữa!” Cơ Cửu Nhi cười gian rộ lên. ...

Cơ Việt đuổi theo hắc y nhân đến trước phòng chứa củi, mà ở trong viện tử của Đại phòng, vì hồi lâu không thấy Hứa Lập quay lại nên Cơ Tập cùng đại phu nhân cũng vội vàng tìm kiếm tới đây, mọi người vừa vãn hợp mặt cùng nhau.

“Phụ thân, người tại sao lại đến đây?” Cơ Tập khó hiểu nhìn Cơ Việt.

“Thừa tướng đại nhân.” Hứa đại nhân nhìn thấy Cơ Việt liền đứng lên hành lễ.

Cơ Việt nghiêm mặt gật gù đầu: “Có người dẫn lão phu đến đây!”

“Lão gia, người có nghe được âm thanh gì quái dị hay không?” Đại phu nhân lắng nghe, đi đến hướng âm thanh mê hoặc phía trước.

Mọi người khi có khi không lại tiến đến trước phòng chứa củi, đại phu nhân đi đầu đã đến ngoài cửa, bỗng nhiên đình chỉ di chuyển, biểu tình mê man.

Từ bên trong phòng củi, truyền ra thanh âm như mèo nhỏ động dục, mà hai người trần như nhộng dây dưa với nhau cũng rõ ràng hiện vào trong mắt mọi người.

Sắc mặt Hứa đại nhân lập tức biến thành màu tím đỏ: “Này, rốt cuộc sao lại thế này?” Hứa đại nhân lúc này, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong. Đôi nam nữ đang dây dưa cùng một chỗ kia, nam tử chính là nhi tử của mình, mà nữ nhân, kia không phải là con dâu tương lai của mình sao!

Chuyện này là thế nào? Há?

“Thừa tướng đại nhân! Ngài nhất định phải cấp hạ quan một cái công đạo, nhi tử hạ quan tuy rằng bình thường có hơi hồ nháo, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thế này, nhi tử ở quý phủ hai lần bị người hãm hại, hạ quan thật sự không còn mặt mũi nào nữa.” Hứa đại nhân đề nén xúc động mới ngăn không cho chính mình ngắt xiu.

“Còn không mau ngăn chúng lại, còn ngây người ra đấy cái gì?” Đại phu nhân phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng hạ lệnh cho hai bà tử đi theo mình. Hai bà tử đi vào, vừa muốn động thủ trên mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Một bà tử trong số đó mang vẻ mặt hoang mang rối loạn chạy ra ngoài: “Ồi, ồi đại phu nhân, người bên trong... phân không ra!”

“Cái gì?” Đại phu nhân sững sốt một chút, thanh âm bỗng nhiên cao lên vài bậc, sau đó trực tiếp vọt vào trong.

Bà tử bên trong vừa thấy liền quỳ xuống đất: “Phu nhân, công tử cùng... tiểu thư, tựa hồ bị người ta hạ dược, được tính chưa tan, nơi đó...không thể tách ra!”

Đại phu nhân vừa nghe liền ơ một cái, hôn mê bất tỉnh.

“Súc sinh!” Hứa đại nhân rốt cuộc nhận không được, phát tay áo thở phì phì rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Họa vô đơn chí

Chuyện tình vốn phải vui mừng lại thành trò gièm pha, mọi việc đêm hôm đó bị rất nhiều gia nhân trong phủ chứng kiến, một màn ‘đồ sộ’ như vậy thì dù Cơ Việt có nghiêm lệnh cấm khẩu như thế nào đi chăng nữa đều vẫn truyền được ra bên ngoài. Thiên hạ này có bức tường nào mà không lọt gió chứ! Hôn sự giữa Hứa phủ và Tướng gia giờ đây đã trở thành chuyện chê cười cho mọi người, dù là Cơ Việt trải đời vô số cũng phải tức giận không nhẹ. Cơ lão phu nhân lại càng không cần phải nói, nghe chuyện này xong liền khí bệnh ở trên giường.

Người đáng thương nhất phải kể đến Cơ Điệp Nhi, sau khi nàng ta thanh tỉnh liền phải tự mình chứng kiến hình dáng thê thảm của mình, hơn thế là dấu hôn loang lổ trải đầy trước ngực càng làm nàng choáng váng. Cơ Điệp Nhi mấy lần thanh tỉnh thì lại khiếp sợ mà ngất đi, khi thì thanh tỉnh, khi thì hoảng hốt, miệng thì không ngừng nói những lời mơ hồ quỷ dị, làm cho người ta vừa thấy liên sinh ra kinh hãi.

Đưa nàng tới Thái y trị liệu, thái y cũng chỉ có thể nói, nàng bị kinh hách quá độ, hơn nữa ‘vận động’ quá mức kịch liệt làm bản thân khó tránh khỏi thương tổn. Hiện tại tu dưỡng bản thân là tốt nhất, rồi ông tay kê đơn thuốc sau đó vội vàng rời khỏi Tướng phủ.

“Đừng đụng vào ra, cút ngay!” Đại phu nhân tính chạm vào Cơ Điệp Nhi, Cơ Điệp Nhi liền nổi điên muốn phản kháng, nàng ta ôm chặt ghì chặt trước ngực mình, hung hăng trừng mắt nhìn Đại phu nhân, giống như bà ta là kẻ thù của mình vậy.

“Điệp Nhi, ngươi thanh tỉnh một chút đi, ta là mẫu thân ngươi đây, ta là nương a, ngươi đừng dọa nương nữa có được không?” Đại phu nhân lau nước mắt cầu xin Cơ Điệp Nhi, “Vì sao mọi chuyện lại thành như vậy, Tại sao?” Đại phu nhân vừa khóc vừa kể, không đành lòng nhìn bộ dáng chật vật của nữ nhi liền đứng dậy rời đi.

Trong phòng lúc này chỉ còn một mình Cơ Điệp Nhi, nàng ta kinh ngạc ngồi trên giường, hai mắt đại ra, qua một lát mới chậm rãi khôi phục tinh thần, hai mắt căng thẳng, Cơ Điệp Nhi nắm chặt hai tay liều mạng xé rách y phục trước ngực mình, một loại dấu hôn đỏ chói bỗng chiếu ánh vào hai mắt nàng ta, da thịt nguyên bản trơn bóng không tỳ vết nhưng lại biến thành bộ dáng này!

“A...a...” Cơ Điệp Nhi thê thảm hét lên không thể tin, “A...đây không phải là ta, đây không phải là ta...a...”

Bọn nha hoàn đứng bên ngoài nghe những tiếng kêu thảm thiết ấy liền nhanh chóng vọt vào trong phòng. Đại phu nhân vốn đi được nửa đường nghe thấy tiếng kẻ cũng tức khắc quay lại. Cơ Điệp Nhi nổi điên, không ngừng xé rách y phục trước ngực mình, kéo mái tóc loạn xạ.

“Đây là làm sao vậy, còn không đề đại tiểu thư lại!” Đại phu nhân thở hắt ra, nhanh chóng hạ lệnh cho nha hoàn.

Thật vất vả mới ngăn lại được Cơ Điệp Nhi, đại phu nhân ngồi vào bên giường, đau lòng vuốt ve hai má Cơ Điệp Nhi, ngực của nàng lại bị cào cho chảy máu. Đại phu nhân cẩn thận thoa thuốc trị thương lên ngực nữ nhi mình.

“Đại phu nhân, đại phu nhân!” Bỗng nhiên có một nha hoàn lỗ mãng vọt vào trong phòng, quỳ trên mặt đất run run nói: “Đại phu nhân, Hứa, Hứa gia đến từ hôn!”

“Cái gì?” Đại phu nhân đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn nha hoàn kia, “Ngươi nói cái gì?”

“Hứa, Hứa, đại nhân hôm nay đến, tìm đến tận Lão thái gia nói muốn từ hôn, lão thái gia cho gọi lão gia cùng phu nhân đến chủ viện!” Nha hoàn nhỏ giọng trả lời.

Bàn tay Đại phu nhân run lên, đặt bình thuốc lên đầu giường rồi lập tức đứng dậy, “Chiếu cố tiểu thư cho tốt.” Bỏ lại một câu bà ta liền chạy nhanh rời đi.

Từ hôn! Nếu Cơ Điệp Nhi thật sự bị Hứa gia lui thân cả đời này của nàng liền thật sự bị hủy, ai còn dám thú một nữ tử đã mất đi trinh tiết chứ! Không được, quyết không thể để cho bọn họ từ hôn.

“Thưa tướng đại nhân, không phải hạ quan không nể mặt, mà là thể diện Hứa gia của chúng ta lần này xem như mất hết, ngài đã nghe lời đồn đãi ở bên ngoài chưa! Nghe một chút những lời bị truyền ra xem, hạ quan hiện tại còn không dám ra khỏi cửa a!” Hứa đại nhân bất chấp mọi thứ nói thẳng thừng, “Trước sau hai lần bị hãm hại ở tướng phủ, tuy nói khuyên từ hạ quan là nam tử, nhưng là cũng không thể...”

Cơ Việt cùng Cơ Tập ngồi một bên vẻ mặt âm trầm, bọn họ lúc này thực không nói ra lời, nhưng chuyện này, bị thương lớn nhất là Cơ Điệp Nhi!

“Hứa đại nhân!” Đại phu nhân ở cửa thật sự là nghe không nổi nữa, trực tiếp vọt vào trong, bà ta nghiêm giọng nói, “Hứa đại nhân nói những lời này là có ý gì? Mặc kệ như thế nào, Điệp Nhi nhà ta bị công tử nhà đại nhân đập hư, như thế nào, nghĩ muốn bỏ qua sao? Trong thiên hạ này khi nào thì có chuyện tốt như vậy!”

Hứa đại nhân nhất thời sững sốt, không biết phải nói tiếp như thế nào, vài lần muốn há mồm nói cái gì nhưng lại thôi.

“Hứa đại nhân, lời nói không dễ nghe nhưng ta vẫn phải nói, Hứa công tử đường đường là một đấng nam nhi, bị hãm hại dễ dàng như vậy nói ra không sợ người ta chê cười sao!” Đại phu nhân hít sâu một hơi, “Cơ gia chúng ta không bắt các người bồi thường đã là tốt lắm rồi, Hứa gia các người không cần khinh người quá đáng!”

“Tốt lắm!” Cơ Việt đột nhiên mở miệng, “Hứa đại nhân chuyện này rõ ràng là có người châm ngòi muốn li gián hai nhà Cơ Hứa chúng ta, không phải lão phu cậy già lên mặt cái gì nhưng chuyện này thương tổn lớn nhất là cháu gái của lão phu, hôn nhân hai nhà vốn đã định được một thời gian, tốt nhất không cần để người ta làm mất hòa khí của hai nhà.” Đứng là gùm càng già càng cay, Cơ Việt chỉ dùng mấy câu đã có thể đem lợi hại phân tích rõ ràng.

Người ta nói quan trường giao hoạt, Hứa Cường sao lại không biết lợi hại ẩn sâu trong đó, hắn âm thầm thở dài rồi nói: “Ai... nếu hạ quan biết là ai gây ra chuyện này, tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.”

Hứa Cường tức giận vỗ bàn, sau đó liền đứng phắt dậy: “Vậy hạ quan liền trở về phủ bàn bạc lại thôi.” Hứa Cường xoay người lập tức rời đi.

Đại phu nhân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, than ngồi trên ghế, chỉ cần nhà ra là tốt rồi!

...

Hồng Nhi vui sướng khi người gặp họa nói một lượt với Cơ Cửu Nhi, rất là hết giận nói: “Nàng ta tự làm tự chịu, báo ứng! Báo ứng khó chịu! Chỉ là cho dù Hứa gia không lui thân thì về sau cũng chẳng thú được vợ!”

Cơ Cửu Nhi gật đầu, nếu Hứa Lập thật sự nhìn thấy ‘cảnh đẹp’ trước ngực Cơ Diệp Nhi, chắc hắn cũng sẽ bị dọa cho chết khiếp chứ còn lấy vợ cái gì? Phỏng chừng nạp thiếp cũng sẽ làm hắn ghê tởm.

“Hong Nhi, đây là chuyện tình của đại phòng, cùng chi thứ hai chúng ta chẳng có quan hệ gì.” Cơ Cửu Nhi ôm lấy khoe miệng, đôi mắt hoa đào hiện lên một chút cười lạnh.

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ hiểu được.” Hồng Nhi kính cẩn phúc thân mình, nhưng mà tươi cười không thêm giây điểm trên mặt kia thực làm cho người ta không nói được lời nào.

Cơ Cửu Nhi cầm lên cuốn sách trên bàn, đáng tiếc lúc đầu: “Chính là tổn thất một quyển sách vô cùng hay, bất quá, cũng đổi lại được giá trị.” Cơ Cửu Nhi ném cuốn sách lên bàn, nghiêm túc nhìn Hồng Nhi, “Hong Nhi, ta trái lo phải nghĩ, vẫn là cảm giác tên hắc y nhân kia không tầm thường, trong khoảng thời gian này ngươi phải chú ý một chút!”

“Vâng.” Hồng Nhi thận trọng gật đầu.

...

Từ ma ma vừa hầu hạ Cơ lão phu nhân uống được, tỳ nữ liền tiến lên bưng báo, nói chuyện tình Hứa gia đến từ hôn, lão phu nhân kém chút nữa lại hôn mê bất tỉnh.

“Làm vậy! Thật sự là làm vậy!” Cơ lão phu nhân suy yếu vỗ đùi, thần sắc trầm xuống, “Từng chút đều không làm cho ta bớt lo, mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra, Cơ gia ta rốt cuộc tạo ra cái nghiệt gì! Toàn chuyện vô liêm sỉ!” Lão phu nhân lúc này chỉ hận không thể đem Cơ Diệp Nhi ném ra.

“Lão phu nhân, thái y nói người đừng nên kích động!” Từ ma ma đau lòng nhìn lão phu nhân, chạy nhanh tiến đến trấn an. Lão phu nhân xoa xoa cái trán đau nhức, hô hấp không ngừng dồn dập đứng lên.

...

Hứa lập nghe Hứa Cường nói chuyện từ hôn không thành, liền bị dọa từ trên ghế nhảy dựng lên, hãy nói giỡn, hắn mỗi ngày ở trong mơ còn mơ thấy phải cưới quý dạ xoa làm vợ đó, không muốn đâu!

“Phụ thân, con tuyệt không thú loại nữ nhân này vào cửa!” Hứa Lập hô to, “Còn tưởng đại tiểu thư Tương phủ cái gì? Tiểu thư khuê các? Tiểu thư khuê các có ai lại mặc y phục tỳ nữ chạy loạn, còn dám cùng nam tử lạ mặt đến gần?”

Sắc mặt Hứa cường cũng vô cùng khó coi, nhưng là Cơ Việt âm thầm muốn tạo áp lực, hắn nếu cố ý lui mới hôn sự này thì chính là tự mình tìm phiền toái. Nhưng muốn Hứa gia họ thừa nhận loại con cháu như vậy thì cũng đồng nghĩa Hứa gia ngã không dậy nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Gõ lên đầu

Trải qua nhiều lần bàn bạc, Cơ gia cùng Hứa gia đều người đến ta đi từng bước từng bước, cuối cùng thú thê biến thành nạp thiếp.

Đại phu nhân xả con giận: “Không được, bọn họ dựa vào cái gì, nữ nhi của ta đường đường là đích trưởng nữ, Hứa gia hắn dám nạp nàng làm thiếp sao?” Bà ta mồm to hai mặt, trừng lớn nhìn Cơ Tập chăm chăm, “Lão gia, ngài sao có thể đồng ý?”

“Không đồng ý còn có thể làm thế nào?” Cơ Tập cũng tức giận không kém, “Đều là người dạy dỗ ra nữ nhi như vậy.” Hắn mấy ngày nay đã ghen đủ một bụng hỏa, đến hộ bộ bị chúng quan lại đàm tiếu, về phủ thì Hứa đại nhân kia lại không ngừng kiểm hấn làm khó dễ, về đến phòng còn không muốn để cho hắn thanh tịnh sao?

“Nữ nhi bảo bối của ngươi làm ra loại sự tình rùm beng này đã làm Cơ gia ta mất hết mặt mũi, không đem nàng đuổi gia khỏi nhà đã là nể tình lắm rồi!”

Đại phu nhân không thể tin nhìn phu quân mình: “Lão gia, ngài như thế nào có thể nói ra những lời này, Điệp Nhi cũng là nữ nhi của ngài a! Nàng như vậy chẳng lẽ ngài không có chút trách nhiệm nào sao?”

“Đủ rồi!” Cơ Tập không nghĩ phu nhân mình thế nhưng cãi lại, liền tức giận phát tay áo rồi đi, “Đi phòng của Chu di nương.” Vừa ra đến cửa liền quát lớn với gã sai vặt.

Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi trừng cánh cửa trống không, tựa hồ không thể cắn nát Cơ Tập ra thành từng mảnh.

Đường đường đích trưởng nữ của Cơ gia lại gả cho người ta làm thiếp, này không phải thành trò cười cho thành Phụng Hoàng sao, chỉ có điều chuyện này Cơ Điệp Nhi vẫn chưa được hay biết gì, đại phu nhân đã hạ lệnh nghiêm cấm không được tiết lộ một chữ cho nàng.

Cơ Duy xuất môn, vừa nghe được tin tức này liền nhanh chóng trở về, nhìn bộ dáng Cơ Điệp Nhi quý người không rõ thì vô cùng đau lòng, hắn vuốt vuốt hai má Cơ Điệp Nhi thương tiếc nói: “Ngươi rốt cục đã chọc phải người nào, sao có thể thành cái dạng này?”

“Đại ca, đại ca, oa oa..” Cơ Điệp Nhi bỏ nhào vào trong lòng Cơ Duy gào khóc, “Đại ca, người như thế nào về muộn, người như thế nào mới trở về!”

Cơ Điệp Nhi cầm khăn tay lau nước mắt, cắn môi, bộ ngực phập phồng kịch liệt: “Đại ca, đều là do tiện nhân Cơ Cửu Nhi kia hại muội!” Một câu nói này Cơ Điệp Nhi ghen trong lòng rất lâu rồi mới có cơ hội nói ra ngoài, cho dù là đại phu nhân nàng đều không tiết lộ một chữ, chỉ duy nhất Cơ Duy lại kể lại không sót một chữ gì.

Cơ Duy nắm chặt nắm đấm, tức giận cùng không thể tin nhìn Cơ Điệp Nhi: “Hắc y nhân kia không rõ lai lịch, ngươi tại sao lại nghe lời nói của hắn?”

“Nhưng là ta cũng không có biện pháp a!” Cơ Điệp Nhi điệu lệ, “Ngươi xuất môn không có trong phủ, ta không biết chừng nào ngươi trở về, một mình ta có thể làm gì? Ta vốn chỉ muốn làm thử xem, ai biết, ai biết....” Cơ Điệp Nhi rơi nước mắt không ngừng, nàng thực rất hận, nàng rất hận!

Cơ Duy thật sâu thở ra một hơi: “Ngươi yên tâm, đại ca giúp ngươi hảo hảo báo thù! Điệp Nhi, ngươi phải nhất nhất nghe theo lời đại ca, nghe lời mẫu thân, hảo hảo ở trong phòng dưỡng thương, chuẩn bị cho hôn lễ, những chuyện khác đều không cần quan tâm. Đại ca cam đoan với ngươi, tiện nhân kia nhất định không thể nhập vào hoàng gia! Gã không được Nhị hoàng tử!” Cơ Duy vô cùng đau đớn nói.

Cơ Điệp Nhi gạt đầu, cảm động nhìn Cơ Duy: “Điệp Nhi tin tưởng đại ca. Điệp Nhi nhất định sẽ nghe lời.”

Cơ Cửu Nhi đem chủy thủ ra lau sạch vết máu, sau đó một lần nữa sáp vào trong vỏ, nàng hít một hơi thật sâu rồi đi ra ngoài phòng, ánh nắng chiếu vào gương mặt nàng vô cùng ấm áp.

Toàn bộ Tướng phủ lúc này đều bị chuyện của Cơ Điệp Nhi làm cho chướng khí mù mịt, đại phòng mỗi ngày đều không an bình, chỗ thanh nhàn nhất có lẽ cũng chỉ có nơi này của Cơ Cửu Nhi mà thôi.

Cơ Cửu Nhi ở trong phủ hưởng thụ thời gian thanh tĩnh, lại không biết bên ngoài đã truyền ra những tin đồn loại gì, Tướng phủ lúc này nhưng thực ra đang đứng trên đầu gió ngọn sóng!

“Tam tiểu thư, lão thái gia thỉnh ngài đi tới chủ viện!” Một gã sai vặt đi tới, trùng hợp nhìn thấy Cơ Cửu Nhi đang đứng bên ngoài liền chạy đến bẩm báo.

Hồng Nhi vừa bùng trà đi lên, liền nhíu mi: “Lão thái gia có chuyện gì sao?”

“Chuyện này tiểu nhân không rõ ràng, thỉnh cầu Tam tiểu thư nhanh chân một chút, ắc mắt lão thái gia không được tốt lắm!”

Cơ Cửu Nhi híp mắt, chẳng lẽ chuyện tình Cơ Điệp Nhi kia lão gia hóa đó phát hiện cái gì? Không có khả năng, Cơ Cửu Nhi lắc đầu, sau đó cho Hồng Nhi một cái ánh mắt rồi chậm rãi theo gã sai vặt kia rồi đi.

“Tam nha đầu!” Lão thái gia xoay người, ánh mắt sắc bén trực tiếp khóa trên người Cơ Cửu Nhi, “Ngươi là nữ tử của Tướng phủ ta, vậy vinh nhục của Cơ gia ngươi cũng cần có trách nhiệm phải gánh vác” Lão thái gia nghiêm túc nói, “Cơ gia ta đứng sừng sững không ngã cả trăm năm nay, trải qua mấy đời triều đại, quả thực chưa từng gặp nhục nhã bực này bao giờ.”

Cơ Cửu Nhi hơi hơi nhíu mi, lão gia này rốt cuộc có ý tứ gì?

“Lão phu tạm thời không truy cứu chân tướng thực hư chuyện đại a đầu như thế nào nữa!” Cơ Việt bất mãn quan sát Cơ Cửu Nhi thật kỹ, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng, nhưng càng nhìn càng không nhận ra một chút khác thường, “Chuyện tình đại a đầu vừa mới bình ổn, liền lại có sự tình khác tìm tới cửa!”

Cơ Cửu Nhi trầm mặc nhìn Cơ Việt, nàng đang rất nghi hoặc, rốt cuộc là lão muốn nói cái gì.

“Tam tiểu thư Cơ gia sẽ được gả vào Hoàng tộc, làm Chính phi của Nhị hoàng tử!” Ánh mắt Cơ Việt quét về phía nàng, “Chuyện này không cần giải thích với lão phu, rốt cuộc là có vấn đề gì!”

Cơ Cửu Nhi sợ run một chút, gả cho Phụng Ngao Hải? Đây là người nào nói hươu nói vượn! Hai hàng lông mày của Cơ Cửu Nhi nhíu chặt, khe lác đầu, nàng quả thực không biết.

Cơ Việt hí mắt đầy nguy hiểm, không chút khách khí nói: “Lão phu mặc kệ ngươi có quan hệ gì với Nhị hoàng tử, nhưng là, nếu có uy hiếp hay bất lợi gì với người trong Cơ gia ta, vậy thì đừng trách lão phu ra tay vô tình! Việc hôn nhân của ngươi đều là phải nghe theo lời phụ mẫu, ngươi tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại lớn lắm, muốn tự định chuyện chung thân cho mình sao, ngươi tốt nhất là tự mình cân nhắc thật kĩ, đừng gây ra khó nhọc gì cho phụ thân ngươi!”

Cơ Cửu Nhi cúi đầu, hoa đào trong mắt bắn ra hàn quang, lão gia hỏa này! Đây là nhân cơ hội có lời đồn đại mà gỗ đầu chính mình có phải hay không. Nàng là người Cơ gia, là tiểu thư của tướng phủ, hần cố muốn nhắc nhở vận mệnh nàng là cùng Cơ gia liên lụy một chỗ, đều do bàn tay hần nắm giữ?

Hảo, tốt lắm! Khỏe miệng Cơ Cửu Nhi gọi lên một nụ cười lạnh, rất nhanh lại khôi phục bình thường, nàng ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Cơ Việt, sắc mặt không thay đổi dù chỉ một chút.

Cơ Việt lúc này mới giãn hai hàng lông mày, hần có chút không nhìn thấu được tiểu nha đầu trước mặt này, giống như đầu óc của nàng so với hần đều thâm, nàng mới mười ba tuổi, còn mất mười năm trí nhớ, cho dù trong mười năm đó nàng trải qua cái gì thì cũng không có khả năng biến đổi một người đi. Cơ Việt âm thầm lác đầu, có lẽ là do hần thật sự già rồi, nghĩ nhiều, nhìn hai nắm tay Cơ Cửu Nhi đang run nhè nhẹ, cuối cùng đành phải cười tự giễu một cái.

“Những lời này, tổ phụ hi vọng Tam nha đầu người khác trong tâm khảm, dạo gần đây Tướng phủ xảy ra rất nhiều chuyện, ngươi tận lực không cần ra ngoài, một cô nương chưa lấy chồng hay xuất môn như thế còn ra thể thống gì, được rồi, ngươi trở về đi!”

Cơ Cửu Nhi đứng dậy, chẳng để lại cho hần một cái ánh mắt trực tiếp xoay người rời khỏi thư phòng, vừa bước ra khỏi chủ viện nàng liền cúi đầu nhìn bàn tay của mình, nhìn đến chiếc nhẫn sáng chói trên ngón tay mà đáy mắt hiện lên một màn giao hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Người đến ngoài ý muốn

“Hong Nhi, lời đồn đãi bên ngoài gần đây ngươi có biết không?” Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu nhìn Hồng Nhi, ánh mắt sắc bén.

Cánh tay Hồng Nhi run lên, nàng nhìn ánh mắt Cơ Cửu Nhi có chút sợ hãi: “Tiểu thư, nô tỳ chỉ không muốn ngài phiền lòng!”

Cơ Cửu Nhi hơi đắm chiêu nhìn thoáng qua Hồng Nhi, sau đó âm thầm thở dài, nàng hít mắt nhìn phía trước nghĩ, chuyện này rốt cuộc là do ai sắp đặt? Hần có mục đích gì?

Cơ Cửu Nhi thay một thân nam trang, “Hong Nhi, ta đi ra ngoài một chút, ngươi không cần đi theo.” Sau đó nàng liền lặng lẽ từ cửa sau Tướng phủ ra ngoài.

Bước chậm chậm trong dòng người xuôi ngược, có thể nghe thấy không ít tin tức lớn nhỏ từ bốn phương tám hướng, không phải là Cơ đại tiểu thư từ thể thành thiếp thì chính là Tam tiểu thư sắp trở thành Hoàng tử phi của Nhị hoàng tử, tốc độ lan truyền có vẻ rất là lợi hại.

Sắc mặt Cơ Cửu Nhi âm trầm, nàng đi hai vòng trên đường mà đáy lòng dâng lên xúc động muốn giết người, rốt cuộc là ai đang muốn hãm hại nàng? Đến khi ra khỏi nơi huyền ảo ấy nàng mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ là ngay trước mặt nàng lại bất ngờ xuất hiện hai gã nam tử, y phục bắt phàm, gương mặt nghiêm túc, hơn nữa bản thân nàng nhận ra được công phu hai người cực kì thâm hậu.

“Tam tiểu thư, chủ nhân nhà chúng ta cho mời tiểu thư, làm phiền ngươi đi qua một chuyến.” Một gã trong hai người mở miệng trước, nói thẳng ra thân phận Cơ Cửu Nhi.

Cơ Cửu Nhi nhíu mày, tình cảnh này bản thân mình không có bất cứ cơ hội trốn chạy nào, suy nghĩ kĩ cuối cùng nàng liền gật đầu đi theo sau họ, ba người đi vào một căn nhà tương đối hẻo lánh người qua lại, ngoài cửa canh giữ vài tên hộ vệ hơi thở thu liễm, mà trong nhà có một vị phụ nhân đang ngồi ở ghế quý phi, bên cạnh có hai tỷ nữ đang cẩn thận hầu hạ.

Cơ Cửu Nhi vừa vào cửa, thị vệ ở trong phòng lập tức đi ra ngoài, một vị tỷ nữ quy củ hành lễ với vị phụ nhân đó rồi cũng xoay người rời đi. Còn tỷ nữ còn lại chỉ đứng cúi đầu phía sau phụ nhân, im lặng hạ thấp xuống sự tồn tại của mình.

Phụ nhân kia nhìn y phục đơn giản nhưng mà từng cái gợn tay nhắc chân đều lộ ra không tầm thường, dung mạo kia càng toát ra loại đẹp để quý giá của những người thân phận cao quý. Phụ nhân đó buông chung trà ở trên tay xuống, lúc này mới ngẩng đầu đánh giá Cơ Cửu Nhi, con người lợi hại, đáy mắt lại ẩn ẩn một tia sát ý.

“Cơ Tam tiểu thư, mời ngồi.” Từng cử chỉ của bà ta đều lộ ra một cỗ quý khí không gì sánh kịp, không khí không gian tự uy.

Cơ Cửu Nhi rũ mắt, đẩy mắt lướt qua một chút chờ mong, nàng hào phóng ngồi xuống trước mặt vị phụ nhân đó, bình tĩnh nhìn đối diện đối phương.

“Tam tiểu thư nhưng thật đủ can đảm.” Qua hồi lâu, phụ nhân rốt cục phun ra một câu tán thưởng, “Tam tiểu thư tựa hồ đã đoán được thân phận?”

Cơ Cửu Nhi gật gù đầu, ngón tay ở trên mặt bàn viết ra một chữ ‘Cung’.

“Đúng là đứa nhỏ thông minh.” Phụ nhân vừa lòng gật đầu, “Đáng tiếc, đáng tiếc!” Bà ta không tiếp tục nói gì ngoài hai chữ đáng tiếc, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng tiếc hận.

“Vậy bản cung không muốn vồn vênh gì nữa.” Sự nghiêm túc trên gương mặt bà ta chậm rãi lui lờ, nhìn Cơ Cửu Nhi còn xen một chút nhu hòa, “Tam tiểu thư là một cô nương tốt, này là bản cung tự mình thừa nhận, chỉ là đáng tiếc người từ nhỏ có ách tật quẩn thân, cho dù là thông minh từ nhỏ lại mỹ mạo hơn người đi chăng nữa thì cũng mất đi tư cách tiến cung rồi. Bản cung hôm nay đến là muốn đem việc này nói rõ một lần, bản cung hi vọng Tam tiểu thư có thể rời đi Nhị hoàng tử!”

Cơ Cửu Nhi cười nghiêng ngả, rồi đi? Từ trước đến giờ đều chưa từng ở cùng một chỗ, tại sao lại nói là rời đi?

“Bản cung có thể ban cho người một hôn sự hoàn hảo, đảm bảo cả đời người vinh hoa phú quý.” Bà ta lại tiếp tục mở miệng.

Cả đời vinh hoa phú quý? Cơ Cửu Nhi âm thầm gật đầu. Nếu đối với một nữ tử không thể nói được, đây quả thực là một dụ hoặc mê người, ách nữ sinh ra trong danh môn thế gia, thân bất do ki, cho dù được gả đi cũng đừng mong làm được chính thê, chỉ có thể làm thiếp, hay là quý thiếp đi chăng nữa cũng sẽ bị đối xử không khác gì nô tài.

Phụ thân nhìn Cơ Cửu Nhi gật đầu, trong lòng rất là vừa lòng, trên mặt lại làm ra nhu hòa vài phần: “Công tử nhà Lễ bộ thượng thư cũng là một người xuất thân dòng dõi thư hương, lại là con trai độc nhất, thực xứng đôi cùng với Tam tiểu thư, bản cung muốn Tam tiểu thư gả làm chính thê cho hắn.”

Lễ Bộ thượng thư Tiễn dung, nhi tử độc nhất Tiễn Lục? Đấy mắt Cơ Cửu Nhi hiện lên một chút tàn nhẫn, chính là cái tên bị sét đánh hồi nhỏ? Bọn họ còn có thể xem là cừ địch của nhau nha! Cầm điếc xứng yêu quái, muốn tạo nên cái tuyệt phối sao? Vợ vả đem nàng gả ra ngoài như vậy, nữ nhân này dường như so với Cơ ra còn muốn sót ruột hơn, này đúng là quá buồn cười đi.

Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu, ở trên mặt bàn một lần nữa viết chữ __ Việc hôn nhân của tiểu nữ không nhọc nương nương quan tâm! Chuyện tình của tiểu nữ cùng Nhị hoàng tử cũng không cần nương nương phải lo lắng! Thân phận tiểu nữ tuy rằng hèn mọn, nhưng tự tôn cũng có vài phần!

Phụ thân nhìn dòng chữ của nàng, hai mắt căng thẳng, không giận vậy mà phản cười: “Cũng tốt, tuy rằng cô nương không hứa hẹn gì với bản cung, nhưng bản cung sẽ tin cô nương một lần, nếu cô nương thật sự muốn tốt cho Nhị hoàng tử mong cô nương có thể vì con đường tương lai của hắn mà suy nghĩ.” Phụ nhân lộ vẻ mặt ra mặt, vậy vậy tay, tỷ nữ phía sau liền tiến lên phía trước không kieu ngạo không xiêm nịnh nói với Cơ Cửu Nhi: “Tam tiểu thư, mời!”

Phụ nhân nhìn bóng dáng Cơ Cửu Nhi rời đi, đẩy mắt đột nhiên hiện lên tức giận: “Tốt lắm, đúng là nha đầu không biết tốt xấu!”

Một tỷ nữ khác đi vào trong phòng, mỉm cười nói: “Nương nương thật vất vả mới xuất cung được một lần, không nên để người ta làm cho mất hứng. Vì cô nương kia xem ra là một người biết lí lẽ, hơn nữa Nhị điện hạ cũng là người lấy đại sự làm trọng, nương nương không cần lo lắng. Vì chuyện này mà làm bản thân không vui vẻ, quả thực là chuyện không nên làm.”

“Haha, vẫn là Cúc Nhi nói đúng, bản cung chỉ có chút lo lắng mà thôi, lời đồn đãi này không phải vô căn cứ phát sinh như vậy.”

...

Vừa ra khỏi đại môn, Cơ Cửu Nhi một mình đi theo ngõ nhỏ đi ra bên ngoài, trong lòng nàng vậy mà có chút buồn cười. Đi về phía trước, bỗng nhiên nàng dừng lại bước chân, xoay người, trước mặt đột nhiên xuất hiện bốn đại hán tay cầm đại đao, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn mình chằm chằm. Cơ Cửu Nhi quay đầu nhìn phía sau mình, đã có hai đại hán đứng chờ từ bao giờ.

Đào mắt một cái, Cơ Cửu Nhi liền cúi người lấy chủy thủ ra ngoài, làm tư thế phòng bị.

“A, tiểu nương tử này nhưng thật ra có vài phần tư sắc, vừa vặn cấp đại gia giải buồn được.” Đại hán cầm đầu vừa dứt lời, ánh mắt đáng ghê tởm liền nhìn Cơ Cửu Nhi từ trên xuống dưới một lượt, tựa hồ muốn xác minh cái gì.

Sáu người trao đổi ánh mắt lẫn nhau, Cơ Cửu Nhi vừa nhìn vừa nhin xuống cảm giác muốn nôn mửa của mình.

“Đại ca, đối với người cầm điếc nói nhiều để làm gì?” Một người trong đó vọt đi lên, đẩy mắt có chút kích động: “Hắc hắc, đại ca, tiểu đệ xuống tay trước!” Dứt lời hắn liền chạy lên chụp vào ống tay áo Cơ Cửu Nhi.

Ánh mắt hoa đào nguy hiểm nhui lại, thân mình Cơ Cửu Nhi lui về phía sau dựa vào vách tường, một chân dựa vào tường thủ thế, đợi cho người nọ đã đến trước mặt mình, cánh tay nàng nhoáng lên một cái, chủy thủ lập tức xẹt qua động mạch cổ nam tử, bàn tay ghê tởm kia lúc này chỉ cách trước người nàng đúng một li độ dài.

“Mẹ nó! Đúng là con mèo hoang dã!” Nhìn huynh đệ của mình bị giết chết trong nháy mắt, năm người còn lại lúc này mới thu liễm đùa giỡn, ánh mắt độc xà nhìn chằm chằm Cơ Cửu Nhi, năm người cùng một lúc phi thân lên công kích nàng.

“Lão tử cũng không tin, năm người còn không thể diệt được một tiểu nương tử như ngươi! Phil!” Dứt lời, năm đại hán cùng huy đao nhảy vào vị trí của Cơ Cửu Nhi, Cơ Cửu Nhi hơi hơi cắn môi, quét mắt nhìn chúi thủ trong tay, chúi thủ đọ với bảo đao như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, hơn nữa với thể lực của thân thể này....

Rùng mình một cái, Cơ Cửu Nhi dùng hết sức huy khởi năm đại đao trước mặt.

Nàng cắn chặt răng, cố gắng đánh chệch hướng bốn trong năm đường đao chí mạng, cùng một lúc nàng chẳng để ý đến đường đao của bọn chúng vẫn còn đang nhắm vào mình, chỉ chú ý tới một kiếm lướt qua động mạch cổ đối phương. Hai cánh tay cũng vì thế mà tràn đầy máu tươi, cả người vô số vết thương, bạch y trong nháy mắt cũng nhiễm một màu đỏ lợm.

Đau đớn truyền đến nhưng Cơ Cửu Nhi lại như trước mặt không đổi sắc, giống như nàng không còn biết cảm giác là gì nữa. Ánh mắt hoa đào nhìn về một người duy nhất còn sống sót, khỏe miệng chậm rãi cong lên một độ cong thị huyết, nàng chậm rãi đi tới gần đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hội nói chuyện

Đại hán trừng lớn mắt nhìn Cơ Cửu Nhi, thân mình không tự giác được lui về sau, dưới chân vang lên một âm thanh gì đó hần cúi người nhìn lại thì phát hiện mình đã lui đến vách tường, không thể lui tiếp nữa.

Cơ Cửu Nhi từng bước tới gần, đại đao trong tay thuận theo đó nhỏ xuống từng đạo vết máu, nàng đi đến trước mặt đại hán đó, một đôi con ngươi lạnh lẽo thấu xương làm người ra run rẩy, đại hán bị ánh mắt đó làm cho sợ hãi đến quên cả phản kháng.

Cơ Cửu Nhi lãnh nghiêm mặt, ném đại đao, nàng rút ra chúi thủ trong tay áo đặt trước lồng ngực đại hán, mũi dao đã muốn đâm xuyên vào da thịt: “Nói, ai phái các ngươi đến?” Thanh âm trầm thấp mà âm trầm không hợp với độ tuổi vang lên.

Đại hán ngạc nhiên nhìn Cơ Cửu Nhi: “Ngươi, ngươi, ngươi có thể nói chuyện? AAAA....!”

Con ngươi hần ta đột nhiên căng ra, cảm giác đau đớn truyền đến từ lồng ngực làm hần hét lớn, vừa cúi đầu liền thấy chúi thủ của nữ hài nhi đã muốn đâm nhập vào ngực mình, “Tha mạng, cô nương tha mạng! Có người đưa tiền cho ta muốn ta lấy tính mệnh của ngươi! Chúng ta chỉ là thay người khác làm việc thôi! Cô nương xin tha mạng a!”

“Ngươi chắc là muốn lấy tính mệnh của ta sao?” Cơ Cửu Nhi nhìn hai chân đại run run của nam tử trước mắt, lực đạo trong tay lại tăng lên một phần.

Đại hán chậm rãi di động thân mình, theo đau đớn lại tăng thêm, hần sợ hãi chỉ còn biết khóc tang nói: “Không không, là cưỡng bức rồi mới giết!”

Cơ Cửu Nhi nhủ mảy, vừa cúi đầu liền thấy nam tử thế nhưng sợ tới mức tiểu ra quần, nàng ghé tòm bữu môi nói: “Người đó là ai?” Cơ Cửu Nhi dùng một tay điều khiển chúi thủ chậm rãi đâm vào ngực đại hán, một tay nắm chặt vạt áo đối phương để phòng hần bỏ chạy. Nếu là giờ phút này nam tử này dùng hết sức lực thoát ra, Cơ Cửu Nhi chưa chắc đã là đối thủ, chỉ tiếc, vị này đã sợ hãi đến không biết phản ứng như thế nào nữa!

“Là, là Cơ đại thiếu gia! Là hần thuê chúng ta đến! Cô nương tha mạng, cô nương....Ân!” Toàn bộ chúi thủ đâm vào ngực đối phương, đại hán lập tức trừng lớn mắt, không dám tin cúi nhìn người mình, máu trong miệng ồ ồ chảy ra.

Cảm nhận được không gian xung quanh biến đổi, Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu nhìn về phương xa đang có một bóng trắng tiến lại gần, nàng quay đầu nhìn lướt qua sau lưng chỉ thấy một nhánh cây khô nhon hoắt.

Cơ Cửu Nhi nhanh chóng tóm lấy thi thể đại hán, vờ như bị đại hán bắt ép lùi sau ba bước, sau đó cả người nàng đổ về phía sau, đồng thời đem chúi thủ rất nhanh tra vào trong vỏ.

“Cửu Nhi!” Xa xa truyền đến thanh âm kinh hoàng của Phụng Ngao Hải.

Lưng của Cơ Cửu Nhi bị nửa thân người đại hán đè lên, khuôn mặt hoảng hốt, chính là trong lúc mơ hồ này nàng bỗng nhiên bắt gặp bóng dáng một hắc y nhân đứng trên đầu tường, một đôi phương mâu lạnh như băng nhìn nàng chằm chằm, nàng chớp mắt muốn xác định lại thật rõ thì thời điểm mở ra, người đã muốn biến mất không thấy, mà Phụng Ngao Hải cũng đã chạy lại đây.

“Cửu Nhi!” Phụng Ngao Hải kinh hoàng đem Cơ Cửu Nhi đang bị đại hán 'đè' mang ra, nhìn cả người nàng đầy vết máu bầm thì trong lòng căng thẳng, lập tức ôm lấy nàng chạy vội đi.

Qua hồi lâu, ở giữa thiên không nhiều thêm một hắc y nhân, hần không tiếng động đi tới địa phương Cơ Cửu Nhi vừa ngã xuống, nhìn gã đại hán đang ngã một bên, trên ngực đang cắm một nhánh cây khô, vừa vặn chính là vị trí thanh chúi thủ đâm vào trước đó, lại nhìn dưới chân, nếu vừa rồi Cơ Cửu Nhi chỉ cần ngã xuống hơi lệch lạc một chút thôi, người bị nhánh cây này đâm thủng chính là nàng, phương mâu hắc y nhân nhíu lại đầy nguy hiểm ____ Thời

gian đủ ngắn, ánh mắt rất tốt, kế hoạch rất tốt!

Phượng mầu của hấn khẽ nâng, phía trước đã sớm không thấy bóng dáng nữa nhưng khoe miệng lại như có như không nâng lên một cái độ cong, rồi lập tức biến mất không thấy.

Phượng Ngao Hải ôm Cơ Cửu Nhi cả người đầy máu vào y quán, đến khi được đại phu khẳng định không có gì nguy hại đến tính mạng, lúc này thần kinh của hấn mới trầm tĩnh lại, thân thủ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, hấn chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Thực xin lỗi!” Phượng Ngao Hải nhẹ giọng nói, khi hấn nhận được tin tức của Đình Hải nói mẫu phi hấn tìm Cơ Cửu Nhi, hấn liền cảm thấy sự tình không ổn nên mới vội vàng chạy tới, nhưng là cũng không nghĩ vừa đến liền chứng kiến cảnh Cơ Cửu Nhi bị người đuổi giết như vậy! May mắn, may mắn nàng không có việc gì.

Phượng Ngao Hải lúc này đột nhiên có cảm giác cao hứng không nói nên lời.

Thẳng đến chạng vạng Cơ Cửu Nhi mới tỉnh lại, đầu tiên nhìn đến là gương mặt khăn trương của Phượng Ngao Hải thì hơi hơi nhú mi.

“Thế nào, không thoải mái chỗ nào sao?” Phượng Ngao Hải vội vàng tiến lên hỏi.

Cơ Cửu Nhi cảm giác lưng mình run lên, có lẽ do vết thương sau lưng hơi sâu, nàng nhìn sắc trời, ý đồ muốn đứng dậy.

“Người đừng động, cẩn thận động đến miệng vết thương, ta đưa người trở về!”

Phượng Ngao Hải đứng dậy, cũng bất chấp cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, ôm lấy cả người Cơ Cửu Nhi bước ra bên ngoài. Cơ Cửu Nhi cúi hạ con người, che trụ cảm xúc của chính mình.

Đình Hải đánh xa ngựa đi vào Tướng phủ, được tin Cơ Cửu Nhi một thân nhiễm máu được Nhị hoàng tử đưa về, Cơ Việt sợ một chút rồi liền vội vàng đi vào sân chi thứ hai.

Hồng Nhi cùng nha hoàn đang giúp Cơ Cửu Nhi tắm rửa thay quần áo, thời điểm nhìn thấy một vết đao vừa sâu vừa dài trên lưng Cơ Cửu Nhi thì tràn đầy đau lòng.

“Nhị hoàng tử, rốt cuộc sao lại thế này?” Cơ Việt nhìn Phượng Ngao Hải, quay đầu cũng bất gặp nha hoàn ôm một bộ y phục nhiễm nửa phần máu từ nội phòng đi ra thì sợ run một chút, vội vàng hỏi.

“Thời điểm bản hoàng tử đuổi tới, cũng chỉ nhìn thấy sáu cỗ thi thể cùng Cửu Nhi đang hôn mê. Chuyện tình cụ thể còn không rõ ràng.” Phượng Ngao Hải nhìn bộ huyết y kia, ánh mắt co rút, lập tức trầm giọng trả lời.

Cơ Việt nhú mày, “Lão phu thay Tam nha đầu cảm tạ ân cứu giúp của Nhị hoàng tử, chỉ là nam nữ khác biệt, còn thỉnh Nhị hoàng tử thứ lỗi, ngại cho thanh danh của Tam nha đầu, Nhị hoàng tử cùng nàng vẫn là không nên một mình gặp mặt mới tốt.” Cơ Việt mượn cơ hội này nói chuyện, cúi mầu không buông tha một chút biểu tình nào của Phượng Ngao Hải.

Phượng Ngao Hải nhú mày, nhìn Cơ Việt, cũng không nói chuyện.

Lúc này Hồng Nhi đi ra hồi báo: “Lão thái gia, Nhị hoàng tử, tiểu thư đã thay được, nàng muốn nghỉ ngơi.”

Phượng Ngao Hải nghe xong liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, hấn nhìn Cơ Việt đầy ôn hòa nói: “Bản hoàng tử đã quấy rầy rồi, cáo từ!” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Đáy mắt Cơ Việt hiện lên một tia ý cười, quay đầu nhìn Hồng Nhi dặn dò: “Hảo hảo chiếu cố Tam tiểu thư!”

Hấn liếc mắt nhìn cửa phòng nàng đang đóng chặt, tiếp tục dặn dò mấy câu rồi cũng xoay người rời đi.

“Lão phu nhân, Tam tiểu thư bị thương, vừa người của lão thái gia phái đến có nói, mau cấp Tam tiểu thư thêm vài nô tỳ hảo hảo chiếu cố!” Từ ma ma nói chuyện cùng Cơ lão phu nhân.

“Bị thương? Sao lại bị thương?”

Mọi chuyện còn chưa rõ ràng, nghe nói người được Nhị hoàng tử ôm về, cả người đầy máu, rất dọa người.” Từ ma ma sửa sang lại mái tóc của lão phu nhân, lại nói thêm: “Bất quá cũng may nàng không có việc gì.”

Cơ lão phu nhân nhú mày, “Người tự xem rồi làm đi, tìm vài người có khí lực tốt một chút, để nàng mỗi ngày tự ý ra ngoài cũng không thành bộ dáng gì!”

“Vâng!” Từ ma ma gật đầu đáp ứng.

“Nàng ta chết chưa?” Cơ Diệp Nhi nghe xong lời nói của Tình Sương thì vội vàng hỏi lại “Không phải chảy rất nhiều máu sao, nhất định là khó bảo toàn tính mạng?” Cơ Diệp Nhi tự nói, khoe miệng vỡ ra, dường như là rất cao hứng.

Tĩnh Suong cúi đầu, đưa bát được trong tay chọn nha đầu phía sau, nói: “Tĩnh mạng Tam tiểu thư không có gì đáng lo ngại.”

“Cái gì?” Cơ Diệp Nhi từ trên đầu giường bật đứng dậy, trừng mắt nhìn Tĩnh Suong: “Người nói cái gì? Nàng ta không chết? Người nói vậy?”

“Diệp Nhi, mau uống thuốc đi nào!” Đại phu nhân đi vào phòng, thấy vậy Tĩnh Suong mới nhẹ nhàng thở ra rồi thối lui sang một bên, Cơ Diệp Nhi muốn bộc phát tức giận nhìn là bắt gặp ánh mắt sắc bén của đại phu nhân liền an phận ngồi xuống, nhu thuận gật đầu, nhưng nàng từ đầu đến cuối đều không phát hiện ra bao nhiêu sầu thương trong mắt đại phu nhân mỗi khi bà nhìn nàng.

“Diệp Nhi, mấy ngày nay người cần thận thêu hỷ phục nha...” Đại phu nhân vuốt ve mái tóc hỗn độn của Cơ Diệp Nhi, bắt đầu thuyết giáo đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Kinh lôi (1)

Tĩnh dưỡng hơn nửa tháng, Cơ Cửu Nhi lúc này mới được phép xuống giường đi lại, nhìn gương mặt xạm lợt đang đứng ngay cạnh mình, sắc mặt nàng không tự giác được trầm xuống, bốn tỷ nữ này là Từ ma ma theo lệnh Cơ lão thái gia phân phó hầu hạ nàng.

“Tiểu thư, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đến thăm người.” Hồng Nhi vào trong phòng, mỉm cười nói với Cơ Cửu Nhi rồi lạnh lùng nói với bốn người kia: “Các người lui xuống hết đi, nơi này một mình ta là đủ.”

Bốn tỷ nữ liếc nhau một cái, phách thân một cái với Cơ Cửu Nhi rồi mới chầm rãi lui ra ngoài. Chốc lát sau Phụng Ngao Hải cùng Phụng Ngao Tuyên cũng cùng nhau đi đến.

“Nha, Cửu Nhi, người rốt cục cũng có thể xuống giường!” Phụng Ngao Tuyên cao hứng hoa tay múa chân, “Người khỏe nhanh nhanh một chút, Tụ Phúc lâu vừa ra mắt rất nhiều mỹ thực chào đón người đấy!” Hắn giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu tiếp nhận giấy bao trong tay Phụng Ngao Hải đưa cho nàng, nói: “Đây là đồ tốt phụ hoàng ban xuống cho chúng ta, ta nhưng không có ăn qua, để dành riêng cho người thưởng thức a!”

Cơ Cửu Nhi không khách khí nhận lấy, trong khoảng thời gian chờ đợi vết hương lành lại này, hai ba ngày Phụng Ngao Tuyên đều mang đồ đến tặng cho nàng, đều đều đã muốn thành thói quen rồi!

Phụng Ngao Hải trầm mặc đứng một bên, chỉ là ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt Cơ Cửu Nhi, thần sắc hắn dường như có chút phức tạp: “Cửu Nhi, lúc đây là người đi một mình sao?” Hắn khẩn trương nhìn nàng, ngày ấy hắn quay lại điều tra sự việc, nhìn những vết thương còn lưu lại mới nguyên trên thi thể sáu đại hán đó, một kích mất mạng, đủ để thấy thân thủ người ra tay có bao nhiêu lợi hại, không phải hắn đang nghi ngờ Cơ Cửu Nhi, hắn đương nhiên biết công phu của nàng không lợi hại được đến mức vậy, nhưng mà...

Cơ Cửu Nhi ngẩng đầu nhìn Phụng Ngao Hải, ánh mắt nàng bình tĩnh, chỉ khẽ lắc đầu rồi viết mấy chữ trên mặt bàn __ Có một gã hắc y nhân.

Phụng Ngao Hải thấy vậy mới nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt hắn đột nhiên nghiêm túc lạ thường: “Hắc y nhân? Hắn cứu người sao?” Hắn còn chưa nói xong, trong lòng thế nhưng lại như thông suốt vấn đề gì đó, sắc mặt chậm rãi dịu xuống: “Cửu Nhi yên tâm, ta nhất định sẽ tra ra người xui khiến phía sau.”

Cơ Cửu Nhi gạt mình, sau đó gật gật đầu, trong lòng nàng cũng không ôm nhiều hi vọng, cho dù hắn tra ra thì kết quả lại như thế nào? Giữa Phụng Ngao Hải cùng Cơ Duy nhất định có mối quan hệ lợi ích với nhau, Phụng Ngao Hải sẽ vì nàng mà cắt đứt nguồn lợi của mình sao? Trong lòng Cơ Cửu Nhi hiểu rõ, nàng không có sức quyến rũ lớn như vậy, đủ làm cho Phụng Ngao Hải phải trả giá vì mình.

“Nếu ta mà biết kẻ dám khi dễ Cửu Nhi, ta nhất định sẽ cưa năm xé bảy hắn! Hừ!” Phụng Ngao Tuyên thở phì phì một bên phụ họa.

Cơ Cửu Nhi nhìn hai nam nhân trước mặt lo lắng cho mình như vậy, trong lòng không phải không có chút vui mừng nào. Nhìn vẻ mặt của Phụng Ngao Hải, nàng biết hắn đã tiêu trừ nghi ngờ với mình, với nàng, không nói ra tất cả điều mình biết cũng là một loại phương thức bảo hộ chính mình. Đối với Phụng Ngao Hải, ít nhất là hiện giờ, nàng không hoàn toàn đặt niềm tin ở hắn.

Cơ Cửu Nhi muốn chống lại Cơ Việt, năng lực thân mình nàng không đủ, phải mượn lực trợ lực mới được, mà nguồn lực nàng muốn không thể nào kém thế hơn Cơ Việt được, cho nên nàng từng nghĩ Phụng Ngao Hải là lựa chọn tốt nhất, nhưng cái nàng muốn càng là một khi hành động phải mười phần vẹn mười, không làm cho hắn có một tia phát giác. Trong lòng nàng nhất thời ngàn xoay vạn chuyển.

Hôn kỳ của Cơ Diệp Nhi ngày càng tới gần, nhìn giá y đồ thẩm chính tay mình thêu dệt nên, thần sắc nàng ta có chút mê mang, người nàng phải gả đến nàng không thích, nhưng dù thế nào hắn cũng là đấng trượng phu tương lai của nàng, nàng chỉ có thể mặc theo số phận. Cứ nghĩ đến một đêm nơi phòng củi kia, Cơ Diệp Nhi lại không khống chế được chính mình mặt đỏ tai hồng.

Cơ Diệp Nhi sắp xuất giá, trước ngày thành thân mấy ngày đều có người thân họ hàng đến vì nàng ta chuẩn bị cùng tặng quà hồi môn, mọi người đều là người thông minh, đối với việc Cơ Diệp Nhi gả cho người ta làm thiếp đều tự động không nhắc đến. Nhưng dù thế nào nàng ta vẫn phát giác được điều dị thường, nhìn ánh mắt mọi người nhìn mình, thậm chí còn có cả thương tiếc, bi thương, Cơ Diệp Nhi khó hiểu trong lòng nhưng cũng không miệt mài tìm

hiếu.

“Sáng mai là ngày vui của tỷ tỷ, muội muội tới chuẩn bị cho tỷ tỷ.” Cơ Liễu Nhi đem một cây trân ngọc cho Cơ Điệp Nhi, âm thầm để ý cảm xúc của nàng, nhìn thần sắc Cơ Điệp Nhi như không có chuyện gì thì cảm thấy chính mình hiểu rõ. Công phu của Đại phu nhân quả thực cao thâm, không biết đến ngày mai khi Cơ Điệp Nhi biết được chân tướng thì sẽ phản ứng như thế nào, Cơ Liễu Nhi vừa nghĩ vừa che giấu sự trào phúng nơi lòng mình, ý vị thâm trường nói: “Tỷ tỷ, bảo trọng.”

Cơ Điệp Nhi thế nhưng không hiểu được ẩn ý trong lời nói của nàng ta.

Tuy rằng là nạp thiếp, nhưng Cơ Điệp Nhi dù sao cũng là đích trưởng nữ của Tướng phủ, Hứa gia cũng đồng ý tổ chức lễ cưới, coi như cấp Tướng phủ mặt mũi.

“Vị Hứa công tử này nghe nói bị Tướng phủ tính kế hai lần a, hơn nữa đều là bị bị đại tiểu thư này tính kế.”

“Xuy! Thật sự là nam nhân ngu xuẩn, thế nhưng lại bị một nữ tử nhỏ nhỏ đùa bỡn trong tay, cổ cùng còn phải rước nàng ta vào cửa, nữ tử độc ác như thế, đến hậu viện nhà ai cũng sẽ trở thành tai họa thôi!”

“hừ! Ngươi nói nhỏ một chút, chung quy nàng là đích trưởng nữ Cơ gia, cẩn thận họa từ miệng ra đấy!”

“Làm đều đã làm, còn sợ người ta nói ra nói vào sao? Cơ gia là danh gia, nhưng lại dạy dỗ ra loại con cháu như vậy, thật sự là bôi nhọ danh tiếng tổ tông.”

“Công tử Hứa gia rất yếu đuối, ai, thật sự là sự sỉ nhục của đẳng nam nhi!”

....

Sắc mặt Hứa Lập từ đầu đến cuối đều rất khó xem, tu rằng hôm nay là ngày vui của hắn, nhưng trên mặt không lưu lại bất cứ một ý cười nào, một đường từ Hứa gia đến đây, bên tai hắn đều tràn ngập tiếng bàn luận to nhỏ của mọi người, hắn sớm đã tức giận ngập trời rồi, nếu không phải ngại vì đối phương là Tướng phủ, hắn tuyệt đối sẽ ghìm cương ngựa quay về.

“Điệp Nhi, đến Hứa gia phải hảo hảo hiếu thuận với Hứa lão gia cùng Hứa phu nhân, mặc kệ gặp sự tình gì cũng phải lấy đại cục làm trọng, quyết không thể muốn gì làm nấy, biết không!”

“Nương, ngài đã nói đi nói lại từ tối qua đến giờ rồi, nữ nhi đương nhiên đã nhớ rõ.” Cơ Điệp Nhi cười, nói khẽ với Đại phu nhân.

Đại phu nhân nhìn đôi má lúm đồng tiền của nữ nhi mình, trong lòng một mảnh chua xót, bà ta há mồm định nói cái gì thì ngoài cửa đột nhiên có hạ nhân chạy đến hồi báo: “Kiệu hoa đến rồi!”

Cơ Điệp Nhi đội lên khăn voan, được người nâng ra khỏi khuê phòng.

“Các ngươi nhất định phải chiều cố tốt tiểu thư, mặc kệ phát sinh chuyện gì, quyết không để tiểu thư làm hỏng chuyện tốt hôm nay!” Đại phu nhân lớn tiếng dặn dò hai nha hoàn hồi môn của Cơ Điệp Nhi.

Bà ta điệu lệ nhìn theo kiệu hoa đi xa, trong lòng thế nhưng thống khổ vạn phần. Điệp Nhi, mẫu thân thật xin lỗi ngươi, khi ngươi biết được chân tướng, nhất định phải chịu đựng! Đại phu nhân gát gao cắn môi, quyết tâm quay đầu trở về.

Cơ Điệp Nhi thẳng đến khi xuất giá vẫn không biết được thân phận của mình đã biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế nào, ngồi trong kiệu mà lòng tràn đầy vui sướng, tâm tình mênh mông chờ đợi thời khắc bái đường thành thân, cùng tướng công động phòng hoa chúc.

Kiệu hoa đến trước cửa Hứa phủ thì dừng lại, Cơ Điệp Nhi bị hai gã bà tử nâng xuống kiệu, nàng hơi hơi nhíu mày, không phải tân lang mới là người giúp tân nương hạ kiệu sao? Chẳng lẽ là nàng nhớ lầm?

Bởi vì che khăn voan, Cơ Điệp Nhi cũng không nhìn đến được, nàng là từ cửa hông tiến vào Hứa phủ! Bởi vì cửa lớn chỉ được chuẩn bị cho chính thế, nàng là thiếp, mặc dù có lẽ đón dâu, cũng không có khả năng rối loạn quy củ sẵn có này.

Mọi người tụ tập xem náo nhiệt ngoài cửa đều nhìn đến rành mạch, nhất thời ồ lên, lời đồn đãi mấy ngày nay đã được chứng minh, đường đường là đích trưởng nữ Cơ gia, thế nhưng biếm thân làm thiếp thất.

Nghe được tiếng huyền não đằng sau, Cơ Điệp Nhi vẫn đắc chí mừng thầm, nghĩ đến người người ngoài kia đều đang hâm mộ nàng, nhưng là đi được một hồi, nàng bị người ta trực tiếp nâng đến tân phòng. Nàng ta đến lúc này mới phản ứng lại, lớn tiếng hô lên: “Còn không có bái đường, như thế nào đưa ta đến đây?” thanh âm nàng có chút kinh hoảng.

“Cơ di nương thật biết nói giỡn, nào có đạo lý nạp tiếp còn phải bái đường?” Một gã bà tử bên cạnh nàng châm chọc trả lời.

Cơ, di , nương?

Oanh_____

Hai tai Cơ Diệp Nhi đột nhiên ù đi, cả người chôn chân đứng ngốc tại chỗ, đây là tình huống gì vậy???

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Kinh Lôi (2)

Cơ Diệp Nhi sững sốt hồi lâu cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, huyết khí trong lòng một đường chạy thẳng lên đầu, nàng ta gạt phắt khăn voan, hai mắt cảm tức nhìn chằm chằm mấy người trước mắt: “Người lặp lại lần nữa cho ta!” Thanh âm nàng ta được đề cao lên vài bậc.

Bà tử nọ nhú mi, thần sắc có chút chần chờ, bà ta tuy là tâm phúc của Hứa phu nhân, đáy lòng đương nhiên có chút xem thường vị Cơ đại tiểu thư tự hạ thân phận này, nhưng dù sao người ta cũng là nữ nhi Phủ Thừa tướng mà ra, trên người như có như không đều tỏa ra một cỗ khí thế áp bức người thường, nên liền nhìn tình hình mà tỏ ra vài phần e ngại.

“Ma ma thứ lỗi, hay để nô tỳ giảng giải mấy câu với tiểu thư là được rồi.” Đột nhiên Tinh Sương từ phía sau tiến lên, vụng trộm đưa cho bà tử một cái hà bao, xin lỗi nói: “Tiểu thư chỉ là kích động một chút, một lát sẽ xong ngay.”

Bà tử này âm thầm nhíu mày, sắc mặt thế này mới dịu đi một chút: “Vậy ta đây đi ra bên ngoài, nên nhớ nếu thiếu gia muốn sẽ tự đi lại đây, các người nhớ chú ý giờ lành một chút.” Dứt lời bà ta liền kéo theo những người khác lần lượt đi ra ngoài.

“Ai cho các người đi! Mau đem mọi chuyện nói rõ ràng cho ta!” Cơ Diệp Nhi có ý định đuổi theo, vừa thấy Tinh Sương cùng một tiểu nha hoàn hồi môn khác lập tức chạy đến bắt lấy.

“Các người làm cái gì vậy?” Cơ Diệp Nhi thét lớn, “Phản hết rồi có phải không! Hứa gia đúng là khinh người quá đáng!”

Hai người Tinh Sương phải tốn rất nhiều khí lực mới túm được Cơ Diệp Nhi ngồi bên giường, “Tiểu thư, không có nhầm lẫn gì ở đây đâu!” Tinh Sương thở dài nói, “Lão gia phu nhân cùng Hứa đại nhân đã bàn bạc rất nhiều lần rồi, qua hồi lâu mới biến thủ thế thành nạp thiếp.”

Cơ Diệp Nhi chậm chạp ngẩng đầu lên, trừng lớn mắt nhìn Tinh Sương, đáy mắt tràn ngập tức giận không thể kiềm chế: “Nạp thiếp?” Nàng ta nghiêng rặng nghiêng lợi phun ra hai chữ: “Phụ mẫu đều biết? Vậy mà vẫn đồng ý được?” Toàn thân kịch liệt run run, nàng ta nắm chặt lấy tay Tinh Sương, bức thiết hỏi:

“Còn Tô mẫu, tổ phụ thì sao? Đại ca của ta? Bọn họ cũng không biết đúng không? Các người dám gạt bọn họ đúng không?”

“Hôn sự của Đại tiểu thư, đương nhiên phải có sự đồng ý của Lão thái gia cùng Lão phu nhân mới được tiến hành.” Tinh Sương đối diện với đôi mắt mong chờ của Cơ Diệp Nhi, thẳng thắn đáp lại, trong giọng nói còn ẩn chứa sự không kiên nhẫn.

Dù trên mặt đánh một lớp phấn thật dày, nhưng lúc này cũng không thể che giấu được phần nộ cùng sợ hãi của Cơ Diệp Nhi.

“Vậy là tất cả mọi người đều biết, trên dưới Tướng phủ đều biết? Chỉ có một mình ta cái gì đều không biết, còn ngây ngốc chờ đợi ở đây!” Trách không được, trách không được mọi người đều quái dị như vậy, trách không được đại ca không tiến bước nàng lên kiệu hoa! Thì ra là vậy!

Cơ Diệp Nhi đột nhiên đứng dậy: “Ta không lấy chồng! Ta muốn trở về! Ta muốn trở về!” Nàng ta tháo tung gả y trên người, dường như muốn lập tức vọt thẳng ra ngoài.

Tinh Sương cùng Tinh Khâu hai người túm chặt lấy người Cơ Diệp Nhi, “Tiểu thư, người đã gả vào Hứa gia rồi, giờ mà nháo lên nữa chỉ làm người đời chê giễu thêm mà thôi! Tiểu thư đã quên những lời của Đại phu nhân nói rồi sao?”

Lấy đại cục làm trọng!

Toàn thân Cơ Diệp Nhi run lên, cả người nhất thời mất đi phản ứng, hai mắt ngơ ngác nhìn tiền phương.

“Chỉ vì như thế? Chỉ vì cái đại cục ấy sao? Ta là nữ nhi ruột thịt của người mà!” Nàng ta tuyệt vọng ngã ngồi dưới mặt đất lạnh lẽo, nàng bị bỏ quên? Nàng bị Tướng phủ bỏ quên, bị phụ mẫu bỏ quên? Liền đến cả đại ca cũng không cần nàng nữa sao?

Một trận tiếng bước chân hỗn độn đột nhiên truyền đến, Tinh Sương cùng Tinh Khâu một mực dìu Cơ Diệp Nhi đang ngốc lăng lăng lên giường, chỉnh sửa lại gả y, lại giúp nàng ta đột khăn voan lên đầu, rồi mới im lặng lui xuống đứng một bên:

“Tiểu thư, mặc kệ như thế nào, hôm nay là ngày vui của người! Người đã gả vào Hứa gia rồi!”

Ngay sau đó, cánh cửa bị đẩy ra, Hứa Lập một thân hi phục bình tĩnh đi vào trong, phía sau còn có mấy bà tử cùng nô tỳ.

“Tất cả đi ra ngoài!” Hắn ta vừa đi vào, ánh mắt đảo qua người Cơ Diệp Nhi, lại lướt qua Tinh Sương Tinh Khâu đứng ở hai bên, bỗng nhiên mở miệng

ra lệnh.

Tinh Sương cùng Tinh Khâu cả người buộc chặt vì căng thẳng, hai người cẩn thận nhìn Cơ Điệp Nhi, cuối cùng đành phúc phúc thân mình với Hứa Lập: “Nô tỳ cáo lui!” rồi đi theo các bà tử ra ngoài.

Cơ Điệp Nhi còn chưa hồi phục được tinh thần thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Hứa Lập, bao nhiêu phần nộ trong lòng thể nhưng bình tĩnh lại trong nháy mắt, cả người nàng căng thẳng, hai tay không tự giác được nắm chặt khăn tử, nàng rất muốn trốn đi nhưng thật sâu trong nội tâm lại đột nhiên dâng lên một cỗ khát vọng.

Xuyên thấu qua màn khăn voan, nhìn đến đôi giày đen của hắn, cổ hơi thở xa lạ của nam nhân truyền tới làm tim nàng đập có chút nhanh, nàng cắn chặt môi cùng âm thầm chờ đợi.

Bỗng nhiên, Cơ Điệp Nhi chỉ cảm thấy trước mặt có một trận gió thổi qua, đập vào mí mắt nàng là khuôn mặt tràn đầy tức giận của Hứa Lập, Cơ Điệp Nhi sững sờ, một bàn tay lạnh lẽo đột nhiên nắm lấy cằm nàng:

“Đau ta!” Cơ Điệp Nhi muốn vươn tay bắt lấy bàn tay của Hứa Lập.

“Cơ đại tiểu thư, thật không ngờ ngươi thể nhưng trở thành thiếp thất của Hứa mẫu?” Bàn tay Hứa Lập gia tăng lực đạo, “Cơ đại tiểu thư chấp nhận hạ thấp thân phận làm nô tỳ cho Hứa mẫu, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc không thôi!”

Chỉ vài câu nói này của hắn thể nhưng làm cho lửa giận bị áp chế trong lòng Cơ Điệp Nhi lại bùng lên dữ dội.

“Ngươi mới là nô tì! Buông ta ra! Ta là đích trưởng nữ của Tướng phủ! Buông ra! Ngươi nghĩ ngươi là ai hả, ngươi nghĩ ngươi xứng với Cơ Điệp Nhi ta sao, ngươi chỉ là loại công tử bột hết ăn rồi nằm chờ chết....”

Ba__

Hứa Lập dương tay, một cái tát cứ thế in hằn trên gương mặt Cơ Điệp Nhi, Cơ Điệp Nhi bị đánh ngã trên giường, khoe miệng thể nhưng tràn ra máu tanh: “Từ thời khắc này trở đi, ngươi chính là nô tỳ của Hứa Lập ta, Đích trưởng nữ á? Ta phi!” Dứt lời hắn liền giáng một bạt tai vào gương mặt Cơ Điệp Nhi, làm đầu Cơ Điệp Nhi đụng vào đầu giường, đồ trang sức phân tán, đầu óc ong, trong miệng thì tanh nồng máu tươi, từng giọt từng giọt rơi trên chiếc gối thêu uyên ương té nước của đôi tân nương tân lang....

Tinh Sương cùng Tinh Khâu đứng ngoài cửa nghe đến thanh âm này thì bị hù cho nhảy dựng lên, vừa định chạy vào trong phòng xem xét tình hình thì bị tỳ nữ của Hứa Lập ngăn lại.

“Đây là chuyện của chủ tử, phận nô tỳ các ngươi nên tự biết mình phải làm gì!”

Một bà tử lên tiếng, sau đó liền ra hiệu cho hai người phía sau một cái ánh mắt, Tinh Khâu cùng Tinh Sương lập tức bị người dẫn xuống dưới. Bà tử khinh miệt nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, sau đó lại khôi phục thần sắc cung kính đứng một bên.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta!” Cơ Điệp Nhi cố gắng dựng thân người đầy đau đớn ngồi dậy, không dám tin nhìn về mặt tức giận của Hứa Lập, hắn dựa vào cái gì?

“Ngươi chính là một cái nô tỳ, dám tự xưng ta? Cơ đại nhân dạy ngươi quy củ như thế à?” Hứa Lập tóm lấy mái tóc xoắn của Cơ Cửu Nhi, dùng sức kéo mạnh, “Tiện nhân! Đây là kết cục của người dám hăm hại bản công tử!” Hứa Lập nín nhịn lâu như vậy lúc này toàn bộ muốn xả ra hết.

“Đau!” Cơ Điệp Nhi oa oa kêu to, nhưng là không có một ai xuất hiện cứu nàng, cả người nàng bắt đầu sợ hãi run rẩy, “Không, không phải ta...A...thiếp!!!” Cơ Cửu Nhi cảm nhận đau đớn trên đầu ngày càng tăng, liền sửa lại xưng hô, “Không phải là thiếp, là do tiện nhân Cơ Cửu Nhi hăm hại chúng ta, là nàng ta!” Nàng ta đưa hai tay nắm chặt da đầu của mình, nước mắt lúc này mới lăn rơi xuống.

“Cơ Cửu Nhi?” Hứa Lập hơi hơi nói lòng lực đạo, nhưng là đáy mắt không mấy tin tưởng.

Cơ Điệp Nhi nhẹ nhàng thở ra, đồng thời phụ họa, trong lòng nàng tức giận tăng lên, nhưng nàng chẳng thể phản kháng được, nam nhân này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng hiện tại chỉ là một di nương bé nhỏ mà thôi, nàng chỉ là tiện tỳ, sinh tử đều phụ thuộc vào nam nhân trước mắt. Nhưng là nàng không thể chết được! Nàng còn muốn tìm tiện nhân kia tính sổ, nàng quyết không chết dễ dàng đâu.

“Là nàng ta muốn hăm hại thiếp.” Cơ Điệp Nhi run rẩy nói xong, cắn môi, dường như chính mình cũng phải bắt lực trước số phận như vậy.

“Thiếu gia, Hoàn di nương nói cảm thấy đau đầu, mong thiếu gia qua xem một chút!” Bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm lo lắng của tỳ nữ.

Hứa Lập vừa nghe liền buông Cơ Điệp Nhi ra: “Đợi lát nữa bản thiếu gia quay lại giáo huấn ngươi!” Dứt lời hắn liền xoay người rời đi.

Cơ Điệp Nhi xụi lơ ngồi trên giường, thân thể kịch liệt run rẩy, hai mắt thể nhưng tràn đầy oán hận__ Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

